

... Ovo je *čudesna* knjiga. Pre svega, jedinstvena je po izuzetno uspešno ostvarenoj sintezi najrazličitijih oblasti visoke nauke i istinske duhovnosti. Pored toga, čitaoci će se u njoj sresti sa obiljem najatraktivnijih otkrića o kojima šira javnost gotovo ništa ne zna, a mnoga od njih su neopisivo korisna i jednostavno upotrebljiva u svakodnevnom životu. Neka od njih su rezultat autorovog istraživačkog rada, do drugih su došli razni istraživači u svetu - ali sve što je napisano predstavlja kazivanje "iz prve ruke", predstavlja reč vrhunskog poznavaoa i aktivnog učesnika u spoznajnom procesu, koji putem ove knjige čitaocima velikodušno nudi čak i svoja otkrića i pronalaskes koji bi se inače normalno mogli smatrati istraživačkom poslovnom tajnom. Govoreći o čudnovatim svojstvima najobičnije vode, o misterijama Života i tajnovitim, uglavnom neiskorišćenim, moćima ljudskog uma, autor nas na konkretan, jasan i "opipljiv" način uvodi u svet NOVE NAUKE, u VELIKU PROMENU koja je, izgleda, već počela i koja će - sasvim je izvesno - iz dana u dan predstavljati sve očigledniju neminovnost. U ovoj knjizi to je predstavljeno na izuzetno prijemčiv način, shvatljiv najširem mogućem čitalačkom krugu. Bez obzira na očigledno autorovo izvrsno poznavanje tehnike, fizike, hemije, biologije..., a takođe i filozofije, religije i ko zna čega sve još - čitalac se prosto ne može oteti utisku da je knjigu pisalo mnoštvo vrhunskih poznavalaca najrazličitijih oblasti, a ne jedan-jedini čovek, pa makar bio i vrhunski multidisciplinarni naučnik...

EXTRA OTKRIVANJE

Miroslav Marković

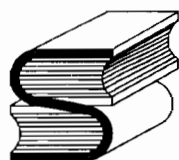
v ČUDA I MISTERIJE VODE I VERE

**HIDRONIKA
NOVA ALHEMIJA VODE, ŽIVOTA
I SKRIVENIH LJUDSKIH MOĆI**

Miroslav Marković

ČUDA I MISTERIJE VODE I VERE

SIRIJUS

S A D R Ź A J

1. ČUDA I MISTERIJE - STVARNOST I POTREBA	8
2. KAD JE VODA POSTALA ČUDNA I MISTERIOZNA?	10
3. ONO ŠTO MNOGI NE ZNAJU	13
4. ANOMALIJE I PARADOKSI OBIČNE VODE	16
5. HIDROMAGNETIKA - VODENI MAGNETIZAM	24
6. FENOMEN MEMORIJE VODE - VODA PAMTI!	30
7. MAGNETNO OPLEMENJIVANJE VODE	38
8. SAMOGRADNJA MAGNETNIH OPLEMENJIVAČA VODE ..	50
9. STVARANJE JEDINSTVENE HIDRONIČKE TEORIJE	58
10. TAJNE OTOPLJENE VODE	73
11. DINAMIZOVANA VODA	77
12. PIRAMIDALNA VODA	82
13. ELEKTROLIZOM DO „ŽIVE“ VODE	91
14. AURA - EFEKAT ENERGETSKOG POLJA VODE	96
15. VODA PAMTI I MUZIKU	103
16. VODA - ŽIVOTVORNA ILI ŽIVA MATERIJA.....	108
17. VODA, ŽIVOT I UM	112
18. TAJNE PODZEMNIH VODE	125
19. KOMPLEKSNO OPLEMENJIVANJE VODE	132
20. VODA - UNIVERZALNI ELIKSIR	140
21. ZAKLJUČAK O VODI I LJUDSKOJ PRIRODI	145

PREDGOVOR

Ova knjiga je rezultat mojih višegodišnjih istraživanja kao i proučavanja onoga što su u vezi fenomena vode otkrili drugi istraživači u svetu. Svemu sam najpre pristupao kao inženjer i fizičar, saobrazno sopstvenom zvaničnom obrazovanju i strogoj naučnoj metodologiji. A onda mi je postalo jasno da takav pristup nije dovoljan, jer *najobičnija voda* predstavlja do te mere čudnovatu i misterioznu supstancu da za shvatanje njenih fenomena i moći nije dovoljan zvaničan naučno-materijalistički pristup.

Pokazalo se, naime, da sve te neobične fenomene vezane za vodu nije moguće razmatrati odvojeno od *fenomena Života i skrivenih umnih i duhovnih ljudskih potencijala*. To se, uistinu, i ne mora smatrati naročito novim otkrićem, jer se do sličnih saznanja došlo i na nekim drugim poljima savremene nauke (recimo u kvantno-talasnoj fizici). Međutim, u slučaju vode ta povezanost, uz odgovarajući pristup ovoj fenomenologiji, *dostiže nivo očiglednosti i relativno jednostavne i široke praktične primenljivosti*. Možemo smatrati da *nije slučajno* što se baš na primeru vode, kao veoma rasprostranjene i za život neophodne supstance, može *konkretno* dokazati neraskidiva povezanost *Materije, Života i Duha*. A za tom povezanošću se tragalo ko zna gde sve, od tajnovitih paradoksalnosti pojava unutar atoma, do zastrašujuće nepojamnosti vaseljenskog beskrajja i harmonije. Ona je, međutim, oduvek bila tu, u nama samima i svemu što nas okružuje. I eto, prosto je čekala da je otkrijemo u "običnoj" vodi! Nalazila se, dakle, u žuboru izvora, kapima kiše, kuhinjskim slavinama...

Shvativši sve ovo, načinio sam svojevrstan multidisciplinarni i hiperkompleksan pristup, koji pored zvaničnih naučnih oblasti obuhvata i ono što se svrstava u granična područja nauke, a sve to, što je naročito značajno, prožeto je *jasnim duhovnim gledištem*. Nameravao sam da stvorim originalni naučni rad, što bi meni lično bilo lakše - s obzirom na određena iskustva u pisanju takvih radova iz različitih oblasti nauke i tehnike. Ocenio sam, međutim, da bi to bilo prilično besmisleno. Takvo štivo bilo bi namenjeno suviše uskom krugu čitalaca, tim pre što je baš među priznatim autoritetima za pojedine naučne oblasti relativno teško pronaći one koji se zanimaju i za nešto drugo, a naročito za "petljanje" duhovnosti u nauku. Zbog toga sam napisao knjigu naučno-popularnog karaktera, koja ne zahteva naročita predznanja, čime je prilagođena veoma širokom čitalačkom krugu. Pored toga, u njoj sam ipak zadržao određen studijski pristup, što će je svakako učiniti aktuelnom i za najrazličitije vrste stručnjaka i naučnika.

Što je za čitaoce najbitnije, ova knjiga nije zasnovana na prepričavanju tuđih otkrića "iz treće (ili ko zna koje) ruke", već predstavlja autentično kazivanje

istraživača koji je do otkrića dolazio neposredno i samostalno, ili iz direktnih i pouzdanih izvora. Otud nedostaje popis literature na kraju knjige, jer bi u ovom slučaju bio bespredmetan. Ova knjiga sama sebi predstavlja literaturu, a čitaoci prosto mogu prihvatiti ili ne prihvatiti ono što je u njoj izneto - po sopstvenom izboru. Oni koji prihvate, mogu imati mnogo koristi u svakom pogledu. Uostalom, otkrića o kojima se ovde govori uglavnom su lako ponovljiva, proverljiva i primenljiva - čime je obezbeđena naučna vrednost iznetih stavova.

Ono što može predstavljati problem, jeste činjenica da ova originalna knjiga na konkretan i edukativno čvrst način promovise *povezanost fizikalno objektivnih fenomena sa ljudskim psihološko-duhovnim stanjima*. Kao takva, ima podjednake šanse da se, bez obzira na sopstvenu objektivnost i vrednost, ne dopadne dvema inače međusobno suprotstavljenim kategorijama čitalaca. Prvu čine oni koji svoju sliku sveta grade na banalnom materijalizmu i naivno-realističkim shvatanjima tipa "ne verujem ni u šta što ne vidim" i "može da mi se objasni samo ako mi se objašnjava onako kako sam ja unapred zamislio i kako mogu da razumem". Drugu kategoriju čine oni što su navodno već u neakvim "duhovnim" sferama, ali svejedno, kao i oni prethodni, očekuju da se drugi bezuslovno povinuju njihovim shvatanjima bez ikakvog sopstvenog promišljanja. Među ovim dvema kategorijama u suštini i nema razlike, pošto obe u stvari ignorišu i *pravu nauku i pravu duhovnost*.

Knjiga je u principu namenjena trećoj kategoriji čitalaca, a nju čine svi ljudi čistog uma i otvorenog duha, bez obzira kolikim i kakvim obrazovanjem raspolažu. Među njima se podjednako mogu naći istinski naučnici i oni kojima nauka nije "jača strana", i jedni i drugi sa podjednakim šansama da od svega ovoga imaju ogromne koristi - počev od čisto pragmatičkih, pa do opšteobrazovnih i duhovnih. Među takvima će se svakako pojaviti i novi istraživači, jer se ova knjiga nikako ne može smatrati konačnom u domenu istraživanja neobičnih fenomena vode, Života i ljudskih psihološko-duhovnih potencijala. A u tim oblastima istraživač može biti svako ko ima iskrenu želju i veru u uspeh, uz uslov da ga vode isključivo pozitivni motivi. Biće mi drago ako ova moja knjiga nekom novom istraživaču posluži kao referenca i osnova za nova otkrića, uz jedan-jedini uslov - da sve služi isključivo u pozitivne svrhe i da bude lišeno bilo kakvih negativnih namera, misli i osećanja.

Dolazi vreme velikih i suštastvenih promena u nauci, shvatanju Sveta i odnosima među ljudima. To je neminovnost, koju je najbolje što pre prihvatiti. Ne treba ovu knjigu shvatiti kao misionarsku, ali jedan od njenih bitnih ciljeva je i da čitaocima pomogne u tom prihvatanju, naravno - uz potpuno poštovanje principa slobodne volje. Dalji napredak nauke i čovečanstva uskoro neće biti odvojiv od pojedinačne i kolektivne duhovne evoluiranosti. Uskoro nauka više neće o pojavama suditi tako što će ih proglašavati za moguće ili nemoguće, nego će prihvatiti princip da je mogućnost dešavanja raznih fenomena uslovljena VEROM posmatrača ili korisnika. Tako će biti "i vuci siti i ovce na broju", jer će mnogo toga biti moguće onima koji čvrsto i bezuslovno u to veruju, dok se isto to uopšte neće dešavati onima koji sumnjaju ili ne veruju. Zar to, uostalom,

nije sasvim logično? Zašto bi neko trebao da ima bilo kakve koristi od nečega u šta ne veruje? Zar bi, recimo, uopšte bilo normalno da neko očekuje pomoć (recimo novčanu pozajmicu) od onoga u čije postojanje uopšte ne veruje? Ako svom komšiji kažete da on za vas više "ne postoji", nije li vrhunac nelogičnosti (i bezobrazluka!) da odmah zatim od njega nešto zatražite? Eto, svako od ovih pitanja istovremeno predstavlja i odgovor. A pošto našim Svetom u suštini upravljaju isti zakoni logično je da važe isti suštinski principi u odnosima čoveka sa čovekom, kao i u odnosima ljudi prema raznim pojavama. Princip ISTINE ne može se odvojiti od principa VERE!

Neka svaki čitalac, pre nego što počne sa čitanjem ove knjige, barem privremeno "ostavi po strani" svoje predrasude, sumnje, neverice, kao i sve druge negativne misli i osećanja. I neka se ne opterećuje time u koju vrstu literature tačno spada ova knjiga. A kada je pažljivo pročitao, neka o njoj izvede sopstvene zaključke, na koje ja kao autor ni najmanje ne želim da utičem. Unapred ću samo napomenuti da je ovo knjiga koja govori o čudima i misterijama obične vode, ali i o istinskoj snazi VERE NADE I LJUBAVI.

AUTOR

1. ČUDA I MISTERIJE - STVARNOST I POTREBA

U svakodnevnom životu *čudom* nazivamo sve ono što po svojoj neobičnosti značajno odudara od naših očekivanja. S druge strane, *misterijom* smatramo ono što je delimično ili sasvim skriveno velom tajanstvenosti. Naša istorija dobrim delom predstavlja hronologiju ljudskog bavljenja čudima. U pozadini svakog naučnog objašnjenja ili teorijskog modela kriju se pitanja na koja ne znamo odgovore. Krije se, dakle, *misterija i čudnovatost*. Uvek lako možemo pronaći "zašto" kome se ne može pronaći "zato". A bez obzira na to, čitav Univerzum funkcioniše u svojoj prostorno-vremenskoj i organizacionoj bezgraničnosti.

Čuda i misterije deo su našeg Sveta, ona su svud oko nas i u nama, podjednako u mikro-svetu kao i u makro-svetu, u atomima i galaksijama, u jednom molekulu žive materije kao i u najsloženijem organizmu. Čudnovatost i misterioznost predstavljaju *suštastvenost* prirodnih pojava, ali i stalnu *potrebu* ljudskog uma. Čovekovo intelektualno bivstvovanje zasniva se na stalnom traganju i psihološko-duhovnoj potrebi za čudima, uz istovremenu potrebu da se sve što je čudno i misteriozno razjasni i demistifikuje. A kad se to uspe (ili se bar misli da se uspelo), onda se traga za novim čudima.

Sva sreća što oko nas ima uvek dovoljno čuda. Nalaze se bukvalno u svemu, a pogotovu u NAMA. Nije li i sam čovek čudo? Budimo iskreni: nije lako zamisliti niti poželeti svet u kome je sve do tančina razjašnjeno, "ogoljeno" i svedeno na nivo banalne praktične upotrebe. U takvom svetu duhovno i intelektualno evoluirana bića, sa svojom potrebom da ISTRAŽUJU, OTKRIVAJU I VERUJU, bila bi suvišna. A upravo pretpostavljena potpuna spoznatljivost Sveta podrazumeva one koji spoznaju. To je dakle potpun paradoks: oni koji spoznaju moraju stalno težiti spoznaji, a kad bi dostigli konačnu spoznaju izgubili bi važan motiv za sopstveno postojanje. Ali, ne treba se toga bojati. Potpuna spoznaja podrazumeva i potpuno intelektualno i duhovno ispunjenje, uz koje ide i drugačija logika svrhe. Pored toga, i u svojoj neposrednoj blizini imamo toliko čuda i misterija da uvek možemo "posegnuti" za nečim što može biti predmet ozbiljnog proučavanja, a što se inače pogrešno smatra već definitivno razjašnjenim.

Ceo ovaj uvod ima cilj da čitaoc pripremi za ono što sledi, jer će se mnogi iznenaditi kad saznaju da je VODA jedno od najvećih čuda za koje znamo! Da, "najobičnija" voda, ona koju koristimo za piće, spremanje jela, zalivanje, ličnu higijenu itd. Obična voda kojoj u svakodnevnici ne pridajemo nikakav poseban značaj, iako smo svesni da se bez nje ne može. *Nijedna poznata supstanca nije obavijena takvim velom neobičnosti, misterija i paradoksa!*

U prethodne tri decenije, a naročito u proteklih nekoliko godina, u svetu su mnoge misterije vode počele da se razjašnjavaju, proučavaju i praktično primenjuju. Više nisu bile dovoljne fizika, hemija, biologija i druge nauke koje se tradicionalno bave proučavanjem vode, svaka iz svog ugla. Postalo je jasno da je za nov pristup u proučavanju potrebno sve to i još više od toga - potreban je, dakle, multidisciplinarni pristup. Potrebna je cela jedna nova nauka.

Nauka koja na nov i sveobuhvatan način proučava vodu i njene fenomene, kao i ono što sa tim fenomenima ima neke veze, naziva se HIDRONIKA. Ja sam prvi počeo da koristim taj naziv u komunikaciji sa poznavateljima ove problematike, iako, naravno, nisam prvi istraživač koji se bavi ovim fenomenima. Ovo je prva knjiga u svetu koja se na sveobuhvatan i popularan način bavi svim poznatim fenomenima vode. Njeni čitaoci upravo prisustvuju rađanju jedne nove nauke - hidronike, jer se taj naziv u jednoj knjizi po prvi put zvanično upotrebljava. Sem toga, spisak mogućih čuda i misterija "obične" vode ne iscrpljuje se ovom knjigom. Po svoj prilici, njih ćemo i ubuduće otkrivati. Uveren sam da će i mnogi čitaoci, zaintrigirani ovde predstavljenim materijalom, takođe početi da pronalaze i istražuju fenomene ove vrste. Ne sumnjam da će mnogi imati uspeha, jer istraživač fenomena vode može da bude bezmalo svako, s obzirom na sveprisutnost i značaj ove supstance. Moguće je da će se u bliskoj budućnosti pojaviti nove knjige ove vrste, u kojima će biti komentarisani i objašnjavani neki novi fenomeni, a ovde objavljen materijal poslužiće kao referenca novim istraživačima. Do tada, nadam se da će ovde predstavljena znanja zadovoljiti znatiželju većine čitalaca i mnogima korisno poslužiti.

U svakom slučaju čuda i misterije i dalje ostaju stvarnost i potreba: i sama hidronika, kao nova alhemija zasnovana na misterijama vode, života i skrivenih ljudskih potencijala, dakle na istinskom spoju visoke nauke i prave duhovnosti - takođe predstavlja svojevršno čudo. U to će moći da se uveri svaki čitalac ove knjige.

2. KAD JE VODA POSTALA ČUDNA I MISTERIOZNA?

Mnogi će s pravom postaviti gornje pitanje. Kažem s pravom, jer većini ljudi niko nije o vodi govorio kao o nečem neobičnom. Istina, svi smo svesni značaja ove materije, ali mnogi će se zapitati zašto bi baš voda bila naročito čudna i misteriozna. Moderna nauka je već prilično bila "zaboravila" na vodu. Smatralo se da su hemičari, biolozi, fizičari, hidrolozi, lekari, poljoprivredni stručnjaci i tehničari već dovoljno proučili ovu supstancu, naravno - svako za svoje potrebe. Ova "isparcelisanost" nauke učinila je da su mnoge neobičnosti vode ostale neprimjećene, jer je svako smatrao da ga se ne tiču. Voda je, dakle, *oduvek bila čudna i misteriozna*, samo što nam se nekad činilo da to nije bitno, ili te njene neobičajenosti jednostavno nismo primećivali.

Kad je pre nekoliko godina u ozbiljnom naučnom svetu počela da se "diže prašina" oko nekih najblaže rečeno neobičnih svojstava vode, malo ko se setio da je voda i bez toga veoma čudna supstanca. Ta njena čudnovatost bila je dobro poznata zvaničnoj nauci, ali upravo njeno prećutkivanje dovelo je do ignorantskog i krutog stava dela naučne javnosti prema ovim fenomenima. Meni lično neobičnosti "obične" vode nisu bile nepoznate ni pre nego što sam saznao za otkrića koja su uzburkala svet nauke. Štaviše, ja sam u početku sopstvenih istraživanja zapravo i pošao od njih. Stoga smatram bitnim da ovde prokomentarišem neka odavno poznata neobična svojstva vode, jer to može korisno poslužiti u objašnjavanju pojava o kojima će tek kasnije biti reči.

Svaki stariji osnovac zna da je voda tečnost bez boje, mirisa i ukusa, koja prelazi u čvrsto stanje na 0°C , a u gasovito stanje (paru) na 100°C (naravno, tačka mržnjenja i isparavanja važe za atmosferski pritisak). Voda je hemijsko jedinjenje. Malo ko ne zna njenu hemijsku formulu H_2O , što znači da se njen molekul sastoji iz dva molekula vodonika (H_2) i jednog molekula kiseonika (O). Njena gustina iznosi jedan kilogram po litru zapremine, odnosno 1000 kg/m^3 . I tu se najčešće završavaju znanja prosečno obrazovanog čoveka o vodi kao supstanci. Međutim, dobrim poznavaocima odavno je jasno da je voda **NAJNEOBICIJNIJA, NAJPARADOKSALNIJA I NAJANOMALNIJA** supstanca na Zemlji! Ovaj zaključak izveden je na bazi davno stečenih saznanja o ovom hemijskom jedinjenju i ni u čemu se ne kosi sa zvaničnom naukom. Pogledajmo u čemu se sastoje te poznate neobičnosti, razmotrivši usput malo bolje sastav, strukturu i osobine vode.

Voda je jedna od najrasprostranjenijih supstanci na Zemlji. Možemo govoriti o svojevrsnoj sveprisutnosti vode. Ona pokriva više od 3/4 Zemljine površine i prosečno čini više 3/4 telesne mase živih organizama (da li je ova podudarnost slučajna!?). Ako bi se sabrale sve vode mora, okeana, reka, jezera i

močvara, zatim podzemne i atmosferske vode, kao i sva voda koja je zaleđena ili "zarobljena" u sastavu čvrstih materija Zemljine kore, dobila bi se količina od $2 \cdot 10^{18}$ (ili dve milijarde milijardi) tona! Kad bi se sva ta voda ravnomerno rasporedila oko naše planete, dobio bi se vodeni omotač visok dva kilometra, koji bi opasivao celu Zemlju. Voda predstavlja relativno mali deo ukupne Zemljine mase, jer se u unutrašnjosti naše planete nalaze veoma guste materije u ogromnim količinama, ali na površini i u blizini površine Zemlje voda je zaista veoma mnogo zastupljena. Izvorske, podzemne i rečne vode uglavnom sadrže rastvorene soli kalcijuma i magnezijuma. To su tzv. slatke vode, a u zavisnosti od toga da li sadrže malo ili mnogo ovih soli dele se na meke i tvrde. Vode mora, okeana i slanih jezera (slane vode) sadrže pretežno natrijum-hlorid (kuhinjska so), a zatim hloride i sulfate magnezijuma. Inače, iako je bezbojna tečnost, voda u debljim slojevima i većim količinama može imati plavu, modroplavu ili zelenu boju, zavisno od toga da li se u njoj "ogleda" nebo ili zelenilo. Sve drugačije boje potiču od prisustva raznih rastvorenih materija ili zagađenja, kao što je npr. mutna braon boja zbog zemljanog mulja, ili različite boje koje nastaju dospevanjem nekih (najčešće ekološki štetnih) materija u vodu.

Voda je neophodna za život. Ona ne samo de čini najveći deo telesne težine svakog (pa i ljudskog) organizma, već su sve žive ćelije ispunjene vodenim rastvorima i potopljene u vodene rastvore. Suvozemna bića "suva", su samo spolja, pa i to prividno! O pravom suvom organizmu na našoj Planeti ne može se ni govoriti. Nije moguća ishrana ni jednog živog bića ako bi se iz nje isključila voda. *Život kakav poznajemo nemoguć je bez vode.*

Nijedna materija na Zemlji nema takvu sposobnost kruženja kao voda. To je materija koja se neprestano transformiše i stalno "putuje". Može duže da "miruje" jedino kad je "zarobljena" u čvrstim materijama, ili zaleđena u polarnim prostranstvima. Ipak, postepene klimatske makropromene i geološke transformacije učinile su da više nema ni kapi vode koja nekad nije bila zamrznuta ili "ugrađena" u čvrstu materiju. U morskim, okeanskim i jezerskim vodama neprestano se dešavaju strujanja, kako "u horizontali", tako i "u vertikali". Podzemni i nadzemni vodotokovi neprestano teku vučeni gravitacijom. Voda sa svih vodenih površina stalno isparava i na temperaturama mnogo nižim od tačke ključanja. Istina, to isparavanje je mnogo sporije nego pri ključanju i naziva se sublimacija, ali se ponovo treba setiti da su vodene površine na Zemlji ogromne. Isparena voda odlazi u atmosferu gde formira razne vrste oblaka i nakon kondenzacije pada na tlo u vidu atmosferskih padavina (kiša, sneg, itd.). A onda opet ispočetka - i tako neprekidno. Naravno, događa se da voda u toku kruženja bude "potrošena" od strane neke biljke ili životinje. I ta voda se opet vraća u prirodnu cirkulaciju, izlučivanjima ili raspadanjem organizma po uginuću. Napomenimo da ovo kruženje vode nije nikad teritorijalno lokalizovano. Morske i vazdušne struje (koje nose oblake) čine veoma komplikovanu "putnu" mrežu vode koja mnogostruko opasuje Planetu. Može se reći da na Zemlji verovatno nema ni jednog-jedinog molekula vode koji mnogo puta nije obišao čitavu Kuglu zemaljsku, "upamtivši" pri tom mnogo toga iz Zemljine

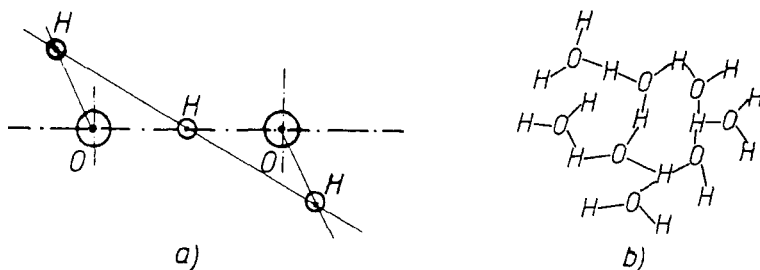
istorije duge više milijardi godina! Neki od molekula iz čaše vode za piće verovatno se već nalazio u telu dinosaurusa, pterodaktila, mamuta i ko zna čega sve još. Ali, ne brinite, nema potrebe da se nad ovim “zgadite”, takav molekul ionako ne možete razlikovati. Uostalom, možda ste upravo popili molekul vode koji je svojevremeno “prošao” kroz nekog od svetskih velikana.

Inače, pored kvalitetnih bunarskih i izvorskih voda, za piće, ishranu i ličnu higijenu često se koriste vode koje se u vodovodnim postrojenjima prethodno “dorađuju”. Pod ovim se podrazumeva mehaničko, hemijsko i bakteriološko prečišćavanje i kontrola, kao i eventualno dodavanje nekih bitnih materija. Tehničke vode, namenjene upotrebi u nekim tehničkim sistemima (npr. kotlovska i druga postrojenja) moraju takođe da se prilagode tim potrebama, usled čega se takođe prečišćavaju, dekarbonizuju, demineralizuju itd. Najčistija voda dobija se destilacijom. Takva voda ima primene u tehnici, medicini i farmaciji, ali nije dobra za piće, ishranu i zalivanje. Inače, tehnologija prerade voda za različite potrebe predstavlja veoma ozbiljnu i opsežnu oblast naučnog i stručnog delovanja savremenog čoveka.

3. ONO ŠTO MNOGI NE ZNAJU

Većina ljudi zamišlja vodu kao “prostu” mešavinu njenih molekula H_2O . Međutim, hemičari odavno znaju da to nije tačno. Molekuli H_2O međusobno su povezani u ogromne i vrlo složene molekulske strukture, nalik džinovskim prostornim mrežama, koje se nazivaju *asocijacije*. *Voda je u stvari tečni kristal*. Iako je u svetu do sad urađeno na desetine istraživanja strukture vode, ni dan-danas ona nije potpuno razjašnjena. Bolje rečeno - hemijska struktura “obične” vode nešto je što se i dalje mora istraživati i na čemu se dosta radi u velikim svetskim institutima. Istina, neka od pravila kojih se voda drži prilikom građenja molekulskih struktura već su poznata. Zna se npr. da se atomi vodonika i kiseonika ne nižu u proizvoljne lance, već grade ugao od približno 120° (sl. 1.a). Moguć “isečak” jedne molekulske asocijalne vode prikazan je na sl.1. b.

Slika 1

Inače, ove složene molekulske strukture vode nisu nešto što se ne menja. One mogu poprimati veoma različite forme. Na njih utiče temperatura, prisustvo drugih materija u vodi, čak i mehanički uticaji (potresi, mešanje, pljuskanje i padanje vode itd.). Za objašnjenje nekih fenomena o kojima ću kasnije govoriti vrlo je bitno shvatiti da su te strukture vrlo složeni elektrodinamički sistemi, podložni uticajima električnih i magnetnih polja, čak i kad su intenziteti tih polja veoma mali.

Teško je naći jedinjenje koje je toliko prisutno u svakodnevnom životu, a o čijoj strukturi nauka toliko malo zna, kao što je slučaj sa vodom. Uzgred, često se za nešto krajnje lako i jednostavno kaže da to predstavlja “luk i vodu”. Izgleda da je sa ovom komparacijom narodna mudrost načinila grešku. Kao što smo upravo videli voda se nikako ne može smatrati prostom, kao uostalom ni luk

(barem zbog toga što se i on većim delom sastoji od vode!). Vodonik, koji ulazi u hemijski sastav vode, zaista jeste najprostiji hemijski element po atomskoj strukturi (jezgro mu se sastoji samo od jednog protona, a elektronski "omotač" čini jedan - jedini elektron). Međutim, vodonik je istovremeno i najneobičniji hemijski element. On je osnova građe čitave Vasiona - u njoj ima ubedljivo najviše vodonika. Zračenje koje emituje vodonik ima talasnu dužinu od 21 cm, što je istovremeno i tzv. svetska konstanta zračenja zajednička za celu Vasionu. Neki se nadaju da bi ova talasna dužina radio-zračenja morala biti poznata svakoj eventualnoj inteligenciji, ma gde bila u Svemiru, pa bi mogla da posluži kao osnova komunikacije sa vanzemaljskim razumom.

Nijedno hemijsko jedinjenje nema toliko varijeteta kao voda. Sem običnog vodonika (protijuma), čije se atomsko jezgro sastoji samo od jednog protona, postoje i vodonikovi izotopi koji u jezgru imaju i jedan neutron (deuterijum), odnosno dva neutrona (tritijum). Pored toga, kiseonik takođe ima još dva prirodna izotopa (pored običnog kiseonika). Ma koji kiseonikov izotop može u kombinaciji sa dva atoma bilo kojih vodonikovih izotopa da gradi vodu. Ovo znači da postoji ravno 18 različitih varijeteta vode. Danas se može i veštačkim putem proizvesti još nekoliko kiseonikovih izotopa, pa broj mogućih varijeteta vode prelazi stotinu. Ipak, pored obične vode, koju gradi običan vodonik sa običnim kiseonikom, postoje još dve naročito bitne vrste vode. To je najpre tzv. teška voda (deuterijumska voda), gde je ulogu običnog vodonika preuzeo deuterijum. Jedna tona vode iz gradskog vodovoda sadrži oko 150 grama teške vode. U morskim vodama ima još nešto više, ali je zato lednici visokih planinskih masiva sadrže dvadesetak puta manje. Teška voda je neophodna za usporavanje neutrona koji u nuklearnim reaktorima izazivaju fisiju urana. Pomoću nje se nuklearne reakcije drže pod kontrolom. Druga vrsta vode koju ćemo još pomenuti jeste tritijumova voda, ali nje ima neuporedivo manje i od deuterijumove vode. Inače, svi varijeteti vode liče na običnu vodu, ali se međusobno ipak razlikuju u nekim osobinama (tačka mržnjenja i ključanja, gustina itd.). Naravno, mi nismo u mogućnosti da pogledom ili ukusom opazimo prisustvo i količinu drugih varijeteta u običnoj vodi.

Voda je najsnažniji poznati rastvarač. Istina, postoje i takve materije za čije je rastvaranje potrebno koristiti neki drugi rastvarač, ali voda ipak "drži prvo mesto". U prirodi praktično i nema procesa u kojima na neki način ne učestvuje voda. Rude i minerali u svoj svojoj raznolikosti nastaju zahvaljujući vodi. Složene biohemijske reakcije u živim organizmima bez vode se ne mogu zamisliti. Na oblikovanje reljefa Zemlje najviše je uticala voda skidanjem i odnošenjem materijala, kao i strpljivim hemijskim i rastvaračkim delovanjem. Bez vode ne samo da ne bi bilo života, već ne bi bilo ni prekrasnih reljefnih oblika kojima Zemlja obiluje. Ova izuzetna rastvaračka sposobnost vode može se pripisati jedino njenoj strukturi, tj. molekulskim asocijacijama o kojima je prethodno bilo govora. Smatra se da su ove džinovske molekulske strukture sposobnije da privlače druge atome i molekule nego molekuli bilo kog drugog rastvarača. Pri tom se molekuli vode trude da stvore takvu strukturu koja će omogućiti

najveću postojanost rastvora. Međutim, naučnici koji se bave teorijom rastvora i strukturom vode i dalje imaju pune ruke posla.

Specifična toplota vode (toplota koju treba dovesti jednom kilogramu materije da bi joj temperatura porasla za jedan stepen) znatno je veća od specifične topline ogromne većine supstanci, što se takođe objašnjava složenošću molekulskih asocijacija u vodi. Štaviše, gotovo da je zanemarljiv broj onih supstanci koje imaju veću specifičnu toplotu od vode (npr. gasovi vodonik, helijum i amonijak). Istovremeno, vrednost specifične topline vode višestruko je veća od specifičnih toplota praktično svih ostalih tečnih i čvrstih materija. Zahvaljujući tome voda je fantastičan akumulator toplotne energije, i regulator globalnog energetskog bilansa Planete. Kad bi specifična toplota vode imala manju vrednost (što bi u odnosu na druge materije bilo sasvim "logično"), klimatski uslovi na Zemlji bili bi bitno izmenjeni, a život kakav poznajemo najverovatnije nemoguć. Zahvaljujući ovoj osobini voda se masovno koristi u različitim oblastima tehnike kao radna materija u termoenergetskim postrojenjima, zatim kao rashladno sredstvo u raznim tehničkim sistemima (poput toplotnih motora), kao prenosnik topline kod centralnog grejanja i toplotne regulacije itd. Znoj koji izlučujemo takođe najvećim delom sadrži vodu i zato predstavlja odlično prirodno rashladno sredstvo organizma, koje prilikom zagrevanja i isparavanja odnosi višak topline.

4. ANOMALIJE I PARADOKSI OBIČNE VODE

Može se reći da su anomalije i paradoksi, baš kao čuda i misterije, takođe deo našeg Sveta. Možemo zapravo smatrati da je anomalnost ili paradoksalnost neke pojave u stvari njena prava suština, a to što mi ne možemo da je rastumačimo i shvatimo pitanje je koje se ne tiče same pojave, već valjanosti naših teorija i pogleda na Svet. Sve bi ovo još bilo i razumljivo da su anomalije i paradoksi "ravnomerno" raspoređeni na mnoštvo pojava kojima smo okruženi. Međutim, u ovo se naročito ne uklapa voda. Najčudnije i jeste to što je voda "pokupila" za sebe nesrazmerno veliki broj anomalija i paradoksa. Gotovo da nema hemičara koji vodu neće staviti na pravo mesto rang-liste anomalnosti i neobičnosti supstanci. Međutim, anomalije i paradoksi osobina i ponašanja vode ne iscrpljuje se u hemiji! Razmotrićemo neke od onih koji su odavno poznati, ali se o njihovoj čudnovatosti obično ćutalo. Inače, zvanična nauka je do sad svoju nesposobnost da nešto razjasni i uklopi u postojeću logiku obično "pokrivala" ćutanjem i neprimerenim proglašavanjem za dokoličare i šarlatane svih onih koji su i dalje pokušavali da se bave paradoksalnim i anomalnim pojavama. Srećom, uvek je bilo naučnika (ili, bolje rečeno PRAVIH naučnika) koji nisu marili za napade ozvaničenih naučnih "dušebrižnika", već su išli dalje. Danas su se na tom polju stvari već umnogome izmenile.

Kad se pomenu anomalije vode, svi se sete one za koju su čuli u osnovnoj školi. To je anomalija promene gustine pri mržnjenju tj. pri očvršćavanju. Što je voda hladnija, gustina joj je sve manja, jer se i ona hlađenjem skuplja kao i druga tela. Međutim, za vodu ovo pravilo važi samo do četiri Celzijusova stepena iznad nule. Ako je hladimo i dalje, ona počinje da se širi! I kad se na nula stepeni sasvim zaledi, očvrsla voda (led) ima zapreminu oko 9% veću nego pre početka hlađenja. Sasvim dovoljno da "kao od šale" popucaju čak i jake metalne cevi, blokovi i hladnjaci automobilskih motora i gotovo svaka posuda u kojoj se voda zaledi. Led je, dakle, "širi" od vode, pa zato upire u zidove cevi i posuda, ali veoma čudi i sila koju on uspe da ostvari. Treba se npr. zaista pomučiti da se polupa liveni blok ogromnog kamionskog motora, a vodi je za taj "posao" potrebno samo da se u njemu zamrzne! I ovo je jedan od načina na koji voda razara stene i oblikuje reljef Planete, znalačkom upornošću većstog i strpljivog majstora.

U vezi sa ovom anomalijom vode valja skrenuti pažnju na još jednu pojavu. Pošto je led "širi" nego odgovarajuća količina vode, to znači da mu je gustina manja. Zbog toga on pliva na vodi. Ovo je razlog što se vodene površine zalede po površini, a sav podvodni biljni i životinjski svet normalno nastavlja život u vodi ispod leda. Štaviše, sloj leda i snega koji po njemu eventualno napada

postaje svojevrsna izolacija i štiti vodu od daljeg zaleđivanja. Kad bi se voda prilikom mržnjenja ponašala "normalno", život bi bio nemoguć u vodama koje se bilo kad lede. S obzirom na ekološke međuzavisnosti, ne bi se moglo reći da bi za ostatak živog sveta to bilo nevažno. Sem toga, ova pojava omogućuje da reke i dalje nesmetano teku ispod leda. Kad bi reka bila skroz zaleđena na nekom delu svog toka, pristizuća (nezaleđena) voda morala bi da traži nov put.

Upravo pomenuta anomalija vode susreće se još i kod livenog gvožđa, bizmuta i antimona. Međutim, kod ovih materijala ona nema ni približno isti značaj kao kod vode. Sve druge supstance prilikom hlađenja i očvršćavanja smanjuju svoju zapreminu, tj. povećavaju gustinu.

Anomalija širenja vode pri hlađenju i mržnjenju uglavnom je poznata još iz osnovne škole. Čak i predškolska deca znaju da led pliva. Međutim, malo ko zna da su tačke mržnjenja i ključanja vode takođe - anomalne!

Vodonikova jedinjenja nazivaju se hidridi. Svi hidridi elemenata iste grupe periodnog sistema hemijskih elemenata imaju osobine koje podležu vrlo preciznim zakonitostima. Ovo se može reći i za hidride elemenata šeste grupe, kamo spada kiseonik. A hidrid kiseonika je - voda. Ostali elementi šeste grupe takođe grade hidride čiji su molekuli po sastavu identični sa molekulom vode: hidrid sumpora - H_2S , hidrid selena - H_2Se , hidrid telura - H_2Te , hidrid polonijuma - H_2Po itd. Kod svih hidrida uočava se stroga zakonitost promene osobina, na osnovu koje bi se recimo mogla predvideti tačka topljenja nekog od njih pre nego što se izmeri, samo na osnovu poznavanja tačke topljenja ostalih. U taj red jedino se ne uklapa voda (opet!). Kad bi se i voda držala toga reda i poretka, koji važi za sve ostale hidride, morala bi da mrzne čitavih stotinu stepeni ispod nule, a da ključa već na osamdeset stepeni ispod nule! Na tzv. sobnim temperaturama tad bi svaka kap vode bila u vidu dobro zagrejane pare. Ovo znači da na našoj Planeti ne bi bio moguć apsolutno nikakav život, bar ne u nama shvatljivom smislu. Tako neživotna planeta ne bi ni približno podsećala na ovu koju poznajemo. Ovo dakle nije samo anomalija, već i svojevrsan paradoks: svet kojim smo okruženi, uključujući i nas same, uopšte ne bi bio moguć kad bi se voda ponašala onako kako treba! Tu se sad već postavlja pitanje imamo li prava, makar i u ime naučnih istina, da određujemo šta je u Prirodi "normalno", a šta nije. Očigledno je da TVORAC nije mnogo mario za to kako ćemo mi objašnjavati Svet, već se potrudio da upravo taj Svet bude što je moguće raznovrsniji, čudnovatiji i oživotvoreniji!

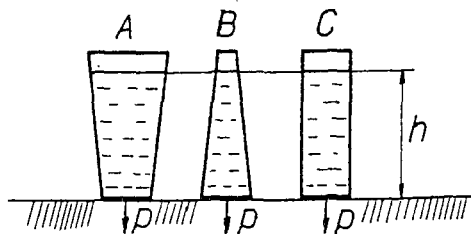
Kad već govorimo o tome kako je voda u svakom slučaju prilagođena životu, pomenimo još jednu osobenost vode. Nj jedna druga supstanca ne traži toliku količinu toplote za otapanje kao led. Prilikom mržnjenja ta toplota se vraća okolini. Ovo mnogo utiče na klimatske prilike, a time opet - na život. Naravno, u pozitivnom smislu. Da to nije tako, prelazi između godišnjih doba bili bi nagli i veoma neprijatni za vegetaciju i život uopšte.

Sve upravo pomenute anomalije vode takođe se tumače kao rezultat njene strukturne složenosti. Velike i neobično složene molekulske asocijacije

utiču da se voda ponaša “mimo” pravila. Srećom, to ponašanje je u interesu života i Sveta u kome živimo.

Bilo bi neumesno govoriti o neobičnostima i anomalijama vode, a ne pomenuti *hidrostatički paradoks*. Istina, ova pojava važi i za ostale tečnosti, ali to ni najmanje ne umanjuje njenu paradoksalnost. Iako je davno dobio “pravo građanstva” u nauci, pa i u svakodnevnom životu, hidrostatički paradoks u stvari nikad nije objašnjen. On je tipičan primer prihvatanja jedne neobjašnjivosti kao nečeg sasvim normalnog i uobičajenog, samo zbog toga što se ona u realnom svetu jednostavno - dešava. Zagriženi skeptici i banalni materijalisti podjednako ne veruju u ono što se (po njima) ne dešava, kao ni u ono što se (opet po njihovom mišljenju) ne može objasniti. Hidrostatički paradoks je savršen način za dokazivanje neopravdanosti takvih razmišljanja. Sem toga, on je svojevrstan faktor intelektualnog izjednačavanja osnovca i inženjera, jer ni jedan ni drugi ne znaju da ga objasne, a obojica mogu da ga kao pojavu dokažu. Podsetićemo se u čemu se sastoji ovaj paradoks.

Neka imamo tri posude, čija su dna identična, kao što to pokazuje slika 2. Međutim, oblici sudova su različiti: sud A se širi od dna ka vrhu, sud B se sužava, a sud C na celoj visini ima istu širinu. Sva tri suda su nalivena vodom (mada može biti i neka druga tečnost) do iste visine h . U njima se, dakle, zbog različitog oblika nalaze bitno različite količine tečnosti. Hidrostatički paradoks sastoji se u tome što će *pritisak tečnosti na dna sva tri suda biti jednak*. Ili, drugim rečima, pritisak tečnosti na dno suda zavisi jedino od visine nivoa tečnosti u sudu, ali ne i od njegovog oblika, pa prema tome ne zavisi ni od ukupne količine tečnosti. Naravno, ovo je mnogo puta praktično provereno, a svakodnevna i tehnička praksa to uvek potvrđuju. Ipak, ako pronađete osobu koja nije čula za hidrostatički paradoks i upitajte je šta misli o tome, najverovatnije će odgovoriti da bi pritisak na dno morao biti veći kod posude koja se ka vrhu širi, jer je tamo više tečnosti. Hidrostatički pritisak se, dakle, *kosi i sa onim što nazivamo zdrav razum*, a ipak se sasvim realno dešava!

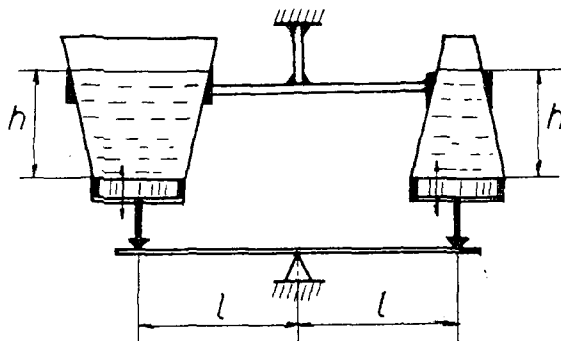

Slika 2

Zamislimo sada da imamo opet posudu A koja se širi ka vrhu i posudu B koja se sužava. Neka su dna ovih posuda pokretna, što znači da predstavljaju

neku vrstu klipa koji se može vertikalno pomerati, pi čemu je, razume se, ostvareno dobro zaptivanje (kako se tečnost ne bi prosipala). Same posude A i B su na neki pogodan način učvršćene kako to pokazuje slika 3, tako da se mogu pomerati samo klipovi. Pri tom su klipovi oslonjeni na krajeve jednakokrake poluge, koja u stvari predstavlja neku vrstu vage. Neka su sudovi naliveni tečnošću do iste visine h (podrazumeva se da je u oba suda ista tečnost, npr. voda). Smatraćemo da obe posude, kad su prazne, imaju jednaku masu, a klipovi koji predstavljaju dna istih su površina i takođe jednakih masa.

Jasno je sa slike da u posudi A ima više tečnosti nego u posudi B. Može se npr. podesiti visina tečnosti u sudovima tako da u posudi A bude dvostruko veća količina tečnosti nego u posudi B. Međutim, s obzirom da je visina tečnosti u obe posude jednaka, to će i pritisak na njihova dna (tj. klipove) takođe biti jednak. Kako je površina dna (klipa) ista kod obe posude, to će i ukupna sila koja deluje na dno posude A biti jednaka sili koja deluje na dno posude B.

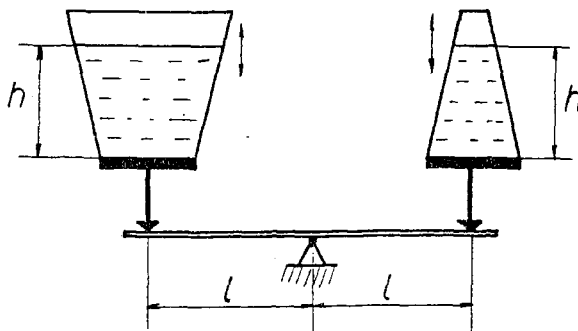
Slika 3

Pošto su oba klipa oslonjena na krajeve jednakokrake poluge, to će ova poluga (vaga) biti u ravnoteži. Izlazi, dakle, da će tečnost u posudi A biti držana u mehaničkoj ravnoteži sa npr. dvaput manjom količinom iste tečnosti u posudi B.

Zamislimo sada nešto drugačiju aparaturu. Biće upotrebljene iste posude A i B, kao i jednakokraka poluga (vaga). Tečnost je opet nalivena do iste visine. Razlika je jedino u tome što sada dna posuda nisu izvedena kao pokretni klipovi, već su čvrsto spojena sa posudama, tako da je njihovo nezavisno pomeranje nemoguće. Drugim rečima, posuda sa dnom na ovaj način čini uobičajenu celinu koja se jedino čitava može pomerati. I dalje su mase obeju posuda zajedno sa dnom međusobno jednake. Pored toga, posude više nisu učvršćene pomoću stalaka kao u prethodnom slučaju, već su slobodno oslonjene na krajeve poluge kao što su prethodno bila oslonjena njihova pokretna dna.

Šema ovakve aparature prikazana je na slici 4. S obzirom da se u posudi A nalazi više tečnosti nego u posudi B, to će i njena ukupna težina biti veća. Pošto su mase praznih sudova jednake, ovo znači da će ravnoteža poluge biti narušena, tj. doći će do nagninjanja poluge na stranu teže posude.

Ovo narušavanje ravnoteže desice se odmah čim se poluga oslobodi, pošto su, razume se, na njene krajeve prethodno postavljene obe posude i nalivene istom tečnošću do jednakih nivoa.

Slika 4

Razmotrimo sada oba prethodna slučaja. Oba puta upotrebljeni su identični sudovi A i B, kao i potpuno ista tečnost (recimo voda) koja je uvek bila nalivena do istog nivoa (visine). Mase sudova su u oba slučaja bile jednake, kao i mase dna (odnosno pokretnih klipova u prvom slučaju). Postavlja se pitanje zašto je onda u prvom slučaju ravnoteža bila održana a u drugom narušena? Ispostavlja se da ravnoteža na neki neobjašnjiv način zavisi od toga da li u njenom uspostavljanju učestvuju i mase praznih sudova, bez obzira što su te mase međusobno jednake! Ako bi na kraju poluge bili oslonjeni prazni sudovi, oni bi bili u ravnoteži zbog jednakih težina. Ako se sudovi do iste visine naliju istom tečnošću ravnoteža će se narušiti, jer će zbog različitog oblika sudova u jednom biti više tečnosti nego u drugom. Sve ovo je sasvim razumljivo. Međutim, ako iste te sudove nalijemo vodom do istih nivoa, a njihova pokretna dna oslonimo na krajeve poluge, poluga će ostati u ravnoteži, bez obzira što je i ovaj put u jednom sudu više tečnosti nego u drugom. Ispostavlja se, dakle, da tečnost na neki neobičan način "zna" kad treba da deluje na polugu pritiskom preko dna suda, a kad celom svojom težinom. Drugim rečima, postavlja se pitanje šta to vrši pritisak na dno suda koji se ka vrhu sužava, s obzirom da je taj pritisak zavisao samo od visine tečnosti i samim tim ravan pritisku koji tečnost vrši na dno suda koji se ka vrhu širi? U ovome i jeste suština hidrostatičkog paradoksa.

Istini za volju, ima dosta fizičara i inženjera koji smatraju da je hidrostatičari paradoks objašnjiv. Pri tom se pozivaju na poznate zakone

hidromehanike, kao što je Arhimedov zakon potiska i Paskalov zakon o podjednakom prenošenju pritiska tečnosti u svim pravcima. Ne može se reći da ovakva objašnjenja nisu tačna, ali ona jednostavno ne objašnjavaju suštinu pojave jer i sama opet polaze od činjenica koje su empirijski utvrđene i uobličene u forme prirodnih zakona, a da pri tom ni same nemaju objašnjenja. Drugim rečima, svi pokušaji objašnjenja hidrostatičkog paradoksa svode se u suštini sami na sebe, *pri čemu se paradoksalnost pojave nimalo ne umanjuje.*

Ovakvi paradoksi ne treba da nas čude niti previše zbunjuju, jer ih je nauka bukvalno prepuna. Za fizičare i inženjere je najbitnije da se nekom paradoksalnošću ne naruši neki od fundamentalnih zakona održanja (npr. zakoni održanja energije, impulsa, momenta impulsa itd.). Kod hidrostatičkog paradoksa problem je statičke prirode, pa samim tim nema bojazni da će održanje energije ili impulsa biti narušeno (o energiji i impulsu sile ima smisla govoriti samo kod dinamičkih problema).

Slične zaključke možemo izvući i kad je u pitanju princip najobičnije poluge. Ako je jedan krak poluge npr. dvostruko veći od drugog, to znači da će masa na kraćem kraku biti uravnotežena dvostruko manjom masom postavljenom na duži krak. Ovo je empirijska činjenica koju niko ne dovodi u pitanje. Objašnjenje se svodi na tvrdnju da se ravnoteža postiže zato što su uravnoteženi momenti sile na krakovima poluge. Pošto je moment sile jednak proizvodu sile i njenog kraka, to je jasno da će u pomenutom slučaju poluga biti u ravnoteži. Ovakvim objašnjenjem možemo biti zadovoljni u tehničkoj parksi i svakodnevnom životu, ali ono *ipak ne objašnjava suštinu poluge*, jer pojam momenta sile (pa čak i same sile) ne označava nikakav objektivni fizički realitet, već ga je nauka uvela da bi na bazi njegova mogla da izgradi *teorijske* modele mehaničkog ponašanja objekata. U takve objekte spada i poluga, pa otud izlazi da se i u ovom krajnje jednostavnom slučaju objašnjavalачki proces svodi na upotrebu i adekvatno uređivanje pojmova zasnovanih na iskustveno utvrđenim činjenicama.

Tako dolazimo do zaključka da je praktično svako objašnjenje neke pojave i samo paradoksalno, bez obzira u kojoj meri je zasnovano na nauci i sistematskim saznavnim postupcima. Drugim rečima, pri pokušaju objašnjenja pojava olako se dolazi u situaciju da se one u krajnjem ishodištu objašnjavaju "same pomoću sebe", naprosto zato što se dešavaju tako kako se dešavaju. Pri tom, naravno, *prava suština pojave* ostaje nepoznata. Pre bi se, dakle, moglo reći da se nauka bavi evidentiranjem pojava i pokušajima teorijskog modeliranja, kako bi što preciznije moglo da se predviđa njihovo odvijanje, nego da nauka objašnjava pojave. Predvidljivost pojava je uslov njihove tehničke (praktične) primene. Iako npr. ne možemo objasniti suštinu hidrostatičkog paradoksa, pa čak ni obične poluge, teorijski (matematički) modeli ovih pojava su dovoljno dobri da omogućuju njihovu primenu u praksi. Ako nam je zadata težina na jednom kraju poluge i dužine njenih krakova, lako ćemo izračunati koju težinu treba postaviti na drugi kraj da bi poluga bila u ravnoteži. U praksi se pri tom nećemo uopšte opterećivati pitanjem "zašto je to baš tako", pošto zakon poluge u nama znanom Svetu bezuslovno važi.

Jasno je da su paradoksi, čuda, misterije i anomalije normalne odlike našeg Sveta. Oni se kriju i u nama samima, čak i u procesima mišljenja, shvatanja i spoznaje uopšte. Ne moramo ih, dakle, tražiti u talasno-čestičnom dualizmu kvantno-talasne fizike, paradoksima prostorno-vremenskog relativizma teorije relativnosti, protivrečju entropije i evolucije itd. Ima ih svugde i u svemu. Otud, najblaže rečeno, deluju naivno i smešno tvrdnje skeptika i naivnih realista da u nešto ne mogu da poveruju jer im to izgleda čudno, neverovatno ili neshvatljivo. Pošto se u takvim slučajevima obično radi o ljudima nižeg duhovno-intelektualnog nivoa, njihove slične izjave nikog ne treba da čude, jer je naš Svet prilično neshvatljiv čak i onima koji umeju da shvataju, razumevaju i spoznaju.

Prethodnih nekoliko pasusa naizgled nemaju mnogo veze sa fenomenima vezanim za vodu o kojima ću govoriti u ovoj knjizi. Međutim, ja ih smatram neobično važnim. Govoreći o hidrostatičkom paradoksu, jednostavno sam iskoristio priliku da ukažem na konkretan način u kojoj meri razne neobjašnjivosti, čudnovatosti i paradoksalnosti čine deo savremene nauke, ali i naše svakodnevice. Veliki broj fenomena obične vode, o kojima će kasnije biti reči, još uvek nema dovoljno precizna fizikalna objašnjenja. To čak i nekim naučnicima služi kao "argument" da se takvim pojavama nije vredno baviti! Naravno, oni pri tom zaboravljaju da ništa nije moglo biti proučeno ukoliko se nije proučavalo. S druge strane, čovek je upotrebljavao polugu pre nego što je znao njen teorijski model (jednačinu). PONUĐEN NAM JE JEDAN ČUDNOVAT SVET (na svu sreću!) čiji smo i sami deo, pa naša sposobnost shvatanja nikako ne može biti kriterijum za procenu "logičnosti" pojava. Budemo li odbacivali sve što nam se učini neverovatnim, odbacićemo sami sebe! Za one koji ovo shvataju ova knjiga će imati neprocenljiv značaj.

Znam da će i ovo ličiti na paradoks, ali ja lično smatram da je naš Svet racionalno shvatljiv, bez obzira što je toliko čudan, misteriozan i paradoksalan. Možda je normalno što kao inženjer i fizičar ovako razmišljam, ali to ipak nije glavni razlog za ovakav stav. Mišljenja sam da su UM i DUH najsavršenije "tvorevine" nama znanog Sveta i praktično OSNOVNA "Prasupstanca" kojoj se može pripisati vansvetsko poreklo i suštastvena nadređenost svetu materije. Rešenje predstavlja svesno prihvatanje Sveta kao realne celine, ali i svesno prihvatanje DUHOVNE SVETSKE OSNOVE kao nečeg što je JACE I REALNIJE i od samog sveta materije. Štaviše, besmisleno je čak govoriti i o svetu duha i svetu materije kao o različitim svetovima, jer oni u stvari čine Jedinstven SVET.

Nužno je, dakle, načiniti izvestan pomak u shvatanju pojma racionalnosti. Ako se taj pojam uzme u mehanicističkom ili naivno-realističkom smislu, normalno je da se ne može daleko odmaći u pokušajima razumevanja Sveta, odnosno pojava u njemu. Usled toga množe se čuda, misterije i paradoksi, delujući pri tom zastrašujuće na svakog ko je u duhovnom smislu nedovoljno evolutivan. Posledica je ignorantski odnos prema mnoštvu pojava koje nam se prosto nude i koje fantastično mogu uticati na nas, razume se - u pozitivnom smislu.

U takve pojave spadaju i brojni fenomeni vezani za običnu vodu, o kojima će u ovoj knjizi biti reči. U vezi s tim, skrećem pažnju čitaocima da upravo napisane rečenice imaju svrhu da ih pripreme za ono što dolazi. Sve što se od čitalaca očekuje, da bi od pročitane knjige zaista imali prave koristi, jeste da eliminišu sumnju i izloženu materiju prihvate kao skup činjenica. Naravno, ni najmanje ne pretendujem na "misaoni totalitarizam", jer su svi ti fenomeni eksperimentalno provereni i ponovo proverljivi. Pored toga, nikako ne treba smatrati da se ova knjiga bavi nekom vrstom "onostranih" fenomena, jer sve o čemu će ovde biti reči može biti prihvaćeno na nivou zdravog razuma. Uslov je samo da sopstvenom zdravom razumu *ne postavljamo prepreke* sačinjene od predrasuda, sumnji i ograničenja. Genijalne ideje nikada nisu bile proizvedene u sumnjičavim, ograničenim i blokiranim umovima. Rešenje je uvek u NEPOMUCENOM I NESPUTANOM UMU.

Prethodna razmišljanja na neki način predstavljaju filozofsku suštinu, može se reći paradigmu, nekih novih naučnih shvatanja i multidisciplinarnih pristupa. Na bazi takvih pristupa gradi se i HIDRONIKA, nova nauka o fenomenima vezanim za "najneobičniju običnu supstancu" - vodu. Na stranicama koje slede biće predstavljena ova nauka.

5. HIDROMAGNETIKA - VODENI MAGNETIZAM

Mora se priznati da prethodno navedene anomalije i paradoksi obične vode stvarno začuđuju, naročito ako se uzmu u razmatranje istovremeno. Iako je sve to pripisivano neobično složenoj strukturi molekulskih asocijacija vode, pravog objašnjenja nije bilo (barem ne na bazi postojećih naučnih saznanja), pa je nauka preko njih olako prelazila. Tako se dešavalo da vodu proučavaju fizičari, hemičari, biolozi, lekari, inženjeri, meteorolozi, hidrogeolozi, poljoprivredni stručnjaci i drugi - svako iz svog ugla i za svoje potrebe. Međutim, otkriće uticaja magnetnih polja na vodu bio je prvi "hladan tuš" koji je uznemirio duhove u naučno-stručnim krugovima. Što je najinteresantnije, cela stvar se mogla proveriti i dokazati, iako teorijskog objašnjenja nije bilo, pa su "profesionalni" skeptici lako učutkani. Ali, krenimo redom.

Iako je magnetizam davno otkriven, tek su u prošlom veku fizičari Ersted, Amper i Maksvel uspjeli da ga objasne, ili, bolje rečeno, povežu sa elektricitetom. Danas je svakom ko poznaje fiziku jasno da nema nikakvog smisla posebno govoriti o elektricitetu i magnetizmu, pa se otud obično govori o elektromagnetizmu i elektromagnetnim interakcijama. Svako naelektrisanje u kretanju (elektron, jon) proizvodi magnetno polje. S druge strane, kretanje provodnika u magnetnom polju, pri kome provodnik preseca magnetne linije sile, dovodi do pojave električne struje u provodniku (elektromagnetna indukcija). Svaki atom ili molekul predstavlja neku vrstu elementarnog magneta, zbog stalnog kretanja elektrona u njegovom elektronskom omotaču. Kod svakog magneta postoje dva pola: severni (N) i južni (S). Polovi magneta ne mogu se razdvajati. Ako npr. šipkasti magnet podelimo na dva dela, svaki će uvek imati oba pola na svojim krajevima, ma koliko puta vršili deljenje. Ovo je bilo samo kratko podsećanje na osnove elektromagnetizma, koje zbog kontinuiteta izlaganja nisam mogao da preskočim.

Kada je reč o magnetnim svojstvima supstanci, za većinu ljudi najzanimljiviji su tzv. magnetni materijali, u koje spadaju gvožđe, kobalt i nikl, kao i njihovi oksidi i legure. Zbog gvožđa se ovakvi materijali nazivaju i feromagnetnim materijalima. Za njih je karakteristično da mnogostruko pojačavaju vrednost magnetne indukcije onog magnetnog polja čijem su dejstvu izloženi (magnetna indukcija je fizička veličina za koju možemo reći da na neki način predstavlja snagu magnetnog polja). Zbog toga ovakvi materijali imaju ogromnu primenu u tehnici. Postoje tzv. meki feromagnetni materijali, koji po prestanku dejstva magnetnog polja ne zadržavaju magnetizam (npr. meko gvožđe), kao i tzv. tvrdi feromagnetni materijali (npr. razni čelici), koji ostaju trajno namagnetisani, pa se zato koriste kao stalni magneti. Pored feromagnetnih

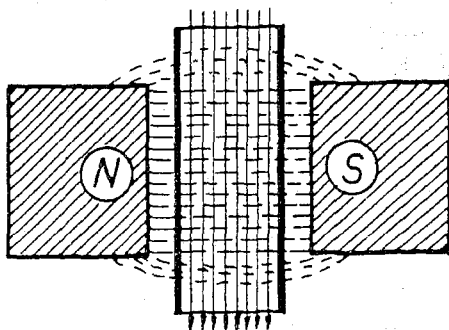
materijala, postoje i *dijamagnetici*, koji neznatno umanjuju magnetnu indukciju polja kome su izloženi, kao i *paramagnetici*, koji vrednost indukcije magnetizujućeg polja samo neznatno povećavaju. Različito ponašanje materijala u magnetnom polju objašnjava se raznolikošću strukture elektronskih omotača njihovih atoma i molekula, kao i različitim rasporedom atoma i molekula, koji npr. kod mnogih čvrstih materijala formiraju raznovrsne kristalne rešetke. Činjenica da se stalni magneti mogu razmagnetisati jakim udarima, vibracijama ili zagrevanjem, govori u prilog tvrdnji da molekuli u stalnim magnetima predstavljaju elementarne magnate. Unošenjem u magnetno polje, kod feromagnetnih materijala ovi elementarni magneti se jednoobrazno orijentišu i deluju kao jedinstven magnet. Udari i toplota mogu ove elementarne magnate ponovo dovesti u haotično stanje i time razmagnetisati stalni magnet.

Dugo nikom nije palo na pamet da razmišlja o uticaju magnetnog polja na vodu. I danas većina neupućenih ljudi svakako misli da o uticaju magnetnih polja ima smisla govoriti samo ako su u pitanju supstance koje je moguće namagnetisati. Međutim, valja odmah reći da je za nauku davno prošlo vreme kad se smatralo da o magnetnim pojavama možemo govoriti samo kad je u pitanju delovanje magnetnih sila (privlačenje različitih i odbijanje istih magnetnih polova), ili pojava elektromagnetne indukcije u električnim provodnicima. To što neka supstanca pod uticajem magnetnog polja ne trpi vidljive i merljive promene nikako ne znači da ona ne oseća uticaj tog polja. Sem toga, nemogućnost da uočimo, registrujemo ili izmerimo promene nikako ne znači da nekih promena stvarno i nema. Svaki atom ili molekul predstavlja elementarni magnet, koji zato mora osetiti uticaj stranog magnetnog polja, bez obzira šta će se pri tom dešavati sa njim u zavisnosti od njegove strukture i odnosa sa drugim atomima ili molekulima. Kad se sve to uzme u obzir, može se postaviti pitanje zašto nikom još ranije nije palo na pamet da ispita uticaj magnetnih polja na vodu. Ipak, neko se sa istim pravom može pitati kako se uopšte došlo na ideju da se obična voda izlaže uticaju magnetizma i šta se time htelo postići.

Ni na jedno od prethodna dva pitanja nije lako dati precizan odgovor. Činjenica je jedino da su sa uticajima magnetnih polja na običnu vodu zvanično prvi počeli da eksperimentišu ruski naučnici I. V. Dardimov, A. V. Krilov i I. Brehman. Oni su još 1965. godine o tome objavili i rezultate, koji su najblaže rečeno delovali začuđujuće. Pomenuti istraživači otkrili su izuzetno blagotvoran uticaj vode koja je propuštana kroz magnetno polje na žive sisteme (razne biljke i životinje). Može se reći da su oni praktično uveli primenu magnetisane vode u poljoprivredi. Inače, u tehnici je takode poznat efekat da voda propuštana kroz magnetno polje ostavlja mnogo manje kamenca u cevima i kotlovskim postrojenjima, a uz to je daleko manje agresivna u dodiru sa raznim elementima tehničkih sistema. Ovaj efekat u tehnici se odavno primenjuje.

Ali, pogledajmo najpre kako su to pomenuti naučnici magnetisali vodu. Naravno, megnetisanje vode ne treba doводити u vezu sa magnetisanjem feromagnetnih materijala. Takva voda, razume se, nema sposobnost da mehanički deluje poput magneta, niti se na njoj mogu neposredno uočiti nekakve promene.

Otud smatram da je umesto pojma *magnetisanja* pravilnije koristiti pojam *magnećenje vode*, kako bi se i terminološki istakla razlika između "običnog" magnetisanja feromagnetika i efekata koji se dobijaju uticajem magnetnih polja na vodu. *Proces magnećenja vode obavlja se tako što se voda propušta između različitih magnetnih polova, tako da strujne linije proticanja vode seku linije sile magnetnog polja.* Ovo se lako postiže ako se na cevovod kojim protiče voda simetrično pričvrste dva stalna magneta, kao na slici 5.

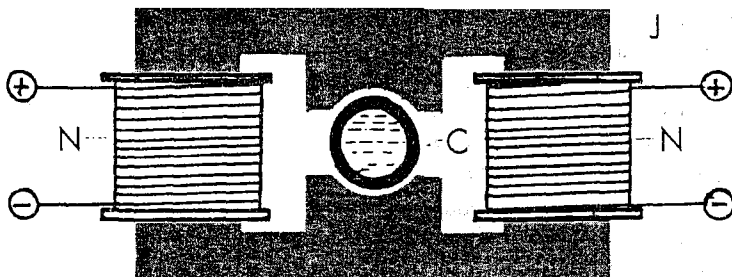

Slika 5

Mogu se upotrebiti cilindrični, šipkasti ili drugi magneti, ali obavezno moraju jedan prema drugom biti okrenuti različitim polovima, tj. tako da među njima deluje privlačna sila. Cevovod na mestu gde su postavljeni magneti, kao i u neposrednoj blizini, treba da bude od materijala koji nije feromagnetičan. Ovo nije poseban problem, jer se za proizvodnju cevi i creva za vodu uglavnom i upotrebljavaju materijali koji se ne magnetišu (kao što su npr. razne vrste plastike, zatim metali i legure bez magnetičnih svojstava). Inače, veoma je svrsishodno umesto para magneta upotrebiti jedan potkovičasti magnet (ili U-magnet), koji će se postaviti tako da između njegovih krakova upravo prolazi cevovod. Moguće je takode uređaj za magnećenje vode realizovati na bazi elektromagneta. U tom slučaju se električni namotaj (kalem) napaja jednosmernom električnom strujom, a jezgro se izvodi na bazi mekih feromagnetika, kao kod transformatora. I elektromagnetni uređaji za magnećenje vode mogu biti rešeni na bazi potkovičastog magneta, ali mogu imati i transformatorski oblik, kao na slici 6, gde su sa N označeni namotaji, sa J - jezgro, a sa C je označen cevovod u normalnom preseku, koji je provučen kroz jezgro tako da preseca magnetne linije sile.

Što se tiče moguće samogradnje uređaja za magnećenje vode, najbolje je koristiti *stalne* magnete. Ako se koriste cilindrični, šipkasti ili pločasti magneti, najpre valja otkriti kako je izvršeno njihovo magnetisanje, tj. gde su im polovi (ukoliko se ne poseduje proizvođačka deklaracija). Ovo se može otkriti

pomoću magnetne igle (kompasa), ili tako što se magneti svojim površinama okreću jedan prema drugom, sve dok se ne pronađu površine koje se izričito privlače, bez ikakvog međusobnog "uvrtanja", zanošenja i sl. Te dve površine predstavljaju raznoimene polove, koje treba simetrično sučeliti pri učvršćivanju na cev. Kod potkovičastih magneta dovoljno je upotrebiti jedan magnet, između čijih krakova pri vrhu mora biti dovoljno razmaka za provlačenje cevi. Inače, elektromagnetni uređaji za magnećenje vode ne preporučuju se za samogradnju, kako zbog neophodnih mera predostrožnosti, tako i zbog veće složenosti i potrebnog znanja osnovnih elektrotehničkih proračuna.

Slika 6

Prilikom magnećenja brzina proticanja vode treba da bude takva da se odvija laminarno, tj. mirno (neturbulentno) strujanje. Prosto rečeno, proticanje treba da se vrši u dijapazonu uobičajenih brzina isticanja iz slavina. Za eventualnu samogradnju bolje je upotrebiti snažnije magnete, a ukoliko se raspolaže slabijim - može se postaviti više pari duž cevovoda, na razmacima od najmanje desetak centimetara. U blizini uređaja za magnećenje vode ne treba da se nalaze snažniji izvori elektromagnetnog zračenja (veći elektromotori i generatori, transformatori, dalekovodi, radio-predajnici itd.).

Valja napomenuti da je od šezdesetih godina do danas u svetu komercijalno realizovan izvestan broj različitih tipova uređaja za magnećenje vode. Neki su manjih dimenzija, namenjeni ličnoj i porodičnoj upotrebi, drugi su veći i predviđeni za ugradnju na sisteme za navodnjavanje, vodosnabdevanje itd. Slični uređaji odavno se montiraju na kotlovska i druga slična postrojenja, radi sprečavanja taloženja kamenca. Najviše ovakvih uređaja za širu upotrebu realizovano je u Rusiji, ali i u nekim drugim zemljama. Još pre nekoliko godina u Rusiji je počela masovna montaža ovakvih uređaja na sisteme za navodnjavanje u poljoprivredi. Pored toga, naročito u Rusiji ima dosta i literature o magnećenju vode, kako naučno-stručnih knjiga i članaka, tako i popularnih napisa u štampi.

Pogledajmo sada kakvi se konkretno rezultati postižu primenom magnećenih voda u tehnici, poljoprivredi i drugim oblastima. Osim pomenute i opštepoznate činjenice da magnećena voda gotovo uopšte ne ostavlja kamenac u kotlovskim postrojenjima i instalacijama, ruski naučnici su pronašli da i nafta koja je na isti način propuštena kroz magnetna polja ne ostavlja naslage na zidovima cevi naftovoda! Ovo je za tehničku praksu od ogromnog značaja, jer su se zbog takvih naslaga ranije morale zamenjivati cevi naftovoda. Naročito je značajno otkriće da je beton pravljen uz pomoć magnećene vode daleko otporniji na razne atmosferske i druge uticaje nego onaj koji je načinjen uz upotrebu obične vode. Ovakvih i sličnih primera, naučno i praktično potpuno verifikovanih, ima u knjizi "Magnetisanje vodnih sistema", koja je izdata u Moskvi 1982. godine, a čiji je autor ruski naučnik V. I. Klasan. Tamo se čak nalaze i fotografije priobalnih dokova pravljenih na bazi magnećene vode, kao i na bazi obične vode. Iako su napravljeni istovremeno i bili izloženi istim uticajima, betonski dokovi načinjeni uz primenu obične vode gotovo sasvim su propali pod dejstvom atmosferskih prilika, dok oni koji su načinjeni uz primenu magnećene vode izgledaju gotovo kao novi.

Ništa manje nisu začudjući rezultati koji se uz primenu magnećene vode postižu u poljoprivredi. Već na samom početku eksperimentalne primene magnećenja vode, pomenuta grupa ruskih naučnika utvrdila je da je prinos suncokreta za preko 20 procenata veći u odnosu na prinos koji se postiže ako se zalivanje vrši običnom vodom, pod identičnim ostalim uslovima. Na isti način se uz primenu magnećene vode prinos soje povećava za 40 procenata. U toku daljih istraživanja ruski naučnici V. V. Lisin i L. G. Molčanova otkrili su da magnećena voda povećava prinos paradajza za 18%, luka i šargarepe za preko 22%, a istraživač N. A. Volkonski utvrdio je značajno povećanje rodosti pirinča uz primenu magnećene vode. Do danas je u Rusiji, kao i u nekim drugim zemljama, ispitan uticaj magnećene vode na dosta veliki broj poljoprivrednih kultura. Svaki put je nedvosmisleno ustanovljeno povećanje rodosti ili prinosa, koje se obično kretalo između 10 i 50%! Pored toga, utvrđeno je da magnećena voda poboljšava kvalitet plodova i njihovu trajnost, povećava klijavost semena i otpornost biljaka na bolesti i druge štetne uticaje.

Eksperimenti su vršeni i sa životinjama, tj. primenjivana je magnećena voda u njihovoj ishrani. Otkriveno je da životinje pojene takvom vodom, ili hranjene hranom rastvorenom u magnećenoj vodi, imaju znatno veći prirast nego one kojima je davana obična voda. Pored toga, takve životinje imaju bolju sposobnost razmnožavanja, daleko veću otpornost na obolenja, bolju nosivost, jaja (kod živine), znatno veću mlečnost (kod krava) itd.

Takode su uočeni značajni efekti primene magnećene vode u ljudskoj ishrani. Ako se za piće koristi magnećena voda smanjuje se podložnost ljudskog organizma raznim infekcijama i drugim obolenjima, a povećava se opšta psihološka i fizička vitalnost. Drugim rečima, ljudi koji piju magnećenu vodu rede obolevaju i lakše suzbijaju bolesti, a u psiho-fizičkom smislu su vitalniji!

Svi pomenuti efekti primene magnećenih voda u navodnjavanju poljoprivrednih kultura, kao i u životinjskoj i ljudskoj ishrani, danas predstavljaju naučno verifikovane i praktično primenjene činjenice, iako se u nekim državama (kao i kod nas) u široj javnosti o njima malo zna. Međutim, istraživanja i otkrivanja neobičnih svojstava vode na ovome nisu zaustavljena. Proteklih godina otkriveni su i mnogi drugi, još spektakularniji, fenomeni vezani za vodu. Oni će biti predstavljeni na stranicama koje slede.

6. FENOMEN MEMORIJE VODE - VODA PAMTI!

Jedan od najpoznatijih naučnih časopisa u svetu, čuveni britanski nedeljnik "Priroda" ("Nature") objavio je 30. juna 1988. godine članak u kome je bilo reči o "degranulaciji ljudskih bazofila koji su putem izuzetno blagog rastvora uneti u anti-serum". Tekst je potpisao francuski naučnik Žak Benvenist, istraživač u francuskom Nacionalnom institutu za zdravlje i medicinska istraživanja (INSERM) na univerzitetu Južni Pariz, kao i još dvanaestorica naučnika iz poznatih svetskih laboratorija u Kanadi, Izraelu i Italiji. Reklo bi se da se jednom tako potpisanom naučnom članku nema šta prigovarati, bez obzira o čemu se u njemu govori. Međutim, uredništvo časopisa je mimo ustaljene prakse dalo i sopstveni komentar, u kome se otvoreno izražavala neverica u rezultate eksperimenata prikazane u tom članku! Šta se zapravo krilo iza tog terminološki stručnog i komplikovanog napisa, kada je uredništvu izgledalo tako čudno i neverovatno, bez obzira na potpise tako velikog broja priznatih naučnika iz institucija velikog svetskog ugleda?

Pomenuti francuski naučnik Ž. Benvenist je par godina pre objavljivanja spornog članka otkrio kod najobičnije vode jedan čudan i zaista neverovatan fenomen, a to je ništa manje nego - *sposobnost pamćenja*. Drugim rečima, voda se "seća" prisustva materija koje su u njoj nekad bile rastvorene, čak i onda kad u njoj više nema ni jednog molekula takvih materija. Ovo "sećanje" manifestuje se tako što voda koja je, recimo, nekad sadržala u sebi biološki aktivnu materiju i dalje deluje na žive sisteme (organizme) slično kao da se ta materija u njoj još uvek nalazi! Istini za volju, mnogi bi se jednoj ovakvoj tvrdnji začudili kad bi je neko neosnovano postavio. Međutim, Benvenistovo otkriće bilo je zasnovano na konkretnim eksperimentalnim rezultatima. Štaviše, svi istraživači koji su uz Benvenista potpisali tekst izvršili su više puta iste eksperimente (i to u tri različite laboratorije u svetu) nemajući pri tom mogućnost međusobnog kontakta. Dobijeni rezultati eksperimenata u svim slučajevima su se podudarili, pa u njihovu verodostojnost nije moglo biti sumnje! Tek tad je tekst i mogao da bude objavljen u "Prirodi", ali se oko ovog otkrića ipak "podigla prašina" u naučnom svetu. Ovo ne mora da čudi ako se uzme u obzir da se "buka" dizala i oko manje važnih otkrića.

Benvenist je proučavao dejstvo supstanci koje izazivaju alergije (to su tzv. alergeni) na bela krvna zrnca, zvana bazofili. On je ova krvna zrnca izlagao jednom anti-serumu rastvorenom u vodi, koji izaziva otpuštanje hemijskih histamina smeštenih u granulama u njihovoj unutrašnjosti. Time ova krvna zrnca postaju degranulisana, što menja njihovu reakciju na neke hemijske boje. Tako se tako moglo postići praćenje procenta degranulacije zrnaca u zavisnosti od "jačine" rastvora, tj. od stepena razrednosti antiseruma u vodi. Međutim

umesto da se sa stepenom razređenja biološka aktivnost antiseruma (tj. degranulacija bazofila) smanjuje, kako bi ispod nekog "praga" sasvim prestala (što je trebalo da se pronade), dogodilo se nešto zaista neobično: biološka aktivnost se sasvim dobro osećala i kad je rastvor toliko razređen da se u njemu više nije ni teoretski mogao naći nijedan molekul antiseruma. *To je značilo da nešto čega više nema deluje kao da je još uvek tu!* Ovaj efekat jedino se mogao objasniti ako bi se vodi pripisala sposobnost PAMCENJA, premda se ni takva sposobnost nije mogla objasniti. Eksperimentalni rezultati su, dakle, bili tu, nije im se imalo šta prigovoriti, pa nije nikakvo čudo što je sve to delovalo zastrašujuće na "čiste" materijaliste. Da nije bilo pouzdanih eksperimenata cela stvar bi bila ignorisana (možda i s pravom) kao najobičnije šarlatanstvo, ali ovako su se "profesionalni" skeptici i pristalice "uprošćenog materijalizma" našli u situaciji da možda prvi put u istoriji nauke imaju pred sobom konkretan i naučno verifikovan eksperimentalni dokaz o dejstvu nečega što ne postoji (barem u "standardnom" smislu te reči)! Onda nije nikakvo čudo što su mnogi pokušali da ospore Benvenistovo otkriće, ali, srećom po nauku - bezuspešno.

Pogledajmo kako je tekao Benvenistov eksperiment. On je sa svojim saradnicima u serijama ponavljao razređenja rastvora anti-seruma, i potom merio procenat degranulacije bazofila koje je izlagao dejstvu tog rastvora. Ako u jedan litar vode sipamo deseti deo litra antiseruma, onda kažemo da je tu razređenje antiseruma 1:10. Ako sad iz tako razblaženog rastvora opet uzmemo deseti deo litra i sipamo u litar čiste vode, dobićemo razređenje koje iznosi 1:10² (tj. jedan prema sto). Ponovimo li isti postupak još jednom, dobićemo razblaženje od 1:10³ (tj. 1:1000), što znači da je u takvom rastvoru na hiljadu delova vode jedan deo rastvorene supstance. Ako sve to ponovimo 10 puta, razređenje će biti 1:10¹⁰ (što znači jedan prema deset milijardi). Benvenist je sa saradnicima na ovaj način razređivao rastvor anti-seruma, merio degranulaciju bazofila i rezultate ucrtavao na dijagram. Ono što se sa tog dijagrama moglo uočiti bilo je povremeno opadanje procenta degranulacije do nekih relativno nižih vrednosti, da bi se pri daljem razređenju rastvora njegova biološka aktivnost ponovo povećavala čak do nivoa bliskih početnoj aktivnosti, tj. onoj aktivnosti koju je imao nerazblažen rastvor na samom početku eksperimenta. Drugo je pitanje zašto se javljala ova skokovitost u aktivnosti (na to ćemo se vratiti kasnije), ali je zanimljivo da biološka aktivnost nikako nije opadala do nule, što bi se pri nekom stepenu razblaženja logično moralo očekivati. Benvenist i saradnici utvrdili su da već pri razređenju od 1:10¹⁴ u vodi više ne može biti nijednog molekula biološki aktivne supstance, pa bi prema tome svako dalje eksperimentisanje bilo besmisleno. Ako ne pre, rastvor bi barem na ovom stepenu razređenja morao da izgubi svaku biološku aktivnost. Međutim, to se nije dogodilo. Nastavilo se sa daljim razređivanjem, ali se opet sve ponavljalo: biološka aktivnost se i dalje ne samo sasvim lepo osećala, već je pri pojedinim stepenima razblaženja dostizala i takve vrednosti kao da je rastvor ponovo jako obogaćen biološki aktivnom supstancom!

Benvenist i saradnici razblaživali su "rastvor" do odnosa $1:10^{120}$. Naravno, videli smo da već pri razblaženju od $1:10^{14}$ samo hipotetički možemo govoriti o rastvoru (otud je u prethodnoj rečenici ova reč i stavljena pod navodnike), pa je svako naredno razblaženje lišeno mogućnosti da se u njemu nađe makar i jedan molekul rastvorene supstance. Koliki je tek broj 10^{120} (dakle broj koji posle jedinice ima 120 nula) može se shvatiti ako se uzme u obzir da savremena nauka procenjuje kako se u čitavom Univerzumu nalazi ukupno oko 10^{60} svih elementarnih čestica! Međutim, Benvenist i saradnici otkrili su još jednu interesantnu pojavu, od koje će na neki način zavisiti moguće objašnjenje ovih fenomena. Primećeno je da rastvor gubi svoju biološku aktivnost ukoliko prilikom razređivanja nije bio protrešen u trajanju od desetak sekundi. To znači da će voda "upamtiti" prisustvo rastvorene materije ukoliko se ta materija bolje pomeša i čisto mehanički promućka.

Može se reći da je ovo otkriće jedno od najvažnijih ikada učinjenih otkrića u nauci. Zato nimalo ne čuđe pokušaji da se ono ospori. Uostalom, izvestan inercijalizam u nauci ipak ima neku svrhu. Bez njega bi šarlatanstvo čitavu nauku gurnulo na stranputicu neznanja. Čak se i sam Benvenist čudio dobijenim rezultatima i tim povodom napravio zanimljivo (mada neadekvatno) poređenje. On je, naime, tvrdio da su dobijeni rezultati slični situaciji kad bi se automobil mogao startovati sa nekoliko kapi vode iz Sene u koju je prethodno bio zamočen ključ tog automobila! Neki duhovitiji skeptici primetili su da bi na ovaj način čajevi, mleko, sokovi i drugi napici mogli biti zamenjeni potpuno razblaženim "rastvorima", pa bi se time postiglo da jedna šolja nekog napitka zadovolji potrebe više hiljada korisnika. Naravno, iako ovakva poređenja mogu biti ilustrativna, ipak se moraju prihvatiti kao šale.

Međutim, neki drugi, mnogo ozbiljniji skeptici, nisu olako dizali ruke od Benvenistovih rezultata. Sam časopis "Priroda" organizovao je reviziju dobijenih rezultata, na koju je samouvereni Benvenist dobrovoljno pristao. Istini za volju, ekipa koja je bila zadužena za proveru Benvenistovih eksperimanata konačno je uspela da dobije ono što je i želela - negativan rezultat. Požurilo se da se o tome obavesti naučna javnost, ali se ubrzo saznalo i za "drugu stranu medalje". Pod psihološkim pritiskom i upornošću "lovaca na greške", Benvenist i saradnici najzad su pogrešili, pa je ekipa za proveru rezultata konačno "dobila" ono što je htela i to odmah iskoristila. To je ipak bilo kratkog veka, jer su Benvenist i njegovi saradnici, kao i mnogi drugi naučnici širom sveta, nastavili sa svojim eksperimentima i redovno dobijali rezultate koji su jasno govorili da voda ipak ima sposobnost pamćenja. Naravno, i dalje postoje oni koji sumnjaju, ali treba se setiti da ima i onih koji još uvek veruju kako je Zemlja ravna ploča oko koje se kreću ostala nebeska tela!

Međutim, tek sad dolazi ono što je najinteresantnije u celoj ovoj priči. Benvenist uopšte nije prvi čovek koji je otkrio fenomen memorije kod vode! On je jedino imao tu sreću da se oko ovog otkrića "napravi buka" u naučnom svetu, pa čak i u široj javnosti. Izgleda da bez takve "galame" malo koje otkriće može da ugleda svetlost dana u smislu naučnog i šireg prihvatanja. Sva je sreća što je

čovečanstvo ipak dovoljno evoluiralo, pa se naučnicima barem više ne sudi kad načine velika otkrića. Ipak, preterana i uporna sumnjičavost naučnog elitizma često uspeva da zaseni vredna otkrića i njihovu naučnu verifikaciju prolongira decenijama, ponekad čak i vekovima.

Nemački lekar S. Haneman osnovao je još 1790. homeopatsku medicinu, čiji je osnovni princip da se "slično sličnim leči". Lekari homeopati smatraju da su sva obolenja uzrokovana određenim stanjima organizma kao psihološko-fizičke celine. Različiti poremećaji te celine kod raznih ljudi različito se manifestuju, ali je svaki organizam snabdeven programima za borbu protiv njih. Problemi nastaju ukoliko se ti "programi" ne aktiviraju blagovremeno. Naravno, slično tumačenje obolenja danas je prihvaćeno kod mnogih alternativnih oblika lečenja, ali i od strane mnogih lekara koji primenjuju zvaničnu medicinu.

Međutim, ono što je u homeopatiji specifično, jeste upotreba izuzetno razblaženih lekova, čije se mnogostruko razblaživanje vrši na sličan način kao što je i Benvenist razblaživao rastvor biološki aktivne materije. Drugim rečima, homeopati najčešće toliko razblažuje svoje lekove da njihovo prisustvo u vodi postaje zanemarljivo ili čak nemoguće! Postavlja se pitanje kako je onda uopšte moguće njihovo dejstvo? Mnogo pre Benvenistovog otkrića, homeopati su smatrali da dejstvo tako razblaženih rastvora više nije zasnovano na uobičajenim biohemijskim interakcijama, već da je ono svedeno na neku vrstu informacionog dejstva na organizam. Drugim rečima, lek samo unosi informaciju koja izvrši okidanje potrebnog programa za borbu protiv bolesti, a proces ozdravljenja se potom obavlja potpuno prirodno.

Potvrdu za ovakvo tumačenje homeopati nalaze u činjenici da se ozdravljenje pod dejstvom homeopatskih lekova vrši obrnutim redom u odnosu na pojavu simptoma i razvoj obolenja. Tako se, recimo, najpre (i veoma brzo) popravljaju opšte psihičko stanje pacijenta, a potom redom nestaju simptomi i problemi obrnuto od redosleda njihovog pojavljivanja. Inače, da bi se to postiglo, lekari homeopati za spravljanje svojih lekova upotrebljavaju supstance koje bi kod zdravog čoveka proizvele iste simptome koje u stvari tim lekom treba lečiti! U ovome i jeste suština principa "slično sličnim lečiti". Kad su veoma razblažene, te supstance, po mišljenju homeopata, neće pogoršati stanje, ali će čisto informatički (ili kibernetički) animirati prirodne odbrambene mehanizme i navesti ih da se suprotstave obolenju, kako bi organizam doveli do potpunog izlečenja.

Konkretnu potporu ovakvom shvatanju lečenja lekari koji primenjuju homeopatiju nalaze u poznatom fizikalnom zakonu rezonanci, koji tvrdi da svako telo može apsorbovati one frekvencije koje je sposobno i da emituje. Ovaj zakon se smatra opštevažećim u svim oblastima fizike: od mehanike, preko elektrodinamike, do atomske i kvantno-talasne fizike. Pored toga, isti zakon važi i kod drugih pojava, koje se proučavaju u okviru raznih prirodnih nauka. Delovanje zakona rezonancija uočava se i u ekonomskim, kao i raznim drugim kretanjima u ljudskom društvu, pa se otud može smatrati jednim od opštevažećih

zakona u našem Svetu. Otud se čini sasvim logičnim da je njegova analogijska primena moguća i u medicini, što homeopati u stvari i čine. Oni, dakle, smatraju da su obolenja i supstance koje ih izazivaju medusobno rezonantni fenomeni, a za takvo shvatanje i savremena molekularna biologija ima sasvim realna objašnjenja.

Logično je što homeopatska medicina radi sa izuzetno blagim rastvorima, jer bi veće koncentracije sredstava koje ona upotrebljava mogle naškoditi pacijentima. Ovdje se, međutim, javlja problem druge vrste, koji je po svoj prilici oduvek više čudio zvaničnu medicinu i nauku od samog homeopatskog principa lečenja. To je pitanje na koji način "rastvor" deluje i onda kad praktično više ne sadrži ni jedan molekul supstance koja je prvobitno bila rastvorena. Pošto homeopati rade sa razblaženjima takvog stepena koja u stvari ne predstavljaju ništa drugo do običnu vodu, to se i ovdje problem svodi na fenomen pamćenja kod najobičnije vode. Vidimo, dakle, da se taj fenomen praktično primenjivao za lečenje mnogo pre Benvenistovog otkrića. Danas u svetu postoji veliki broj lekara-homeopata, homeopatske bolnice, kao i fabrike za proizvodnju homeopatskih lekova. Još uvek nije zvanična medicina svasvim usaglašena sa homeopatskim načinima lečenja, ali su uglavnom postignuti osnovni kriterijumi koji se moraju ispuniti da bi se neko bavio homeopatijom. Tako npr. u Nemačkoj homeopatiju mogu primenjivati samo pravi lekari, sa završenim medicinskim studijama, odradenim stažom, stečenim iskustvom od najmanje jedne i po godine i po obavljenom usavršavanju iz homeopatske medicine, o čemu se dobija odgovarajuća potvrda njihovog centralnog udruženja lekara homeopata.

U prošlosti nije uvek bilo tako. Homeopate su nekada proganjali i zabranjivali im lekarsku praksu. U takvoj situaciji pojavljivalo se i dosta "divljih" lekara, tj. šarlatana koji su na svoju ruku spravljali homeopatske leove, što nije bezopasno. Upravo je i Benvenistovo otkriće bacilo novo svetlo na homeopatski način lečenja, iako mu to nije bio cilj. Prethodno pomenuta kolebanja biološke aktivnosti "rastvora" sa povećanjem razređenja govore da se čak pri većim stepenima razblaženja može dobiti povećana aktivnost. Ta aktivnost u slučaju spravljavanja homeopatskih lekova može preći dozvoljenu granicu, bez obzira što u vodi kao rastvaraču više nema rastvorene supstance. Ovo čak može dovesti do pogoršanja stanja pacijenta. Lekari homeopati su taj efekat kod nekih svojih lekova takođe uočili i ranije, jer se ponekad događalo da se stanje pacijenta po uzimanju leka najpre pogorša, pa se onda mora davati lek drugačijeg stepena razblaživanja. Jasno je, dakle, da se homeopatija nikako ne sme primenjivati nestručno, već samo od strane kompletno edukovanih lekara koji su ovaj način lečenja stručno usavršili. Inače, homeopatski način lečenja često je veoma efikasan, zbog čega se uspešno održao, bez obzira na nekadašnje ignorisanje i progone od strane zvanične nauke.

Ono zbog čega i danas homeopatija ima svoje protivnike uglavnom se svodi na neobjašnjivost načina njenog delovanja. Kao i u slučaju Benvenistovog otkrića, materijalistički orijentisani skeptici oduvek su se užasavali pomisli da je moguće dejstvo nečega čega u stvari - nema! Ako se Svet pokušava razumeti na

bazi uprošćenih mehanicističkih i naivno-materijalističkih shvatanja, onda se ništa drugo i ne može očekivati osim čuđenja, neverice i ignorisanja. Iz takvih stavova rađa se grčevita borba za očuvanje sopstvenih interesa i shvatanja, bez obzira na potrebu opšteg naučnog i duhovno-intelektualnog napretka. Naravno, sve se to po zakonu "setve i žetve" vraća samim tim čuvarima naivno-realističke "duhovno-intelektualne tamnice". To je valjda jedina tamnica u koju čuvari sami sebe dobrovoljno zatvaraju i čuvaju dok sasvim ne satrunu, imajući pri tom opako lažnu predstavu o sopstvenom bogatstvu, ugledu i moći. A za to vreme, mimo zidova njihove tamnice, neprestano se razvija nepojmljivo čudesan, raznolik i beskrajno evolutivan svet, dostupan svakom ko želi da bude njegov deo. Ali, ne kaže se uzalud da je glupost najveća bolest, ne misleći pri tom na nekakvu urođenu "glupost", već na onu pravu, na koju dobrovoljno ljudi pristaju. Takva glupost rađa mržnju, gramzivost, zavist, pakost, ljubomoru, sumnju, strah i mnoštvo drugih otvorenih osećanja, koja opasno štete onome ko ih "emituje". Uostalom, što se šalje - ono se i prima!

Nije Haneman, kao osnivač homeopatije, bio jedini koji je imao probleme. Mnogim lekarima posle njega, koji su primenjivali homeopatiju, sudski je zabranjivana lekarska praksa, proterivani su i proganjani na razne načine. Haneman je, pre proterivanja iz Lajpciga, imao lekarsku praksu i čak predavao na univerzitetu. Iako u primeni homeopatije nije imao grešaka, a bilo je mnogo onih koje je upravo na taj način izlečio, sud je ipak presudio na njegovu štetu. Pravi razlog je bio u tome što je on samostalno upravljao svoje homeopatske lekove, a to se nije dopadalo apotekarima, naravno - zbog njihovog ličnog interesa. Da su njegovi lekovi bili neuspešni verovatno niko ne bi dizao hajku, jer to nikom ne bi ni smetalo.

Nakon objavljivanja Benvenistovog otkrića počela je naučna javnost da se priseća i sličnih otkrića nekih drugih istraživača, koja su učinjena znatno ranije, ali su tada prosto bila ignorisana i zaboravljena. Istraživač D. Reili iz Glazgova objavio je dve godine pre Benvenistovog otkrića rezultate svog istraživanja mogućnosti homeopatskog lečenja polenske groznice. Rastvor polena u vodi razređivao je do stepena kad više nije moglo biti govora o tome da se u njemu može naći jedan-jedini molekul polena, ali je utvrđeno da on ipak smanjuje alergijske simptome! Izgleda da se Reili i njegovi saradnici nisu mnogo čudili dobijenim rezultatima, pošto su znali za rezultate još jednog sličnog eksperimenta, obavljenog mnogo pre njihovog. Sam Reili je tvrdio da je V. Bojd, istraživač i lekar koji je radio u glazgovskoj homeopatskoj bolnici, do otkrića sličnog Benvenistovom došao čitavih pedeset godina ranije! Međutim, zvanična nauka je potpuno ignorisala ovo otkriće, bez obzira što su za njega postojali dokazi, pa je ono vremenom sasvim palo u zaborav. Na svu sreću, danas je naučna klima ipak bitno drugačija, pa Benvenistovo otkriće i pored sve "galame" nije moglo biti ignorisano.

Ko zna koliko bi se još moglo pronaći anonimnih, pa i onih poznatijih, istraživača u svetu koji su na neki način došli do sličnih otkrića, kao i Benvenist. Neki ni sami nisu mogli da poveruju u ono što su otkrili; drugi su (kao homeopati)

istraživanja vršili za svoje potrebe, pa o "mehanizmu" memorije kod obične vode nisu ni razmišljali; treći su uspjeli ponekad i da saopšte ili objave rezultate, ali su bili ignorisani i bačeni u senku zaborava. Uostalom, mnoga velika otkrića često su dolazila od strane različitih istraživača, koji međusobno nisu imali nikakve veze. Možda većina otkrića, za koje se tačno zna kome se pripisuju, imaju negde u svetu još ponekog anonimnog istraživača koji ih je otkrio potpuno nezavisno (pre ili posle zvaničnog otkrića), ali nije imao sreću ili mogućnost da to obznani naučnoj i široj javnosti.

Moram reći da se to i meni lično dešavalo. Otkrio bih ponekad ono što je već otkriveno (ne znajući za to), ili bih neko svoje još neobjavljeno otkriće prepoznao kad bi neko drugi, negde daleko u svetu, objavio svoj rad, a da pri tom nismo imali apsolutno nikakvih kontakata. Ovo mi nikad nije služilo kao argument za intelektualno prisvajanje, već isključivo kao dokaz za ispravnost mog mišljenja da će sva važna otkrića ionako kad-tad biti učinjena! I pored toga što nam je ostavljena ogromna slobodna volja i kreativno-stvaralačke mogućnosti, globalni naučni razvoj ipak ne može izaći iz okvira VISEG PLANA. Otud nije važno ko je i gde načinio neko otkriće, već koja je njegova suštastvena vrednost. Naše je da otkrivamo, stvaramo i shvatamo, a ne da odstupamo pred barijerama koje na tom putu postavljaju oni koji bi želeli da zauzdaju i obustave duhovno-intelektualni napredak čovečanstva. Oni u stvari zauzdavaju sami sebe, a pravom istraživaču je drago ako ima onih koji rade na istom problemu, bez obzira ko će uoći do rezultata.

Prethodne konstatacije valjalo bi da zna svako ko želi da se bavi naučno-istraživačkim radom. Jer kad bi naučnici trošili vreme i energiju na rasprave oko toga kome treba pripisati otkriće (mada, naravno, ima i toga), naučni napredak bi ozbiljno bio doveden u pitanje. Pored ionako još uvek prisutnog naučnog inercijalizma, elitizma, pokušaja mehanicističkih i naivno-realističkih tumačenja svih pojava itd, svađe među pravim istraživačima bile bi zaista štetne. Ovoga je najverovatnije bio svestan i Ruski naučnik G. Š. Berezovski, kad je saznao za Benvenistovo otkriće. Ovaj istraživač je takođe još 1979. otkrio isti fenomen kod vode, ali je, saznajući 1988. godine za Benvenistovo otkriće, prijateljima koji su mu tek tada iskreno čestitali samo mudro i sa osmehom saopštio poznatu narodnu izreku da "niko nije postao prorok u svom selu".

Berezovski je radio u Laboratoriji veterinarske akademije u Moskvi. Sa grupom saradnika trebalo je da otkrije "prag" dejstva biostimulatora NDMK (skraćenica za jedinjenje nitrozodimetilkarbamid). Nađeno je da ovaj veoma snažan biostimulator može biti od ogromnog značaja za poljoprivrednu proizvodnju. On potpomaže razvoj živih ćelija; živina kojoj se daje ima zdravije potomstvo, poboljšava se klijavost i rodnost paradajza i drugih biljaka. Postojao je, međutim, "samo" jedan problem: ta supstanca je dosta mutagena, što znači da ima sposobnost izmene naslednog aparata žive ćelije. Berezovski sa saradnicima želeo je da otkrije "prag" ispod koga će prestati mutagenost biostimulatora, ali će se zadržati njegova sposobnost pozitivnog uticaja na žive ćelije. Oni su zaista i uspjeli da pronađu stepen razblaženosti rastvora pri kome je

mutagenost nestala, ali su usput otkrili i ono što nisu očekivali - biološka aktivnost "rastvora" sasvim dobro se osećala i pri razblaženosti od $1:10^4$, kada više u njemu ni teorijski nije mogao da se nađe ni jedan molekul biološki aktivne supstance!

Šta sve nije preduzela ova grupa istraživača, kako bi otklonila moguću grešku, ali rezultati su uvek bili isti. Eksperiment je ponavljan, vršen je "na slepo" (tj. da eksperimentator ne zna koji je eksperimentalni, a koji kontrolni uzorak), upotrebljavane su ćelije majmuna, hrčka i pilećeg embriona, seme paradajza, jele itd. Rezultati su uvek bili isti - voda je očigledno pokazivala sposobnost *pamćenja*. Sam Berezovski jednom prilikom je izjavio da je pri tom osećao "hladnu jezu niz leđa"! Ipak, istraživanja su nastavili, radili su čak i sa "rastvorima" od $1:10^{60}$, upotrebljavali i druge supstance, a pošto su rezultati uvek bili pozitivni, objavili su ih 1981. godine na Saveznoj konferenciji o hemijskoj mutagenezi. Međutim, taj rad je prošao nezapaženo, jer je većini naučnika jednostavno izgledao neverovatan. Tek po objavljivanju Benvenistovog otkrića, mnogi su se setili da je i Berezovski uradio istu stvar gotovo deceniju ranije.

Što se pak tiče samog Benvenista, on je i dalje nastavio istraživanja. Sa svojim saradnicima eksperimente je ponavljao i proširivao oblast istraživanja i na neke druge fenomene vezane za običnu vodu, o čemu će kasnije biti reči. Sem toga, sa memorijom vode do danas je eksperimentisalo dosta istraživača u svetu, pod različitim uslovima i uz primenu raznih supstanci. Sposobnost pamćenja vode može se smatrati dokazanom.

7. MAGNETNO OPLEMENJIVANJE VODE

Kad sam jednom prilikom saznao o eksperimentima koji su u svetu vršeni sa vodom propuštanom kroz magnetna polja, moram priznati da sam bio prilično iznenađen. Bilo je to davno, tada još nisam imao mogućnosti da nabavim literaturu iz koje bih o tome nešto više moglo da se sazna. Takođe nisam imao mogućnost da stupim u kontakt sa nekim ko bi me o tim fenomenima mogao detaljnije informisati. Osim toga, sve je izgledalo dovoljno neverovatno da je tada kod nas najpametnije bilo o tome i ne razgovarati. U protivnom bi se lako moglo desiti da me proglase za nezdravo ambicioznog mladog istraživača, ako ne i za šarlatana. Svako ko u inženjerskoj i naučnoj karijeri čini prve odlučne korake, morao bi o tome po razmisлити. Činjenica je da se o magnećenju vode tada malo znalo i u naučnoj javnosti, a o širim krugovima i da ne govorim. U takvoj klimi lako se moglo dogoditi da svako ko “magnetiše” vodu bude ismejan čak i od nestručnjaka.

Mene je mogućnost uticaja magnetnih polja na običnu vodu ipak živo zainteresovala. Odlučio sam, u nedostatku pouzdanijih izvora informacija, da i sam počnem sa eksperimentima. U početku sam radio u tajnosti, pravio improvizavane sisteme za magnećenje vode i proveravao njen uticaj na razne žive sisteme. Zalivao sam razne vrste biljaka i pratio njihov rast i razvoj u odnosu na iste takve biljke zalivane običnom vodom. Moram reći da je u svemu tome moj pristup donekle bio deduktivan u saznavnom smislu. Ovo tvrdim zato što sam još od ranije znao da je voda najneobičnije i najanomalnije jedinjenje na Zemlji, pa bi se iz toga logično moglo zaključiti da postoje i drugi fenomeni vezani za nju, a za koje se možda još ne zna. Drugim rečima, pošao sam od opšte neobičnosti vode ka pojedinačnim njenim aspektima, čvrsto uveren da ih ima mnogo više nego što se misli.

Rezultate koje sam dobijao u sopstvenim istraživanjima beležio sam pažljivo i potom vršio njihova međusobna poređenja, radi izvođenja eventualnih zaključaka. Mogu slobodno reći da je bilo bolje što u početku nisam znao kakve su tačno rezultate dobijali drugi istraživači u svetu, pa je time bila eliminisana svaka moja eventualna pristrasnost. Bolje rečeno, najčešće uopšte nisam imao predstavu šta će se dobiti kao krajnji rezultat istraživanja, niti sam u pogledu tih rezultata imao bilo kakvih sopstvenih želja. Jedini cilj bio mi je da eksperimente sprovedem tačno i objektivno, a rezultate sredim i protumačim u skladu sa opšteprihvaćenom naučnom metodologijom. Uostalom, ovakav rezon jedino se i mogao očekivat od nekog ko se profesionalno bavi tehnikom i fizikom. Međutim, moja “hladna” inženjerska logika ozbiljno se “uzdrimala” pred rezultatima koje sam dobio. Nije moglo biti sumnje: u vodi koja je propuštena kroz magnetno polje bilo je *nečeg* što je veoma povoljno uticalo na biljke.

Iako još uvek nisam bio spreman da obelodanjam rezultate svojih istraživanja, okolnosti pod kojima sam radio postepeno su se izmenile. U međuvremenu sam došao do literature i detaljnijih podataka koje su u svetu objavili istraživači sa mnogo dužim stažom u ovoj vrsti istraživanja. Ni najmanje me nije razočaralo to što su se neki moji rezultati podudarali u priličnoj meri sa rezultatima koje su drugi postigli. Nijednog trena nisam osetio zavist zato što nisam požurio i ponešto objavio pre drugih, već istinsku radost što ni moj trud nije bio uzaludan i što tu "stvarno nečeg ima". Tek tad sam dobio pravi elan i dalje nastavio da se bavim ovim fenomenima. Dalja moja aktivnost na ovom polju išla je u dva pravca. Kao prvo, pratio sam šta se u oblasti fenomenologije vode radi u svetu. Zatim, i sam sam eksperimentisao i istraživao onoliko koliko mi je to bilo moguće. I na kraju, sve fenomene vode počeo sam da posmatram *celovito*, a na bazi raspoloživih činjenica počeo sam da radim na stvaranju *jedinstvene teorije kojom bi se mogli objašnjavati neobični fenomeni vode*. Postalo mi je odavno jasno da je proučavanje takvih fenomena moguće u okviru jednog novog multidisciplinarnog naučnog pristupa, tj. *nove nauke o vodi*. Ta nauka je HIDRONIKA, i o njoj se u stvari i govori na stranicama ove knjige.

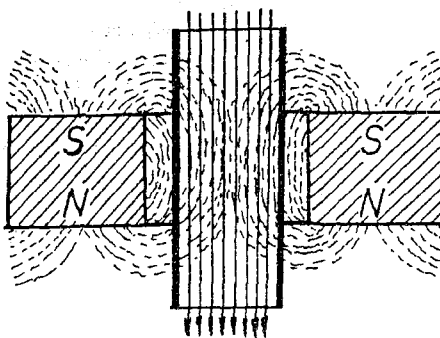
Ovaj kratak istorijat sopstvenih bavljenja neobičnim fenomenima vode, koje ćemo jednostavno zvati *hidroničkim fenomenima*, morao sam da navedem radi kontinuiteta izlaganja, kako bi bolje bila shvaćena ona otkrića do kojih sam lično došao i koja će, prema tome, u ovoj knjizi čitaocima biti predstavljena "iz prve ruke". Ja, dakle, nisam nikakav hroničar naučnih istraživanja, već *aktivni učesnik u njima*.

Druga je stvar što mnogi istraživači u svetu imaju bolje mogućnosti i veće šanse da svoje radove blagovremeno publikuju, što meni lično ni najmanje ne smeta.

Vršeci eksperimente sa uticajem magnetnih polja na vodu, došao sam na ideju da pokušam *sa drugačijim načinima magnećenja* od onih koji su u svetu već bili poznati. *Na taj način sam otkrio da voda magnećena tako što su strujne linije delimično presecale magnetne linije sile ostvarujući pri tom i delimičnu kolineaciju (poklapanje) sa njima, ima značajno povoljni uticaj na živi sisteme (organizme)*. Ovakvu vrstu magnećenja nazvao sam *magnetno oplemenjivanje vode* i konstruisao uređaj uz pomoć kojih se ono vrši. Ovakve uređaje, koje sam nazvao *magnetnim oplemenjivačima vode*, patentirao sam 1990. godine kao originalne prolaskes.

U početku sam magnetno oplemenjivanje vode vršio tako što sam okove ili creva kroz koje protiče voda vezivao snažnije šipkaste ili cilindrične magnete. U pitanju su bili aksijalno magnećeni magneti, tj. magneti kod kojih se polovi nalaze na čeonim površinama, ili, bolje rečeno, na njihovim krajevima. Kasnije sam, međutim, otkrio da je u tu svrhu jednostavnije i bolje upotrebljavati *aksijalno magnećene torusne (prstenaste) magnete*. Kod ovih magneta polovi su na ravnim površinama, a montaža se vrši tako što se prosto navuku na cevovod. Princip magnetnog oplemenjivanja vode uz primenu torusnog aksijalno

magnećenog stalnog magneta prikazan je na slici 7. Isprekidane linije predstavljaju magnetne linije sile, a pune linije u cevi predstavljaju strujnice vodotoka. Vidi se da je ostvareno presecanje magnetnih silnica sa strujnicama protoka vode, kao i njihova delimična kolineacija.

Slika 7

Kao i kod "običnog" magnećenja vode, kod magnetnog oplemenjivanja je takode bitno da na mestu i u neposrednoj blizini magneta cevovod ne bude od feromagnetičnog materijala, tj. materijala koji mehanički "oseća" uticaj (privlačenje) magneta. Takode je važno da se magnetno oplemenjivanje vode ne vrši u blizini jačih izvora elektromagnetnih zračenja. Tako npr. magnetni oplemenjivač u kome se vrši magnetno oplemenjivanje vode treba da budu udaljen najmanje pet metara od snažnijih elektromotora, generatora, transformatora i drugih sličnih uređaja.

Pravilo je da svaki izvor elektromagnetnog zračenja koji upadljivo izaziva smetnje na radio-prijemniku u srednjetalasnom području, može u značajnoj meri poništavati efekte magnetnog oplemenjivanja vode. Pored toga, naročito snažni izvori radio-talasa, poput radio i tv predajnika, snažnih generatora, trafostanica, dalekovoda itd. treba da budu udaljeni od magnetnog oplemenjivača najmanje oko 100 metara. Konstrukcije, mašine i uređaji u kojima ima dosta gvozdених (čeličnih) elemenata treba da budu najmanje jedan metar udaljeni od magnetnog oplemenjivača.

Efekat magnetnog oplemenjivanja u smislu uticaja na žive sisteme umanjen je ukoliko se oplemenjivanje obavlja u automobilima, podrumskim prostorijama sa dosta armirano-betonskih konstrukcija i objekata u čijoj strukturi ima dosta ugrađenih čelika (armature i slično). Iako čak i u takvim objektima magnetno oplemenjivanje daje rezultate, bolje ga je vršiti izvan takvih prostorija. Inače, "standarno" građene porodične kuće i stanovi, sa uobičajenom

zastupljenošću armiranih betonskih konstrukcija, ne predstavljaju značajniji problem za magnetno oplemenjivanje vode.

Pre nego predem na instrukcije za moguću samogradnju magnetnih oplemenjivača, navešću neke rezultate koji se mogu postići primenom magnetno oplemenjene vode u poljoprivredi, domaćinstvu, ljudskoj ishrani, higijeni itd.

Kao prvo, valja reći da se praktično kod svih *biljaka* zalivanih magnetno oplemenjenom vodom uočava značajno poboljšanje rodnosti, klijavosti semena i otpornosti prema obolenjima i drugim štetnim uticajima. Iako su istraživanja obavljana na relativno malim oglednim površinama, utvrđeno je povećanje prinosa kukuruza za preko 27 procenata, u odnosu na prinos koji se postiže pod istim ostalim uslovima uz zalivanje običnom vodom. Rodnost paradajza zalivanog magnetno oplemenjenom vodom povećava se za približno 30%. Videli smo, međutim, da su ruski istraživači još pre gotovo dve decenije utvrdili da se primenom *magnećene* vode rodnost paradajza poveća za 18 procenata. Primenom magnetno oplemenjene vode postiže se bolja rodnost paprike za preko 25%, a luka za oko 20%, što je nešto manje od rezultata koji su 1967. dobili ruski istraživači primenom magnećene vode. Kod mahunarki postizano je uz primenu magnetno oplemenjene vode povećavanje rodnosti za prosečno 23%. Rast mešanih livadskih trava zalivanih magnetno oplemenjenom vodom pospešuje se za preko 50%, s tim što je procenat grubo utvrđen na osnovu ukupne mase trave sa ogledne površine neposredno nakon košenja. Rodnost voćaka zalivanih magnetno oplemenjenom vodom takođe se značajno povećava, najčešće između 10 i 30%, zavisno od vrste. Kod šljiva je uočeno povećanje rodnosti čak i do 33%. Pri tom je konstatovan objektivno bolji kvalitet i trajnost plodova. Tako npr. plodovi jabuke ubrani sa drveta koje je u periodu formiranja i razvaja plodova zalivano magnetno oplemenjenom vodom, osim boljeg kvaliteta imaju i znatno veću otpornost prema truljenju.

Zasadi mladih voćaka brže napreduju ako se povremeno zalivaju magnetno oplemenjenom vodom. Uočeno je čak da i prskanje biljaka magnetno oplemenjenom vodom ima vrlo blagotvorno dejstvo. Takve biljke imaju i bolju otpornost prema obolenjima. Na oglednoj površini zasejanoj pšenicom obavljano je povremeno prskanje (kvašenje) magnetno oplemenjenom vodom, što je pospešilo rast i razvoj pšeničnih stabljika. Međutim, nije bilo moguće precizno utvrditi eventualno povećanje prinosa, jer je takvo kvašenje pospešilo i rast raznih trava koje na prinos pšeničnog zna utiču nepovoljno. Slična situacija može se očekivati i kod drugih sličnih žitinih useva, poput raži, zobi ili ječma. Inače, videli smo da su ruski istraživači utvrdili da magnećena voda povećava prinos suncokreta za preko 20%. Međutim, rezultati primene magnetno oplemenjene vode u slučaju suncokreta davali su nešto manji procenat povećanja prinosa, možda i zbog toga što istraživanje nije vršeno na dovoljno velikoj oglednoj površini, već na relativno malim brojevima stabljika.

Ništa manje nisu neobični ni rezultati koji se postižu primenom magnetno oplemenjene vode u životinjskoj ishrani, ili, bolje rečeno, u pojenju

životinja. Bez izuzetka je utvrđeno da životinje pojene takvom vodom u svakom pogledu brže napreduju u razvoju, imaju znatno bolju otpornost prema obolijima, više se razmnožavaju, donose zdravije potomstvo itd. Što je najinteresantnije, gotovo sve domaće životinje *lako "nauče" da piju magnetno oplemenjenu vodu* iako im se pored nje nudi i obična. Ovo možda i ne mora mnogo da čudi, jer se zna da su praktično sve životinjske vrste prirodno instiktivno osposobljene da razlikuju šta je za njih povoljnije. Kokoške, recimo, već posle desetak dana pretežno piju magnetno oplemenjenu vodu. Eksperiment se vrši tako što im se "servira" jednaka količina oplemenjene i obične vode. U eksperimentalnom uzorku treba da bude bar tridesetak kokošaka. Prvih dana konstatuju se približno jednake količine popijene vode. Nakon desetak dana uočava se da je popijena veća količina oplemenjene vode, a posle tri do četiri sedmice popijena količina obične vode postaje gotovo zanemarljiva u odnosu na popijenu količinu magnetno oplemenjene vode. Slična pojava uočava se i kod ostale živine, ali i kod drugih vrsta domaćih životinja. Istina, nekima je potrebno manje, a drugima više vremena da nauče ovo "razlikovanje" obične i oplemenjene vode. *Ponekad će neke životinje, poput krava, "zanemariti" već naučeno "raspoznavanje" voda, kao npr. u slučaju veće žeđi.* Međutim, eksperimenti nisu pokazali "ravnodušnost" nijedne od ispitivanih vrsta domaćih životinja, što predstavlja "paušalan" i grub, ali *siguran*, dokaz da u magnetno oplemenjenoj vodi *ima nečeg veoma pozitivnog za živi svet.*

Ako se živina redovno poji magnetno oplemenjenom vodom, lako se uočava njen brži, rast, razvoj i prirast. Konkretno kod pilića uočava se 26% veći prirast u masi u odnosu na uzorak pojen običnom vodom, pod jednakim ostalim uslovima. Prasići pojeni magnetno oplemenjenom vodom razvijaju se prosečno oko 20% brže od onih kojima je davana obična voda. Prirast odraslih tovnih svinja uz upotrebu oplemenjene vode veći je za prosečno 12%. Uočen je brži razvoj teladi kojima je davana magnetno oplemenjena voda, ali radilo se o manjem uzorku, pa procenat nije mogao da bude pouzdanije utvrđen. Nosivost jaja kod kokošaka pojenih oplemenjenom vodom povećava se između 9 i 25%, zavisno od perioda (zimi je, recimo, veći procenat povećanja nosivosti). Naročitu pažnju zaslužuje činjenica da kokoške pojene oplemenjenom vodom lako odolevaju masovnim epidemijama koje inače mogu biti katastrofalne za one kokoške koje piju običnu vodu.

Kod krava koje su uredno pojene magnetno oplemenjenom vodom, konstatovano je povećanje mlečnosti između 12 i 24%, zavisno od doba godine i načina ishrane. Najveće povećanje uočava se u slučaju stajske ishrane suvim senom. Međutim, objektivno je konstatovan znatno bolji kvalitet mleka kod krava koje su uredno pile magnetno oplemenjenu vodu. Ovakvo mleko je manje kvarljivo, što važi i za mlečne proizvode dobijene od njega.

Međutim, kao što ćemo kasnije videti, svako mleko, bez obzira kojom vodom su pojene krave, takođe može da se magnetno oplemenjuje.

Veoma je značajna upotreba magnetnog oplemenjivanja vode i u domaćinstvu.

Ukrasno bilje, poput raznih vrsta cveća, naročito je osetljivo na takvu vodu, naravno - u pozitivnom smislu. Tako npr. ruže zalivane magnetno oplemenjenom vodom mnogo brže se razvijaju od onih koje se zalivaju istim količinama obične vode i pod istim ostalim uslovima. U toku vegetacijske godine žbun ruže izraste čak i dvostruko (znači i do 100%) više od onog koji je zasaden istovremeno i na istoj lokaciji, ali je za njegovo zalivanje upotrebljavana obična voda. Cveće koje se drži u vazi znatno duže će sačuvati prirodan i svež izgled ukoliko je umesto obične nalivena magnetno oplemenjena voda. Veoma je korisno da se ukrasno bilje povremeno isprska po lišću, (stabljkama i cvetovima) manjim količinama magnetno oplemenjene vode. Sve ovo podjednako se odnosi na kućno i poljsko (dvorišno) cveće i ostalo ukrasno bilje.

Magnetno oplemenjivanje vode i ostalih tečnosti može biti od ogromnog značaja za pripremanje hrane i raznih napitaka, kako u domaćinstvu, tako i u industrijskoj proizvodnji. Odmah valja napomenuti da se osim obične vode može vršiti magnetno oplemenjivanje i svih drugih tečnosti koje predstavljaju rastvore raznih materija u vodi. Takve tečnosti su od ogromnog značaja za ljudsku ishranu, poput mleka i mlečnih proizvoda, sokova, čajeva i drugih pića i napitaka. Mleko npr. predstavlja emulziju masnoće u vodi. Emulzije nastaju kad se pomešaju dve tečnosti koje se inače međusobno ne mešaju, pa se rastvor formira tako što se jedna tečnost razbije na fine kapi. U slučaju mleka kapljice masti pomešane su sa vodom, pa se zato nakon dužeg stajanja može uočiti njihovo grupisanje i izdvajanje masnoće. Sokovi i čajevi takođe predstavljaju vodene rastvore raznih materija biljnog porekla, šećera itd. Magnetno oplemenjivanje mleka, sokova i drugih napitaka vrši se na isti način kao i magnetno oplemenjivanje vode.

Treba istaći da se značajan deo efekata magnetno oplemenjivanja izgubi na temperaturi između 65 i 70°C. Otud se svaki napitak za čiju se pripremu koristi temperatura viša od pomenute mora magnetno oplemenjivati nakon hlađenja do one temperature na kojoj će biti upotrebljen. Inače, magnetno oplemenjivanje može se izvršiti čim se temperatura tečnosti spusti ispod 65°C. Magnetno oplemenjivanje mleka, mlečnih napitaka i proizvoda (poput jogurta i kiselog mleka) treba vršiti nakon postupaka termičke obrade (prokuvavanja), čim se izvrši hlađenje ispod pomenute temperature. Isto važi za ostale napitke, kao i za tečnosne i kašaste prehrambene artikle, u čijoj je pripremi neophodno zagrevanje iznad temperature od 65°C.

Magnetno oplemenjivanje može se koristiti i prilikom konzervacije povrća, voća i pečuraka. Ako se konzervacija obavlja kišljenjem, kao u slučaju ostavljanja zimnice (turšije), pripremljenu vodu, sa dodatkom solju i drugim konzervacijskim sastojcima, treba magnetno oplemeniti neposredno pred nalivanje.

Ukoliko je za pripremu konzervacije prethodno vršeno prokuvavanje vode, bitno je takođe da se ona pre magnetnog oplemenjivanja ohladi ispod 65°C.

Inače, sva hrana konzervisana uz primenu magnetno oplemenjene vode znatno je trajnija i ima bolji kvalitet nego kad je konzervisanje vršeno primenom obične vode. Povrće ukišljeno uz primenu oplemenjene vode sačuva kvalitet

čak i naredne godine, dok ono za čije je kišljenje primenjena obična voda pod istim ostalim uslovima značajno izgubi kvalitet mnogo ranije, ili sasvim propadne. Ovo je naročito dolazilo do izražaja kod kišljenja kupusa, gde se za konzervaciju upotrebljava samo voda i so. Pojava truljenja ukišljenog kupusa još u toku zimskih meseci dosta je česta. Međutim, ukoliko je prethodno vršeno magnetno oplemenjivanje vode, truljenja nije bilo čak ni znatno nakon uobičajenog roka upotrebe ukišljenog kupusa.

Što se tiče uticaja magnetno oplemenjene vode na *tehničke sisteme*, treba reći da je on sličan kao i u slučaju magnećenja vode, o čemu je već bilo reći. Drugim rečima, magnetno oplemenjena voda takođe ostavlja neuporedivo manje kamenca u kotlovskim i drugim postrojenjima i uređajima. Pored toga, ona pokazuje i znatno manju agresivnost prema elementima tehničkih sistema sa kojima dolazi u dodir. Ovo takođe važi i za razne tečnosti koje predstavljaju vodene rastvore, a koriste se za razne tehničke svrhe. Tu npr. spadaju razne rashladne tečnosti za hlađenje motora i drugih uređaja. Kad se sve to ima u vidu, može se reći da magnetno oplemenjivanje vode u tehnici može da donese ogromne uštede, pošto taloženje kamenca i agresivan uticaj vode uzrokuju skupe remonte i zamenu čitavih sklopova, uređaja i elemenata u kotlovskim i drugim postrojenjima, sistemima za preradu voda, vodosnabdevanje i navodnjavanje, rashladnim sistemima toplotnih motora i raznim drugim instalacijama.

Jasno je, dakle, da magnetno oplemenjena voda ima ogroman značaj ukoliko se primenjuje u poljoprivredi, domaćinstvu i tehnici. Navedeni podaci dovoljno govore tome u prolog, tim pre što je magnetno oplemenjivanje vode jednostavan postupak za koji nisu potrebna nikakva posebna i stručna znanja. *Međutim, magnetno oplemenjena voda ipak ima najspektakularniji uticaj na ljude.* Taj uticaj zaslužiće temeljna medicinska istraživanja, kako bi se raspolagalo konkretnijim podacima o njegovim pojedinačnim aspektima i mogućnostima primene u različite terapijske svrhe. Do tada se zaključci mogu izvlačiti na osnovu pojedinačnih, ali brojnih i objektivnih, izjava korisnika magnetno oplemenjene vode. Iz tih iskustava realno se može izvući zaključak da magnetno oplemenjena voda izuzetno povoljno deluje na ljudski organizam, ukoliko se koristi za piće i održavanje lične higijene. Pored toga, povoljan uticaj imaju i sve tečnosti, napici i hrana koji sadrže vodu, a koji se takođe mogu oplemenjivati na isti način, pod uslovom da je nakon kuvanja i zagrevanja pre oplemenjivanja izvršeno njihovo hlađenje ispod 65°C.

Pre nego što navedemo konkretnije pozitivne uticaje magnetno oplemenjene vode na ljudski organizam, valja naglasiti da ona nema *nijedno štetno dejstvo u tom smislu*. Upotreba magnetno oplemenjene vode u ljudskoj ishrani (tj. za piće), kao i u obavljanju lične higijene, takođe *nema nikakvih kontraindikacija*, tj. slučajeva kad se zbog određenih stanja organizma ne sme koristiti. Drugim rečima, njena upotreba je *dopuštena uvek i bez štetnih posledica*. Kao što smo ranije videli, ovo je takođe utvrđeno i pri upotrebi magnetno oplemenjene vode kod biljaka i životinja. Pored toga, sve to važi i za ostale tečnosti i druge artikule koji se koriste u ishrani, kod kojih je moguće magnetno oplemenjivanje.

Sve ovo je u potpunoj saglasnosti sa zvanično prihvaćenim naučnim stavovima, na osnovu kojih je takođe nemoguće dokazati bilo kakav štetan uticaj magnetno oplemenjene vode na biljke, životinje i ljude. U tome se, dakle, slažu teorija i praksa.

Najvažniji uticaj magnetno oplemenjene vode na ljudski organizam sastoji se u nedvosmislenom jačanju njegovih odbrambenih sposobnosti u opštem smislu. Ako se magnetno oplemenjena voda uredno koristi za piće, ovo se uočava već posle nekoliko sedmica, kako kod obolelih, tako i kod zdravih osoba. Najubedljiviji dokaz predstavljaju masovnije epidemije, poput gripa. Osobe koje koriste za piće magnetno oplemenjenu vodu neuporedivo ređe obolevaju od onih koje takvu vodu ne upotrebljavaju. Uobičajeno je npr. da u višećlanim porodicama koje piju oplemenjenu vodu niko ne oboli i pored stalnih kontakata sa velikim brojem obolelih poznanika.

Osobe koje uredno piju magnetno oplemenjenu vodu imaju neuporedivo manje zdravstvenih problema od onih koji piju običnu vodu, pri čemu je isključen autosugestivni uticaj. Medicinsko osoblje dobro zna za takozvani placebo efekat, koji se sastoji u tome što i lažni lek može pozitivno uticati na obolelog, čak i do potpunog i objektivnog izlečenja. Iako danas i zvanična medicina priznaje ogroman uticaj ljudske psihe na kompletno zdravstveno stanje organizma, razumljivo je što se lekari i farmaceuti trude da ovaj efekat razdvoje od objektivnog dejstva lekova. Međutim, kod upotrebe magnetno oplemenjene vode nije teško razlučiti šta predstavlja njeno objektivno dejstvo.

Kao jasan dokaz može da posluži činjenica da je broj obolenja bilo koje vrste nekoliko puta manji među ljudima koji piju magnetno oplemenjenu vodu u odnosu na isti vremenski period i jednake druge uslove kad takvu vodu nisu pili. Ako se broj obolenja uporedi sa slučajno odabranom grupom ispitanika slične starosne strukture i životnih uslova, opet izlazi da oni koji piju magnetno oplemenjenu vodu obolevaju višestruko ređe. Radi objektivnosti, ne može se govoriti o preciznijim procentualnim odnosima, pošto su za tako nešto potrebna temeljnija istraživanja, ali činjenice ipak ubedljivo govore u korist magnetno oplemenjene vode. Sve to prevazilazi uobičajene autosugestivne moći "običnog" čoveka. Sem toga, korisnici magnetno oplemenjene vode uglavnom nisu tačno ni znali kakve sve pozitivne efekte izaziva njena primena. Promene o kojima se ovde govori zasnivaju se na njihovim dobrovoljnim i nepristrasnim izjavama.

Neki čitaoci će se možda setiti da je beogradska državna televizija u avgustu 1990. godine emitovala prilog od nekih desetak minuta o magnetnom oplemenjivanju vode i njenim pozitivnim uticajima. Ja sam u tom prilogu izvršio svojevrstu medijsku promociju magnetnog oplemenjivanja vode. Iako su zbog vremenske ograničenosti informacije o mogućoj samogradnji uređaja, koje sam tom prilikom dao, bile veoma oskudne, mnogi gledaoci napravili su kakav-takav magnetni oplemenjivač vode i počeli da je koriste za piće, pojenje životinja i zalivanje biljaka. Iako sam već imao dosta urađenih istraživanja koja su sva

govorila u prilog upotrebe magnetno oplemenjene vode, bilo je dosta onih koji su me nakon emisije svojevolumeno obavještavali o rezultatima. Kako je u pomenutom prilogu bilo samo "paušalno" rečeno nekoliko reči o pozitivnom uticaju magnetno oplemenjene vode na ljude, to oni nisu mogli unapred znati kakve će sve efekte imati upotreba takve vode, pa se prema tome ne može govoriti ni o sugestiji. Njihove oduševljene izjave ipak su se podudarale sa izjavama onih koji su pre njih već koristili magnetno oplemenjenu vodu. Pored toga, mnogi su izveštavali čak i o pozitivnim efektima za koje ni sam još nisam znao! Pri tom se niko nije javio da izvesti o eventualnom odsustvu pozitivnih efekata. Naravno, ne može se tvrditi da nema i takvih koji od upotrebe magnetno oplemenjene vode nisu imali nikahvu korist (razume se, *ni štetu!*), ali ću još jednom skrenuti pažnju da su svi upotrebljavali oplemenjivače koje su sami improvizovali na osnovu škrtih informacija, pa se zbog toga od takvih oplemenjivača ne može ni očekivati pun efekat.

Slična situacija ponovila se i kada se u domaćem časopisu "Treće oko" u leto 1995. godine pojavila serija mojih naučno-popularnih članaka o neobičnim fenomenima vode, uključujući i magnetno oplemenjivanje (pre toga je u domaćem naučno-popularnom časopisu "Galaksija", još 1990. godine, takođe izašao jedan kratak prikaz mog upravo patentiranog magnetnog oplemenjivača vode). I u okviru te serije članaka zainteresovani čitaoci dobili su kratke instrukcije o samogradnji magnetnih oplemenjivača vode. Mnogi su uspjeli da ih realizuju, pa su već nakon nekoliko sedmica usledila javljanja, kao i *isključivo* pozitivne reakcije i izjave. Opet se sve podudaralo sa prethodnim istraživanjima i dobijenim informacijama. Pored toga, bilo je čak novih saznanja, što govori da pozitivni aspekti primene magnetno oplemenjene vode još nisu sasvim istraženi. Kad se sve to sabere, imajući u vidu i činjenicu da su mnogi ljudi, koji su na bilo koji način saznali za magnetno oplemenjivanje vode, otkrivali slične i *isključivo* korisne aspekte njene primene, opravdano se mogu izvući zaključci o njenom pozitivnom uticaju na ljudski organizam. Do takvih zaključaka redovno su dolazili korisnici magnetno oplemenjene vode, kako kod nas, tako i u svetu.

Osim poboljšanja odbrambenih sposobnosti (opšteg imuniteta) organizma, korisnici magnetno oplemenjene vode redovno su izveštavali i o njenom *veoma pozitivnom uticaju u smislu pospešivanja i ubrzavanja procesa ozdravljenja u slučaju najrazličitijih obolenja*. Ne bih želeo da navodim spisak takvih obolenja, jer smatram da bi za tako nešto lekari trebalo de sprovedu opsežnija istraživanja, ali ću istaći da magnetno oplemenjenu vodu ne treba shvatiti kao "čudotvorno" sredstvo koje može da zameni lekare i njihove brojne terapijske metode. Drugim rečima, svaka obolela osoba (bez obzira na vrstu obolenja) treba najpre da se obrati lekaru. Primena magnetno oplemenjene vode u terapijske svrhe moguća je i poželjna kod svakog zdravstvenog problema, bez obzira na terapije koje određuju lekari. Takva voda pri tom neće negativno uticati ni na jedan zvanični način lečenja, niti može prouzrokovati bilo kakve štetne posledice, bez obzira na kombinacije sa drugim vrstama terapija. Među onima koji su upotrebljavali magnetno oplemenjenu vodu ima i lekara, kao i ostalog

medicinskog osoblja, a njihova lična iskustva takode govore u prilog navedenim činjenicama. Ovde valja navesti da je bilo i onih koji, barem po sopstvenim izjavama, u lečenju nekih obolenja nisu imali koristi od zvanične medicine, ali tvrde da su se izlečili upotrebom magnetno oplemenjene vode. Nema razloga da se ne veruje i ovakvim izjavama, ali ipak ne bih želeo da se ovde bavim konkretnim i pojedinačnim slučajevima, zato što nije ni lekarima uvek lako da jasno razluče učinke pojedinih terapija. Ja za tako nešto nisam dovoljno stručan, pa se nadam da ćemo u bliskoj budućnosti imati temeljna zvanična istraživanja medicinskih aspekata primene magnetno oplemenjene vode. Do tada svako ko želi može takvu vodu da upotrebljava, a sigurno je da ona daje *samo* pozitivne efekte. Svako ko je upotrebljava o ovome može i sam da izvodi zaključke.

Naročito važan efekat upotrebe magnetno oplemenjene vode, koji korisnici rado ističu, jeste *podizanje nivoa životne energije u kompletnom psihološkom i fizičkom smislu*. Staviše, moguće je možda i prethodno pomenuto jačanje imunoloških sposobnosti organizma podvesti pod ovaj efekat povećanja neke vrste opšteg životnog elana. Rezultat tog efekta je i *opšte podmlađivanje ljudskog organizma u doslovnom smislu*. Kod osoba koje piju magnetno oplemenjenu vodu ovaj efekat njihova okolina (koja ne zna o čemu se radi) sasvim *objektivno* uočava i konstatuje! Pored toga, u sklopu ovog efekta javlja se kompletno *osveženje i okrepljenje organizma, uz svojevrsno uravnoteženje metaboličkih procesa*. Rezultat takvog uravnoteženja je pojava da ljudi sa nedovoljnom telesnom težinom dobijaju na težini, dok oni gojazni uspevaju da "skinu" višak težine. Pored toga, upotreba magnetno oplemenjene vode *smanjuje nervnu napetost i depresivnost, a povećava otpornost organizma prema stresu*. Oni koji piju takvu vodu lakše se odvikavaju od preteranog konzumiranja alkohola i raznih drugih navika. Razni problemi na nervnoj bazi, koje lekari često ne uspevaju da eliminišu, *mnogo lakše nestaju uz primenu magnetno oplemenjene vode*. Može se reći da upotreba takve vode dovodi do *uspostavljanja opšte psihološke i fiziološke ravnoteže ljudskog organizma*.

Valja skrenuti pažnju i na još jedan bitan efekat koji se uz upotrebu magnetno oplemenjene vode može postići kod ljudi, naročito ukoliko je ta upotreba dugotrajnija. *To je povećanje intelektualnih sposobnosti i podizanje nivoa opšteg duhovno-intelektualnog samoostvarenja ličnosti*. Naravno, oplemenjenu vodu ne treba smatrati za "čarobni napitak", kojim se bez truda može povećati nečiji stepen intelektualnosti i duhovnosti i kojim se mogu razvijati sposobnosti bez ikakvog drugog učešća. Samoostvarenje ličnosti podrazumeva intelektualni i duhovni rad na samom sebi, ali je činjenica da takav rad može biti bolje potpomognut korišćenjem magnetno oplemenjene vode, nego mnogim drugim tehnikama koje se često nude. Takve metode, najčešće skrivene iza zvučnih naziva, obično su relativno skupe i zahtevaju da im se posveti dosta vremena, dok je rezultat često neizvestan. Međutim, upotreba magnetnog oplemenjivanja vode je ne samo jednostavna, već praktično i besplatna. U tom smislu ne treba da čudi što ljudi koji upotrebljavaju magnetno oplemenjenu vodu pored ostalog *imaju više uspeha na poslu i u drugim uobičajenim aktivnostima*,

vremenom postaju komunikativniji i ostvaruju značajan napredak u svim oblicima međuljudskih odnosa.

Konačno je došlo vreme da ovde pomenem još jednu veoma neobičnu pojavu uočenu kod magnetno oplemenjene vode. U njeno objašnjenje neću se upuštati na ovom mestu, već ću to učiniti kasnije, u sklopu celovitijih objašnjenja hidroničkih fenomena vode. Pošto smatram da je ipak moguće realno i naučno zasnovati fizikalno objašnjenje ovog fenomena, savetujem "tvrdim" materijalistima da ne prekinu dalje čitanje. Reč je o pojavi da *magnetno oplemenjena voda može delimično ili potpuno izgubiti pozitivna svojstva ukoliko se izrazi sumnja u njene efekte!* Znam da će posle ovakve izjave mnogi pomisliti kako će u daljem izlaganju ova priča o zanimljivim i neobičnim - ali dokazanim - svojstvima vode poprimiti karakter mističnog ili religioznog spisa. Razume se, nemam ništa protiv takve vrste literatuere, ali ovde jednostavno o tome nije reč. Zato i oni koji su sumnjičavi treba da potisnu neverici i nastave sa čitanjem.

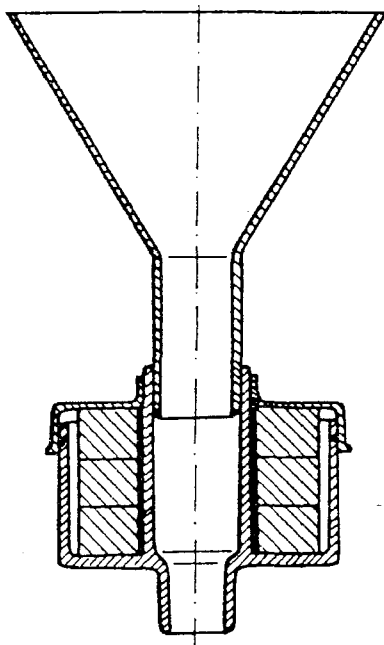
U vezi sa prethodno pomenutim otkrićem, ovde ću samo skrentiti pažnju da nije reč ni o kakvoj sugestiji, već o sasvim *objektivnom* fenomenu. *Ako onaj ko vrši magnetno oplemenjivanje vode, ili takvu vodu upotrebljava, pri tom sumnja u njene pozitivne efekte, najverovatnije je da će ti efekti biti poništeni, tj. oplemenjena voda će se u svakom smislu ponašati kao obična, bez obzira da li je upotrebljavaju ljudi, životinje ili biljke, što znači da se taj fenomen poništavanja ne može objasniti ničijim sugestivnim uticajem.* Uostalom, sugestijom se ne mogu objašnjavati ni pozitivni fenomeni magnetno oplemenjene vode, pa je logično da takvo objašnjenje ne može zadovoljiti ni njihovo nestajanje. Pored toga, efekti magnetno oplemenjene vode u smislu uticaja na biljne, životinjske i ljudske organizme, mogu biti eliminisani sumnjom čak i onih osoba koje takvu vodu nisu koristile niti oplemenjivale, već su jednostavno *prisutne ili upoznate* sa onim što čini osoba koja je koristi. Samo jedan sumnjičav član porodice može u znatnoj meri, pa čak i u potpunosti, poništiti efekte magnetnog oplemenjivanja vode koju koriste ostali ukunčani, *bez obzira zašta takvu vodu upotrebljavaju.*

Sve ovo ne mora mnogo da čudi razumnije čitaoce, ako se zna da je sumnja u direktnom "srodstvu" sa svim drugim *negativnim* mislima i osećanjima (poput mržnje, zavisti, ljubomore, straha, itd.). Sve su to opaki *psihološki i duhovni "otrovi"*, za čije su destruktivno dejstvo ljudi znali i mnogo pre nego što je nauka njima počela da se bavi. Logično je da negativne misli i emocije mogu nepovoljno uticati na efekte koji se postižu magnetnim oplemenjivanjem vode, pa ih čak i potpuno eliminisati. Otud je sumnjičavim ljudima potrebno pažljivo prići u objašnjavanju ovih fenomena i ponuditi im racionalna objašnjenja (koja zaista postoje!), što ću ja nešto kasnije i učiniti. Što se tiče čitalaca koji će tek početi da koriste magnetno oplemenjivanje vode, najbolje je da svojim *sumnjičavim* prijateljima, rođacima i poznanicima za početak o tome i ne govore, dok ih postepeno ne pripreme i objasne da su u pitanju eksperimentalno utvrđeni i naučno objašnjivi fenomeni. U tome se, nažalost, neće uvek uspeti, pa se preporučuje čitaocima da se sa onima najtvrdokornijim ne upuštaju u svađe i

polemike, jer će tako i *sami* početi da stvaraju negativne emocionalne naboje. Takve ipak valja isključiti iz diskusija ovakve vrste, pa će se tako eliminisati i njihova sumnjičavost. Umesto bespredmetnih rasprava, bolje im je pomoći u intelektualnom i duhovnom razvoju, dok ne dostignu nivo na kome će biti odbačena "ljuštura" predrasuda i naivno-realističkih pokušaja razumevanja Sveta. Dok se to ne dogodi, svakom se mora priznati pravo na sopstveno razmišljanje, kako se količina negativnih emocionalnih nabojā ne bi povećavala. *Problem nije u razmišljanju, već u odsustvu razmišljanja i stvaranju negativnih osećanja i misli, iz kojih uvek proizilaze negativni efekti. Rešenje je u otvorenom duhu, čistom umu i pozitivnim mislima zasnovanim na VERI u ono što se želi. Ne treba možda mnogo da nas čudi što je baš voda, kao ŽIVOTVORNA materija, ODABRANA da nam se ovo dokaže i na osnovu nauke. U dolazećem vremenu možemo očekivati sve više takvih primera.*

8. SAMOGRADNJA MAGNETNIH OPLEMENJIVAČA VODE

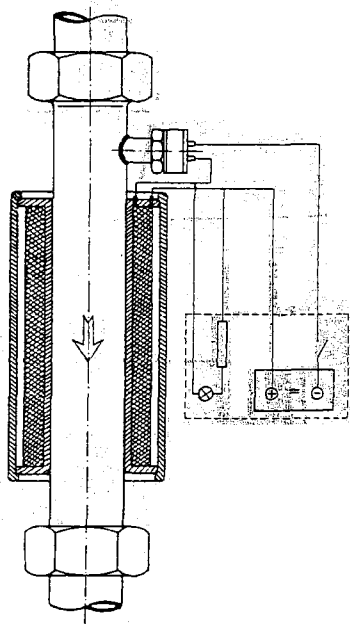
U momentu dok pišem ove redove, još uvek je nemoguće kupiti gotov komercijalni magnetni oplemenjivač, kako kod nas - tako i u svetu. Istina, u nekim državama se već odavno proizvode uređaji za *magnećenje* vode, koji takođe daju brojne pozitivne efekte, o čemu je već bilo reči. Međutim, kao što je prethodno objašnjeno, između magnećenja i magnetnog oplemenjivanja vode ipak postoje bitne razlike. Pored uređaja za magnećenje, u Švajcarskoj se npr. proizvodi tzv. *magnetna kartica*, koja omogućuje znatno manji utrošak deterdženata u mašinama za pranje rublja (ona se koristi tako što se stavi u čarapu i zajedno sa rubljem ubaci u bubanj za pranje). Pored toga, ona može korisno da se upotrebi i u neke druge svrhe. Ovaj proizvod, kao i neki drugi zasnovani na uticaju magnetnih polja na vodu, prodaje se u mnogim zemljama. Iako postoje fizikalne sličnosti efekata, ni ti uređaji nisu isto što i magnetni oplemenjivači vode.

Slika 8

Magnetni oplemenjivači mogu biti izvedeni kao prenosivi, za lične i porodične upotrebe, ili kao ugradivi u vodovodne instalacije i postrojenja. Na slici 8. prikazan je presek sklopa magnetnog oplemenjivača vode sa stalnim torusnim magnetima, koji je namenjen upotrebi u domaćinstvu. Kroz njega se voda protače uz pomoć običnog levka. Nemagnetni elementi su od plastične mase, a predviđena je i keramička verzija. Malih je dimenzija, lako prenosiv (čak i u džepu) i upotrebljiv u svakoj situaciji. Ovaj tip magnetnog oplemenjivača, čiji sam konstruktor, pogodan je za proizvodnju u velikim serijama i ima relativno nisku proizvodnu cenu, pa se može očekivati da će neko od zainteresovanih proizvođača uskoro početi serijski da ga proizvodi.

Osim na bazi stalnih magneta, moguća je realizacija magnetnih oplemenjivača i na bazi elektromagneta, tj. električnih kalemova. Na slici 9. prikazan je jedan takav oplemenjivač čiji sam takođe konstruktor, koji je namenjen ugradnji u vodovodne instalacije. On se napaja iz izvora jednosmerne struje, tj.

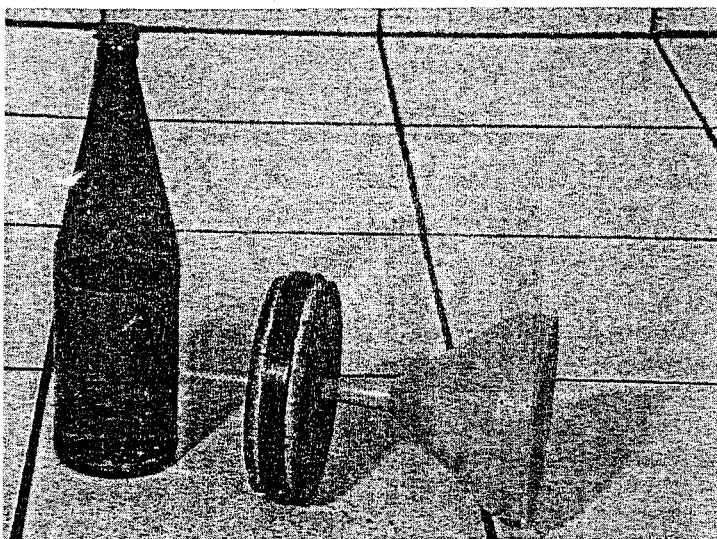

Slika 9

ispravljača napona kućne mreže. Snabdeven je automatom, koji reaguje na pad statičkog pritiska vode i automatski uključuje električno napajanje oplemenjivača čim se otvori neka slavina u sistemu vodovodne instalacije. Ovaj automat takođe automatski isključuje električno napajanje čim se obustavi svaki protok vode kroz oplemenjivač. Ovim se eliminiše nepotrebno napajanje oplemenjivača

električnom energijom onda kad nema protoka vode. Inače, vidi se da se ova vrsta oplemenjivača fizički realizuje tako što se kalem navuče na protočnu cev koja treba da bude od materijala koji nije feromagnetičan. Kako bi se indukcija magnetnog polja pojačala, između protočne cevi i kalema nalazi se čaura od feromagnetnog materijala. Vidi se takođe da ovaj oplemenjivač ima indikatorsku sijalicu, koja se smešta na pogodno mesto van samog uređaja, kako bi korisnik mogao da proveri da li se vrši njegovo blagovremeno uključivanje. Ugrađnja ovih oplemenjivača predviđena je na samom početku kućnih vodovodnih instalacija, npr. omah iza protočne vodovodne cevi. Signalna lampica i ispravljački uređaj treba da budu u unutrašnjosti zgrade, a električna instalacija propisno zaštićena od vlage i izvedena u skladu sa potrebama maksimalne sigurnosti.

Za eksperimentalne potrebe upotrebljavamo magnetne oplemenjivače laboratorijskog tipa, obično sa veoma snažnim magnetima. Na slici 10. prikazana je fotografija jednog takvog "džinovskog" oplemenjivača, izrađenog

Slika 10

na bazi stalnog magneta ogromne vrednosti indukcije. Radi poređenja, na fotografiji se nalazi standardna boca zapremine od jednog litra. Osim velikog prečnika i mase takvog torusnog magneta, njegovi polovi imaju takvu magnetnu nosivost da sa lakoćom mogu održavati "zalepljene" gvozdene predmete teške više kilograma. Inače, kompletno kućište ovog oplemenjivača sastoji se od gvozdenih ploča kojima su "zatvoreni" polovi magneta, a kroz njegovu sredinu prolazi takođe gvozdено jezgro u čijoj sredini je izbušen otvor. Kroz taj otvor provlači se cev, crevo ili levak za protakanje. Ovako dobijena magnetno

oplemenjena voda, zbog veoma snažnih magneta, može višestruko da se razblažuje običnom vodom, a da pri tom ne izgubi svoja korisna svojstva.

Pre nego što budu u mogućnosti da kupe gotove magnetne oplemenjivače, mnogi čitaoci će poželeti da ih sami izgrade. Iako su svi magnetni oplemenjivači, bez obzira na vrstu i koncepciju, patentirani uređaji, što znači da se ne mogu proizvoditi i prodavati bez odobrenja pronalazača i prihvatanja njegove originalne tehnologije, ja ću ovde zainteresovanim čitaocima dati sve neophodne podatke za samogradnju ovih uređaja. Naravno, tako izgrađeni ugrađeni mogu se koristiti za ličnu i porodičnu upotrebu, ali se ne mogu prodavati i komercijalno upotrebljavati u raznim tehnološkim i drugim postupcima. Otud savetujem čitaocima da se pričuavaju eventualnih *plagijatora*, koji će možda pokušati da im prodaju lažne oplemenjivače, sve dok se na tržištu ne pojave originalni i regularno proizvedeni oplemenjivači.

Samostalno izgrađen oplemenjivač najčešće *ne daje iste efekte* kao originalni, ali su ti efekti sasvim dovoljno izraženi da se njegova primena isplati. Razlike dolaze otud što većina ljudi za samogradnju oplemenjivača može da upotrebi onakve magnete kakve uspe da pronađe, a ne one koji po svojim karakteristikama tačno odgovaraju potrebama. Originalni stalni magneti, čije su performanse usvojene tačno na osnovu proračuna i eksperimenata prilikom stručnog konstruisanja oplemenjivača, ne mogu se kupovati u slobodnoj prodaji, jer ih fabrike izrađuju po specijalnim i preciznim porudžbinama. Iako su svi magnetni oplemenjivači po stepenu tehničke složenosti jednostavni uređaji, proces koji se dešava u vodi prilikom magnećenja izuzetno je složen i čak nedovoljno objašnjen. Pri tome magnetno oplemenjena voda *nema nijednu vidljivu promenu osobina* (boje, mirisa, ukusa itd.), ali su rezultati njene primene, kao što smo videli, veoma spektakularni. Otud nije tako jednostavno konstruisati kvalitetan magnetni oplemenjivač, kao što se to na prvi pogled može učiniti. Zainteresovani čitaoci će ipak biti iznenađeni efektima, ukoliko izradi i upotrebi magnetnog oplemenjivača pristupe ozbiljno i sa poverenjem.

Do torusnih (prstenastih) magneta za samogradnju magnetnih oplemenjivača vode, najlakše se može doći ako se razmontiraju neupotrebljivi zvučnici srednjih ili većih dimenzija. Neki od ovih zvučnika sadrže "pune" cilindrične magnete, koje bi aksijalno (kroz sredinu) trebalo probušiti, kako bi mogli da se upotrebe za izradu oplemenjivača. Međutim, tvrdi feritni materijali ne mogu se bušiti uobičajenim alatima zbog svoje velike tvrdoće, pa je ovakvu mogućnost najbolje odbaciti. Ukoliko zvučnik sadrži torusni magnet, treba ga osloboditi od ostatka konstrukcije. Za ovo treba imati nešto osnovnog alata (čekić, testera za metal, klešta itd.), a po mogućstvu i radioničku stegu. Ovaj posao ponekad će zahtevati nešto veštine i pažnje, kako ne bi došlo do povređivanja, pa je onima koji se za ovo ne osećaju sposobnim, ili nemaju potreban alat, najbolje da se obrate nekom stručnijem licu ili majstoru.

Inače, naročito kod većih zvučnika mogu se pronaći torusni magneti čiji su polovi zatvoreni ravnim kružnim pločama, tako da u celini izgledaju kao

nekakav metalni točak. Oni obično kroz sredinu magnetnog prstena (torusa) imaju jezgro od gvožđa, koje se može probušiti standardnim burgijama za metal, pa se ploče uopšte ne moraju demontirati (što je uostalom i teško). Oni koji za to nemaju uslova mogu bušenje obaviti kod majstora u metalskim radionicama.

Oni koji nemaju pogodne i neupotreblijive zvučnike, mogu ih potražiti na raznim otpadima, gde se uglavnom mogu dobiti po veoma niskim cenama. Pored toga, u servisima za popravku radio i tv uređaja neupotreblijivi zvučnici se takođe lako mogu pronaći i obično dobiti sasvim besplatno. Često majstori u servisima već unapred znaju koji tip zvučnika sadrži torusni magnet i koja mu je približna veličina, pa mogu odabrati odgovarajuće zvučnike, kako se ne bi ulagao nepotreban trud za demontažu neodgovarajućih magneta. Kad se oslobode torusni magneti, treba proveriti njihovu veličinu (gabarite). Pošto je besmisleno za većinu čitalaca govoriti o magnetnim veličinama poput magnetne indukcije, remanentnog magnetizma, koercitivne sile itd, a magneti pronađeni na upravo pomenuti način uostalom i nemaju nikakvu proizvođačku deklaraciju, to sam prinuđen da zainteresovanim čitaocima uprošćeno i grubo objasnim na koji način treba da odaberu magnete.

Kao prvo, za tip magnetnog oplemenjivača namenjenog ličnoj i porodičnoj upotrebi, o kome se ovde govori, treba odabrati torusne magnete čiji spoljašnji prečnik nije manji od 30 milimetara. Unutrašnji prečnik magnetnog prstena (torusa) pri tom ne igra važniju ulogu. Debljina takvih magneta najčešće je nedovoljna (obično manje od 10 mm), pa je potrebno nanizati jedan na drugi više magneta. Njihova ukupna debljina (tj, dužina niza) treba da iznosi 25 mm, ili više od toga. Prilikom nizanja treba upotrebiti iste (ili barem približno iste) torusne magnete. Nizanje magneta treba vršiti međusobnim sučeljavanjem raznoimenih polova, tj. polova koji se privlače. Ovako će se niz od recimo dva, tri ili više magneta sam držati "na okupu". Međutim, glavni razlog za nizanje magneta sastoji se u potrebnoj superpoziciji (slaganju) njihovih magnetnih polja, kako bi sva skupa činila jedinstveno magnetno polje. U tu svrhu dopušteno je upotrebiti jedan "deblji" magnet koji samostalno zadovoljava zahtevanu dužinu, ili bolje rečeno, jedan cevasti magnet. Međutim, takve magnete znatno je teže pronaći nego torusne magnete manje debljine.

Dobijeni niz magneta potrebno je navući na komad cevi, creva ili na levak. Postojeći otvor torusnih magneta obično će biti širi nego što je potrebno, pa će se morati izvršiti odgovarajuće podglavljljivanje (ukleštenje), da magneti ne bi spadali. Ovo se može uraditi i grubo, utiskivanjem drvenih ili plastičnih klinova između cevi i magneta, ili na neki drugi sličan način, zavisno od lične snalažljivosti i raspoloživih sredstava. Cev treba po mogućstvu da bude približno podjednako udaljena od magneta, tj. koncentrična sa njihovim otvorima kroz ceo niz. Oni sa više strpljenja i smisla za estetiku mogu ceo magnetni niz oblepiti pogodnom hartijom, izolacionom trakom, nekom plastikom ili sličnim dekoracionim materijalom. Ovo, naravno, nije neophodno, a za one koji ne mare za estetski izgled valja reći da mogu magnetni niz na cevi ili levku pridržavati čak i rukom dok potaču vodu, pod uslovom da razlika između prečnika cevi i

otvora u magnetima nije preterano velika. Mora se voditi računa da se magneti *ne izlažu zagrevanju, jačim vibracijama i udarcima (padovima)*, jer se mogu delimično ili sasvim razmagnetisati. Osim toga, kod originalnog (fabrički proizvedenog) oplemenjivača pri tom bi moglo doći i do oštećenja njegovog kućišta. Čak i sami tvrđi feromagnetni materijali mogu biti dosta kruti, pa udari lako mogu izazvati njihov lom. Eventualno slomljen magnet može u nedostatku boljeg biti upotrebljiv, ukoliko je moguće tačno sastaviti njegove slomljene delove.

Cevi na koje treba navući magnete treba da budu od materijala koji nije feromagnetičan, o čemu je već bilo govora. Ovo nije nikakav problem, pošto je i inače daleko najlakše nabaviti komad cevi (creva) ili levak od plastične mase. U principu je moguće upotrebiti cevi i levkove od stakla, keramike, kao i od nekog metala koji ne spada u feromagnetike. Svaki takav materijal lako se prepoznaje po tome što ga magneti ne privlače, već kroz njega deluju na druge magnete i feromagnetne materije. Kod samostalno izgrađenih magnetnih oplemenjivača za ličnu i porodičnu upotrebu najpogodnije je za protakanje upotrebiti levak, čija se cev jednostavno provuče kroz magnete. Naravno, levak se po potrebi može i vaditi. Prilikom protakanja vode, levak sa magnetnim nizom predstavlja improvizovani magnetni oplemenjivač, koji treba držati iznad boce, čaše ili druge posude, ili ga na nju pogodno osloniti. Čak i u slučaju kad su otvori u magnetima dosta velikog prečnika, ne treba izabrati levak ili cev većeg prečnika od 10-15 milimetara. Ovo nije neophodan uslov, ali sa prečnikom cevi kod ovog tipa oplemenjivača ne treba preterati, jer se radi o manjim protocima. Poželjno je da prilikom protakanja voda ne prolazi kroz oplemenjivač u kapima ili neuređenim slivajućim mlazevima, već da protok "pokriva" ceo prečnik cevi. Protok kroz ovakve vrste magnetnih oplemenjivača treba da se kreće između jedan i 10 litara u minuti, što orijentaciono predstavlja uobičajene brzine isticanja iz kuhinjske slavine prilikom sipanja vode u čašu ili neku drugu posudu. U ovaj dijapazon takođe spadaju i brzine protakanja kroz levkove uobičajenih veličina, kakvi se koriste u domaćinstvu. Kod oplemenjivanja vode protakanjem kroz levak najbolje je nalivanje levka vršiti tako da u njemu uvek ima nešto više vode nego što ističe kroz njegov otvor, kako bi se sve do prekida protakanja obezbedilo laminarno proticanje kroz ceo poprečni presek njegove cevi.

Kad je bilo govora o principu magnetnog oplemenjivanja, rečeno je pod kojim uslovima ono može biti ometeno eventualnim prisustvom izvora elektromagnetnog zračenja. Takođe smo videli da temperature veće od 65°C mogu umnogome poništiti efekte magnetnog oplemenjivanja vode i drugih tečnosti. Sad se postavlja pitanje *koliko dugo mogu da traju* pozitivni efekti magnetnog oplemenjivanja? Valja odmah reći da rok za upotrebu magnetno oplemenjene vode i drugih tečnosti (koje se mogu oplemenjivati) nije sasvim precizno određen. Jasno je samo da voda ne gubi naglo svojstva stečena oplemenjivanjem, kao i da gubitak tih svojstava zavisi od toga kakvim će uticajima u međuvremenu biti izložena. Uočeno je da se svojstva stečena magnetnim oplemenjivanjem obične vode zadržavaju sedmicama, ponekad čak i mesecima.

Sigurno je da su rokovi očuvanja tih svojstava još i duži, pod uslovom da u međuvremenu nema negativnih uticaja, kao što je jače zagrevanje, ili izlaganje snažnim izvorima elektromagnetnog zračenja. Što se tiče magnetnog oplemenjivanja vode u domaćinstvu, preporučuje se ipak da se ono vrši pred samu upotrebu, ili najviše nekoliko sati pre upotrebe, pošto to ne predstavlja veći problem. Ovo važi kako za vodu namenjenu za piće, tako i za onu koja se koristi za higijenske potrebe, kao i za sve ostale tečnosti, poput raznih napitaka. Takođe ne predstavlja problem da se već oplemenjena voda (ili neka druga tečnost) pred upotrebu ponovo oplemeni. Štaviše, kod improvizovanih oplemenjivača nije loše da se oplemenjivanje ponovi 3 do 4 puta, ukoliko voda (ili neki napitak) neće biti odmah upotrebljena. Ovo je važno zbog toga što oni koji sami prave magnetni oplemenjivač vode često neće biti u mogućnosti da pronađu magnete dovoljne jačine i dužine. U takvim slučajevima višestruko oplemenjivanje daje bolje rezultate. Inače, kod originalnog oplemenjivača ovako nešto nije neophodno, ali neće ni smetati ukoliko se oplemenjivanje ipak ponovi.

Magnetno oplemenjena voda može da se upotrebi nerazblažena. Ako se oplemenjivanje vrši uz pomoć oplemenjivača sa velikim i snažnim magnetima, oplemenjena voda može se razblaživati običnom vodom i do odnosa 1:10, pa čak i više. Ovo se odnosi na vodu namenjenu za piće i pojenje životinja. Ukoliko je voda namenjena zalivanju biljaka ili održavanju telesne higijene (umivanje i kupanje), u slučaju naročito snažnih magnetnih oplemenjivača razblaživanje može ići čak i do 1:100. Međutim, ako se oplemenjivanje vrši originalnim oplemenjivačem za lične i porodične potrebe, najbolje je ne vršiti razblaživanje oplemenjene vode koja se upotrebljava za piće, pojenje životinja, zalivanje biljaka, pripremanje zimnice i druge potrebe, ali se za potrebe lične higijene može izvršiti mešanje oplemenjene vode sa običnom do odnosa 1:10 (tj. jedan litar oplemenjene na 10 litara obične vode). Ovo važi i za samostalno izrađene (improvizovane) magnetne oplemenjivače vode, naročito kada su upotrebljeni slabiji magneti.

Evo još jedne korisne napomene, koja će zainteresovanim čitaocima pomoći u izboru stalnih magneta za samogradnju oplemenjivača. S obzirom da je efikasnost oplemenjivanja vode i drugih tečnosti u funkciji vrednosti magnetne indukcije upotrebljenog magnetnog polja, dužine magneta, brzine protoka, prečnika cevi, temperaturskih i elektromagnetnih uticaja itd, to je čitaocima nemoguće da samostalno konstruišu originalni oplemenjivač, kao i da nabave tačno odgovarajuće magnete. Sem toga, većina čitalaca nema jasnu predstavu o pravom značenju fizičkih veličina koje se koriste u elektromagnetizmu. Ako se npr. kaže da je vrednost magnetne indukcije nekog polja tačno jedna tesla, malo ko će imati predstavu o čemu se radi. Neće mnogo pomoći ni kad objasnimo da je tesla jedinica za magnetnu indukciju (nazvana u čast Nikole Tesle), koja se odnosi na homogeno magnetno polje koje na električni provodnik dužine jednog metra, u kome teče električna struja jačine jednog ampera, deluje silom od jednog njutna, pri čemu je provodnik postavljen upravno na pravac magnetnog polja (uzgred, to je jako velika vrednost magnetne indukcije). Otud sam bio

prinuden da instrukcije za izbor magneta većem za njihove gabarite, tj. za geometrijske dimenzije. Ovo, naravno, nije najpouzdaniji način za izbor, jer ostale karakteristike ne moraju biti u neposrednoj vezi sa geometrijskim veličinama, ali u orijentacionom smislu može biti dovoljno dobar kriterijum. Ipak, postoji još jedan način da se bez ikakvog predznanja proveri pogodnost stalnog magneta za izradu magnetnog oplemenjivača vode. Ako se polu magneta prinese običan gvozdeni zakivak (ekser) dužine između 5 i 10 centimetara, tako da se površina glave zakivka "uhvati" za magnet, može se smatrati da je jačina magneta dovoljna za potrebe oplemenjivanja vode ukoliko se po odizanju magneta zakivak pod svojom težinom ne "otkači". S obzirom da je i ovo orijentaciona metoda procene, ne znači da slabiji magnet neće uopšte dati efekte oplemenjivanja vode, kao što takode ne znači ni da će onaj magnet koji izdrži upravo opisanu proveru u potpunosti biti odgovarajući.

Što se tiče *elektromagnetnih* oplemenjivača, za njihovu izradu je pored ostalog potrebno i solidno poznavanje elektrotehnike, kako bi mogli biti izvršeni neophodni proračuni električnog namotaja (solenoida). Sem toga, oni zahtevaju neophodne mere sigurnosti, kako pri izradi, tako i pri korišćenju, naročito ako se napajanje vrši iz ispravljača napajanih iz kućne mreže i postavljenih u blizini oplemenjivača. U vezi s tim veoma su važne mere zaštite kabela, provodnika i električnog izvora od dodira sa vodom.

Zbog svega toga *ne preporučuje se samostalna izrada elektromagnetnih oplemenjivača vode.*

9. STVARANJE JEDINSTVENE HIDRONIČKE TEORIJE

Iako se neobičnosti vode ne iscrpljuju sa fenomenima o kojima je već bilo reči, vreme je da se pozabavimo pokušajima teorijskih objašnjenja tih čudnih pojava. Svaka neobičnost, misterioznost i čudnovatost neke pojave zasnovana je na nesaglasju postojećih shvatanja sa empirijskim činjenicama, ukoliko to nesaglsje nije praćeno odgovarajućim objašnjenjima zasnovanim na postojećem fondu naučnih znanja. Veoma često fond znanja je neophodno najpre "kompletirati" novim saznanjima, kako bi mogao da odgovori zahtevima objašnjenja neke pojave. Usled toga nije redak slučaj da mnoge pojave, nakon što su otkrivene, moraju "čekati na red" pre nego što se uopšte pristupi njihovom objašnjavanju. Razlog je i u tome što se teorijski modeli pojava ne mogu adekvatno izgraditi sve dok se ne raspoláže neophodnim misaonim "sredstvima". Drugim rečima, niko ne može ni u sopstvenoj glavi zamisliti objašnjenje nečega, a kamoli pokušati da ga predstavi drugima, ako ne zna *na koji način* bi o tome trebalo razmišljati.

Mnogi ljudi zasnivaju svoj način razmišljanja na religioznom stanovištu, što daje vema elegantnu mogućnost da se *svaka* pojava objasni *BOŽJOM VOLJOM*, kao i *Njegovom Bezgraničnom MOĆI*. Mistici će svoj način razmišljanja zasnovati *na univerzalnom jedinstvu i osećaju sveprožimajuće celovitosti*, o čemu se racionalno čak i ne može razmišljati. Mnogi filozofi izgrađivali su *čitave sisteme razmišljanja*, tj. filozofske sisteme, na bazi kojih su pokušavali da shvate i objasne *Svet*. *Iako se ne može zamerati religiji i raznim filozofskim tumačenjima*, u naučnom smislu možemo govoriti samo o racionalnim objašnjenjima, u kojima je sadržan "mehanizam" pojava i mogućnost što preciznijeg predviđanja njihovog odvijanja. Ovakvo poimanje objašnjenja razumljivo je i opravdano, sve dok se ne zaluta u mehanicistička i naivno-realistička uprošćavanja.

Već na početku knjige videli smo da se odavno znalo za brojne neobičnosti vode. Međutim, nauka nije imala dovoljno verifikovanog materijala uz pomoć koga bi se te neobičnosti mogle objašnjavati. Vremenom se došlo na ideju da se svi čudni fenomeni vezani za običnu vodu mogu objašnjavati složnošću strukture njenih molekulskih asocijacija, tj. činjenicom da voda u stvari *predstavlja tečni kristal*. Problem je u tome što i ta struktura nije dovoljno razjašnjena, bez obzira na izvestan broj naučnih radova koji su se njom temeljno bavili. U međuvremenu je došlo do otkrića uticaja magnetnih polja na vodu, fenomena memorije vode, kao i niza drugih neobičnih svojstava, koja su samo potvrđivala čudnovatost ove supstance koju u svakodnevnom životu smatramo toliko običnom. Istraživanja i proučavanja tih fenomena postavila su zahtev za

usvajanjem sveobuhvatnijeg pristupa, pa i drugačijeg načina razmišljanja od onog koji se u nauci ranije smatrao uobičajenim.

Istini za volju, nije hidronika jedina oblast u kojoj se postavljaju zahtevi za takvim promenama u naučnom pristupu. Ovo se ranije već događalo (i događa se) i u mnogim drugim naukama koje danas možemo smatrati tradicionalnim. Podsetimo se samo kakve su se sve protivurečnosti pojavile u fizici dvadesetog veka. Teorijske nespojivosti pojmova kao što su čestica i talas, kontinuum i diskretum, određenost i neodređenost itd., normalno "stanuju" u grandioznoj egzaktnoj tvorevini naučnih umova - kvantno-talasnoj fizici. Ništa manji problem ne predstavlja ni logička i empirijska nespojivost principa nepromenljivosti brzine svetlosti, koji predstavlja osnovu specijalne teorije relativnosti, sa uobičajenim poimanjem sabiranja brzina zasnovanom na zdravom razumu. Takve i mnoge druge protivurečnosti u fiziku su ponovo uvele i filozofe, dajući povoda razmišljanjima čak i o promeni *logičkih* osnova savremene nauke. Neophodnost novih i drugačijih pristupa u shvatanju i tumačenju pojava nije ništa novo u savremenoj nauci, pa se može reći da hidronika predstavlja prirodan sled stvari u tom smislu.

Fenomeni obične vode, o kojima je reč u ovoj knjizi (hidronički fenomeni), naučno još uvek nisu precizno objašnjeni. Međutim, kao što uz pomoć uobičajenog naučnog poimanja nije moguća *potpuna (suštinska) objašnjivost* nijedne pojave (o čemu je bilo reči na početku), jednako nije moguće dokazati *neobjašnjivost* onih pojava koje se još uvek smatraju neobjašnjenim. Drugim rečima, ne znači da ono što nije objašnjeno ne može da bude objašnjeno kad se za to steknu potrebni uslovi. Nedostatak egzaktnih teorijskih modela hidroničkih pojava *ništa* ne govori protiv realnosti samih tih pojava. Međutim, nedostatak takvih teorijskih modela takođe ne znači ni da se ne mogu formulisati neka opštija, ali naučno takođe zasnovana, objašnjenja neobičnih pojava vezanih za vodu.

U nauci uopšte nisu novost zasnivanja jedinstvenih teorija, uz pomoć kojih treba objasniti više naizgled različitih pojava. Štaviše, savremena nauka permanentno teži ovakvim ujedinjenjima, jer se kroz njih najbolje odslikava elegancija naučnog misaonog procesa. Iako uopštavanje ne mora da podrazumeva i uprošćavanje, jedinstvene teorije redovno proširuju naučne objašnjavalачke mogućnosti. Otud bi najbolje bilo kad bi sve hidroničke fenomene bilo moguće *objasniti jedinstvenom teorijom*. Naučne aktivnosti na ovom polju u proteklih nekoliko godina upravo se i odvijaju u tom pravcu.

Uticaj magnetnih polja na vodu nije mnogo začudio naučnike, iako nije bilo moguće postaviti preciznu i detaljnu teoriju koja bi ga mogla objasniti. Fizičari i inženjeri odavno znaju da se ne može govoriti o uticaju magnetnih polja samo na materijale koje je moguće trajno ili privremeno namagnetisati (feromagnetici). Svi atomi i molekuli "osećaju" uticaj stranog magnetnog polja. *Nema nijedne supstance na koju magnetno polje ne utiče i koja pri tom i sama ne utiče na to polje*. Drugo je pitanje kako će se taj uticaj manifestovati i da li će

uopšte moći da se konstatuju njegovi efekti. *Magnetno okruženje je normalan "pratilac" Života, pošto i sama Zemlja predstavlja džinovski magnet.*

Interakcija neke supstance sa stranim magnetnim poljem u *fizičkom* smislu definiše se preko *relativne magnetne permeabilnosti (propustljivosti)*, koja predstavlja neimenovan broj. Ona je samo za vakuum jednaka jedinici, dok je za sve ostale supstance njena vrednost veća ili manja od jedinice. Ona govori koliko će sredina magnetnu indukciju nekog polja povećati ili smanjiti u odnosu na indukciju istog polja u vakuumu. *Feromagnetici* su materije koje značajno povećavaju vrednost magnetne indukcije, od nekoliko puta, do nekoliko stotina hiljada puta. To znači da uvek imaju relativnu magnetnu permeabilnost znatno veću od jedinice. *Dijamagnetici* su materije koje će vrednost magnetne indukcije stranog magnetnog polja neznatno umanjiti, što znači da imaju relativnu magnetnu permeabilnost nešto manju od jedan. *Paramagnetici* su materije u kojima će se indukcija veoma malo povećati, iz čega proizilazi da imaju vrednost relativne magnetne permeabilnosti nešto veću od jedinice. Umanjenje indukcije u slučaju dijamagnetika, kao i njeno povećanje u slučaju paramagnetika, uglavnom je zanemarljivo. Vazduh je, recimo, paramagnetik, ali se smatra da on praktično ima istu permeabilnost kao i vakuum.

Svaka materija, dakle, po osnovu interakcije sa magnetnim poljem mora biti feromagnetik, dijamagnetik, ili paramagnetik. Nema takve materije koja je "ravnodušna" na magnetno polje, bez obzira što efekti interakcije mogu biti zanemarljivi. U dijamagnetike, recimo, spadaju srebro, olovo, bakar, azot, vodonik itd. Paramagnetici su npr. platina, aluminijum, kiseonik i drugi. *Voda spada u dijamagnetike*, što znači da će vrednost indukcije magnetnog polja u njoj biti nešto umanjena u odnosu na vakuum i vazduh. Istina, u odnosu na vakuum ovo umanjeње indukcije iznosi tek 0,0009%, što je u *tehničkom* smislu zanemarljivo, *ali se ipak može meriti*. Kod vazduha, koji je paramagnetik, magnetna indukcija u odnosu na vakuum povećava se za oko 0,000036%, što se u praksi takode zanemaruje. Međutim, vidimo da u vrednosti indukcije istog magnetnog polja ipak postoji *merljiva* razlika u zavisnosti da li to polje deluje u vazduhu ili u vodi. To što se ta razlika ne može mehanički konstatovati ne znači da ona nije bitna u nekom drugom smislu.

Magnećenje i magnetno oplemenjivanje ne dovodi ni do kakve uočljive promene fizičkih i hemijskih osobina vode, tj. nema promena boje, mirisa, ukusa, gustine, tačke mržnjenja i ključanja, specifične toplote itd. Ovo, međutim, ne znači da u *strukтури i elektrodinamici* molekulskih asocijacija vode nema bitnih promena. *Takva vrsta promena može biti sasvim dovoljna da utiče na razne hemijske reakcije koje će se odvijati u vodi, kao i na biohemiju biljnog, životinjskog ili ljudskog organizma u koji bude uneta, ili s kojim dođe u dodir.* Živa materija sposobna je da oseti fizičke uticaje koji su daleko ispod "praga" osetljivosti i najpreciznijih instrumenata. Videli smo, međutim, da je sposobnost vode da "oseti" magnetno polje dovoljno izražena *da se može meriti*, na osnovu čega je voda i svrstana u dijamagnetne materije. Prema tome, može se čak smatrati sasvim *logičnim* što voda koja je izlagana uticajima magnetnih polja ima drugačiji uticaj na žive sisteme.

Inače, ako se u složenim molekulskim asocijacijama vode posmatraju pojedinačni molekuli (H_2O), treba reći da oni predstavljaju *električne dipole*, što znači da im se pozitivan i negativan električni pol ne podudaraju, već se nalaze na nekom međusobnom rastojanju. Pored toga, molekulske asocijacije izgrađene su na bazi tzv. *vodonične veze*, tj. atomi vodonika u molekulima vode čine "vezivnu strukturu" molekulskih asocijacija. Inače, vodonik je posebno interesantan hemijski element, čiji se elektronski omotač sastoji od *samo jednog elektrona*. Kad se sve ovo uzme u obzir, može se reći da molekulske asocijacije vode predstavljaju *složene, fine i hiperosetljive elektrodinamičke strukture*. Može se smatrati da je njihova sposobnost da "osećaju" uticaj magnetnih polja posledica *kako njihove elektrodinamičke osetljivosti, tako i njihove složenosti*. Ovde valja podsetiti da se fenomen *Života* i evolutivnosti žive materije takode zasniva *na visokom stepenu složenosti*, što se danas smatra naučno potvrđenom činjenicom. Samo jedna živa ćelija neuporedivo je složenija od bilo kog aparata stvorenog ljudskim radom.

Engleski geolog Dž. Lavlok postavio je zanimljivu tezu, prema kojoj čitava Zemlja predstavlja *živo biće*, pošto je sve na njoj, u njoj i oko nje prilagođeno životu i njegovoj evoluciji. Postoje slične teze koje čitav *Univerzum* takode smatraju nekom vrstom *Živog Bića*. Razvoj nauke dvadesetog veka doveo je mnoge naučnike u situaciju da prihvataju i opravdavaju ovakve teze, jer je postalo jasno da je objašnjenje Sveta, a naročito fenomena *Života* i svesti, nemoguće na bazi mehanicističkih uopštavanja, tj. kroz uobičajena svodenja na klasične "mehaničke" uzročno-posledične odnose. Tako se dogodilo da su mnogi naučni stavovi u suštini prihvatili *religiozna* učenja, iako naučnici često nisu ni bili svesni toga. Međutim, ovo ponovno *ujedinjavanje* religije, filozofije i nauke ne ide ni na čiju štetu, a nauka je pri tom zadržala svoj racionalan pristup i metodologiju.

Belgijski naučnik I. Prigogin dobio je 1977. godine Nobelovu nagradu za svoj rad, u kome je *matematičkim* putem dokazao da na određenom stepenu složenosti haotični otvoreni sistemi mogu spontano preći u stanje uredenosti. Ovim se na naučnoj bazi objašnjava nastanak uredenosti u naizgled haotičnoj Vasioni, kao i nastanak *Života*, čija evolucija teče suprotno silama entropije (haosa), prisutnim u našem Svetu. Život sa svim svojim neobičnostima predstavlja, dakle, posledicu složenosti. *U nama znanom Svetu nema "uprošćenog" života!* Otud je nemoguće život objašnjavati uprošćenim realističkim teorijama.

Treba reći da su dosad postavljene mnoge zanimljive teze u kojima se objašnjinju života i svesti pristupa na drugačiji način. Tako je, recimo, francuski paleontolog P. Telar još pre nekoliko decenija u knjizi "Čovek u kosmosu" postavio okvire teorije evolucije Kosmosa kao džinovskog *Živog Bića*. Nemački biolog E. Hekel već početkom ovog veka pretpostavio je postojanje neke vrste "kristalne duše" u svakom atomu, a francuski fizičar Ž. Šaron pripisao je čak elektronima ulogu nosilaca elementarnih količina svesti! Slična učenja o "skrivenom" poretku razvio je i američki fizičar D. Bom.

Za dokaz postojanja "skrivenog" poretka Bom uzima primer formiranja "niti" ulja u vodi. Ako se voda promućka, nit će privremeno nestati, ali će se ponovo pojaviti nakon izvesnog mirovanja vode. On smatra da se ovo može objašnjavati samo postojanjem "skrivenog" poretka u materiji, jer prividno nema nikakvog realnog razloga da se jednom dobro izmešane kapljice ulja u vodi ponovo okupljaju na *isti* način. Ovom tezom Bom u stvari objašnjava *evoluciju*. Iako je u pitanju racionalan materijalistički naučnik, on smatra da se praktično *cela Vasiona* od samog svog početka nalazi u *svoj materiji*, pa i onoj koja je "ugrađena" u tela živih bića, uključujući i ljude.

Na osnovu pomenutih kraćih razmatranja može se reći da savremena nauka sve više teži onom nivou na kome će zvanično i definitivno morati da prizna postojanje onog što se u religijama naziva *DUHOM*, u nekim filozofskim sistemima (poput Hegelovog) *apsolutnim*, ili, kao kod fizičara Boma, "*skrivenim*" *poretkom*. Reč *skriveni* ovde pišemo pod navodnicima zato što se ta skrivenost može uzeti samo uslovno, jer se taj poredak u stvari manifestuje svuda i u svemu. Prihvatanje *realne DUHOVNE "pozadine"* i *suštine materijalnog sveta* uslov je koji savremena nauka mora da ispuni *kako bi bio moguć njen dalji razvoj!* Pomenute ideje odavno više nisu nove niti čudne. Prihvatili su ih mnogi naučnici sasvim racionalne i materijalističke orijentacije. Tipičnu literaturu jednog priznatog naučnika, koja govori o pomenutim i sličnim tezama, predstavljaju knjige "Tao fizike" i "Kosmičko kolo", čiji je autor F. Kapra, poznati austrijski fizičar. I američki psiholog K. Vilber na sličnim idejama zasniva svoj pogled na celovitu kosmičku evoluciju, izložen u knjizi "Poluvreme evolucije".

Naročito je zanimljiva teza američkog fizičara i psihologa P. Rasela, izneta u njegovoj knjizi "Zemlja koja se budi". On smatra da je utvrdio stepen složenosti, tj. broj članova, neke strukture pri kome ona prelazi u *viši* oblik organizacije. Tako se dešavaju prelazi od nežive u živu, kao i od žive u svesnu materiju, a takode i od svesnog ka *BOŽANSKOM*. Broj elemenata neke strukture koji omogućuje njen prelaz u viši stepen složenosti, pod uslovom da među tim elementima ima dovoljno veza, po Raselu iznosi *10 milijardi!* On kao dokaz navodi činjenicu da najjednostavniji jednoćelijski organizmi sadrže desetak milijardi atoma, što omogućuje prelaz nežive u živu materiju, a ljudski mozak sastoji se iz više od deset milijardi neurona, čime je omogućen prelazak žive materije u svest. Pošto se u poznatoj Vasioni broj galaksija procenjuje na više od 100 milijardi, može se, dakle, smatrati da postoji i *Univerzalna kosmička svest!* Iako se ovi dokazi mogu smatrati naučnim spekulacijama, činjenica je da su podaci koje navodi Rasel tačni, pa se njegov zaključak o vezi evolutivnih prelaza i stepena složenosti evoluirajućih struktura može smatrati objektivnim. Uostalom, nauka ne raspolaze činjenicama koje bi govorile suprotno. Neko će možda postaviti pitanje kakve veze imaju upravo pomenuti stavovi i teze o vezi života i stepena složenosti, sa razmatranjem hidroničkih fenomena vode? Kao prvo, treba reći da izgradnja *jedinstvene hidroničke teorije* nije moguća nezavisno od mnogih drugih postojećih teorija i naučnih stavova. *Zatim, sama složenost molekulskih*

struktura vode u sebi skriva najveći deo njene neobičnosti i tajnosti. Ovome govori u prilog sam Život, čiju osnovu čini voda, kao i činjenica da i druge kristalne strukture, koje se javljaju kod čvrstih materija, prati dosta neobičnosti. Prema tome, u zasnivanju hidroničkih teorijskih objašnjenja nemoguće je zaobići složenu molekularnu strukturiranost vode, kao i svojevrsnu *analogiju* sa složenošću žive materije.

Uticaj magnetnih polja na vodu okvirno je objašnjiv na bazi davno prihvaćenih fizikalnih teorija. Pre ovog otkrića nauka o elektromagnetizmu raspolagala je naučnim materijalom koji se sasvim lepo mogao upotrebiti i u slučaju hidromagnetizma. Molekuli vode, kao elementarni magneti i dipolne elektrodinamičke strukture, moraju pretrpeti izvesne preraspodele u sklopu molekulskih asocijacija prilikom izlaganja vode uticaju magnetnog polja. Drugim rečima, molekulska struktura obične vode *menja se pod uticajem magnetnog polja*. Iako ove kristalne strukture menjaju svoj položaj u prostoru prilikom pretakanja (sipanja) vode, pomenute promene izazvane magnetnim poljem zadržaće svoj oblik, pošto njihov karakter nema "mehaničku", već elektromagnetsku prirodu. Ovako izmenjene strukture vodenih makromolekula u hemijskim reakcijama mogu ispoljiti *bitno* različito ponašanje u odnosu na molekulske strukture pre izlaganja magnetnom polju. Odavde proizilazi *povoljni* uticaj vode, izložene dejstvu magnetnog polja, na tehničke i žive sisteme.

Voda predstavlja *osnovu* biohemijskih reakcija u svakom organizmu. S druge strane, *ni o jednoj* hemijskoj reakciji se ne može govoriti kao o procesu lišenom elektrodinamičke suštine. Kidanje i uspostavljanje hemijskih veza zasniva se na interakcijama spoljnih ljuski elektronskih omotača atoma i molekula. U tom smislu svaka hemijska reakcija *propraćena je odgovarajućim elektromagnetnim procesima*, koji se na molekularnom i atomskom nivou odvijaju u supstancama koje reaguju. Na nivou atoma i molekula svaka energija koja se oslobodi ili utroši pri hemijskim reakcijama (poput toplotne i svetlosne) takođe ima elektrodinamički karakter, pošto je svaka apsorpcija i emisija kvanata zračenja skopčana sa odgovarajućim premeštanjima elektrona u omotačima atoma koji međusobno hemijski reaguju. Odavde se može izvesti zaključak da elektromagnetne izmene u molekulskim strukturama vode, izazvane uticajima magnetnog polja, svakako treba da utiču na hemijske reakcije *u kojima će potom takva voda učestvovati*, a time i na biohemiju organizama u koje bude uneta. Ovim se takođe može objašnjavati činjenica da voda propuštena kroz odgovarajuće magnetno polje ostavlja mnogo manje kamenca i ispoljava znatno slabiju hemijsku agresivnost u dodiru sa elementima raznih tehničkih sistema.

Sva ova objašnjenja jednako važe za magnećenje, kao i za magnetno oplemenjivanje vode. Složenost žive materije, kao i same vode, ovakvom objašnjenju može samo da ide u prilog. Upravo na složenosti i jeste zasnovana sposobnost žive materije da "oseća" i one uticaje koji se na nama uobičajene načine ne mogu meriti i konstatovati. Međutim, videli smo da je međusobna interakcija vode i magnetnog polja sasvim merljiva (preko vrednosti magnetne indukcije), na bazi čega je i određena njena relativna magnetna permeabilnost.

Što se tiče objašnjenja *fenomena memorije vode*, tu stvari već počinju da se komplikuju. Kad je nakon Benvenistovog otkrića postalo jasno da ova pojava predstavlja realnost, postavilo se i pitanje mogućnosti njenog terijskog razjašnjenja, zasnovanog na postojećim naučnim činjenicama. Prethodno smo videli da su istraživači i ranije uočavali sposobnost pamćenja kod obične vode, ali su takva otkrića ignorisana upravo zbog toga što se smatralo da su neobjašnjiva. Materijalističko-mehanicistički orijentisana zvanična nauka bojala se da prizna mogućnost delovanja "nečeg čega nema". Benvenistu se dogodilo da je ovaj fenomen otkrio u vreme kad su u nauci stvari već bile počele da se menjaju u korist novih i sveobuhvatnijih pristupa i načina razmišljanja. Otud je on uspeo, i pored značajnih otpora, da za ovu neobičnu pojavu zainteresuje kako naučnu, tako i širu javnost.

Iako nije bio prvi koji je pronašao da se voda "seća" nekadašnjeg prisustva materija koje su u njoj bile rastvorene, Benvenist se ubrzo po ovom otkriću potrudio da ga i objasni na naučnoj osnovi. Iako se može smatrati samo okvirmim, njegovo prvo objašnjenje fenomena memorije vode veoma je interesantno. On je smatrao da odgovor takođe leži u *složnosti* molekulskih asocijacija vode. Takve molekulske strukture mogle bi se ponašati kao neka vrsta "šablona" ili "kalupa" za *molekule rastvorene supstance*. Kristalno-tečna struktura vode mogla bi, prema ovom modelu, da zadrži svoju formu stečenu u prisustvu rastvorene materije čak i onda kada te materije u njoj uopšte više nema. Dejstvo takve strukture na biohemijske procese može da bude vrlo slično, pa čak i jednako, uticaju same *supstance* rastvorene u vodi. Kada nekom slikovito želim da predstavim ovo objašnjenje, ja se poslužim jednom grubom i neobičnom analogijom. Ako prilikom trčanja stanete u rupu napunjenu vodom, "proces" trčanja biće poremećen, jer ćete se spotaći. Slična situacija desiće se i kad u rupi više ne bude vode, s tim što se nećete pokvasiti. Kvašenje noge, međutim, samo po sebi ne utiče na trčanje. U slučaju memorije vode ulogu rupe imaju promene u strukturi molekulskih asocijacija izazvane prisustvom rastvorene supstance, voda u rupi predstavlja takvu supstancu, a trčanje igra ulogu biohemijskog procesa koji će se odvijati u vodi.

Čim sam saznao za Benvenistovo otkriće, pomislio sam da bi trebalo na neki način *povezati* fenomen uticaja magnetnih polja sa fenomenom pamćenja vode. Ubrzo potom saznao sam da su i neki drugi istraživači, uključujući i Benvenista, svoja istraživanja i razmišljanja orijentisali u tom smeru. Moje prvobitno objašnjenje nalazilo se u tezi da *hidromagnetizam i memorija vode imaju istu fizičku suštinu, tj. da se zasnivaju na elektromagnetizmu*. Ovu ideju ukratko sam prvi put javno izložio u prethodno pomenutoj televizijskoj emisiji, avgusta 1990. godine. U zainteresovanim i upućenim krugovima takođe sam nalazio na odobravanje ovakvog shvatanja. Potom sam saznao da je i Benvenist svoje objašnjenje memorije vode zasnovano na elektromagnetizmu i nastavio eksperimente, o čemu će biti reči kasnije. Inače, on je na ovu ideju došao pod uticajem dvojice italijanskih fizičara, Đ. Preparete i E. del Đudičea, koji su predložili da se voda sa upamćenim informacijama izloži uticaju magnetna. Rezultat je bio

da je "rastvor" izgubio biohemijsku aktivnost, tj. voda je "zaboravila" informacije o nekadašnjem prisustvu rastvorene supstance! Međutim, to je u stvari predstavljalo već poznato *magnećenje vode*!

Vršeći slična istraživanja još pre nego što sam saznao za ove Benvenistove eksperimente, i sâm sam otkrio da magnetno polje "briše" informacije sadržane u vodi. Drugim rečima, ono što se pri tom dešava analogno je postupku brisanja zapisa sa magnetnih traka, koje se primenjuju u audio i video tehnici. Magnetni zapis traka briše se uključivanjem glave za brisanje, koja u stvari predstavlja običan *elektromagnet*! Logično je, dakle, izvesti zaključak da se sličan proces odvija i u vodi koja se protače kroz magnetno polje. Benvenistovo otkriće, iako ostvareno nezavisno i na drugi način, poslužilo mi je kao dokaz ispravnosti ovog stanovišta.

Upravo izneta razmišljanja poslužila su mi kao mogućnost za razrešavanje još jednog važnog pitanja u vezi sa hidromagnetizmom. Svako bi mogao da prihvati objašnjenje uticaja magnetnih polja na vodu zasnovano na elektrodinamičkoj suštini, o čemu je već bilo reči. Međutim, takvo tumačenje samo za sebe ne daje odgovor na pitanje *zbog čega su ti uticaji na biohemijske procese najrazličitijih organizama redovno pozitivni?* Zašto se neki put ne ispolji i neko njihovo nepoželjno dejstvo? Naravno, bolje je što je tako kako jeste, ali naučni pristup u razjašnjavanju pojava traži razumne odgovore. Dobro se sećamo iz prethodnog izlaganja da nije otkriven nijedan štetan uticaj magnećene, kao ni magnetno oplemenjenje vode. Zvanična nauka slaže se sa tim da voda propuštena kroz magnetno polje ni na koji način neće štetno uticati ni na jedan organizam, ali se činjenica pozitivnog delovanja ne može naučno jasno odrediti ukoliko se ne razjasni odsustvo negativnih uticaja. Moj odgovor je da se, pored ostalog, *pod odgovarajućim uticajima magnetnog polja "brišu" štetne informacije sadržane u vodi*, ili barem značajan deo takvih informacija! Posledica toga brisanja je znatno povoljniji uticaj takve vode na biohemijske procese u raznim organizmima.

Naravno, ovde se sasvim logično postavlja pitanje da li će se pod uticajem magnetnih polja obrisati i one informacije koje blagotvorno utiču na žive sisteme, a kojih u vodi nesumljivo mora biti? Razuman odgovor je da će svakako i takve informacije biti obrisane u značajnoj meri. Međutim, jasno je da je i to bolje nego da se upotrebi voda sa *štetnim* informacijama. Niko pametan ne bi popio čašu zagađenog pića samo zato što se u njemu pored štetnih materija nalaze i one korisne. U takvom slučaju je bolje ne upotrebiti ni korisne sastojke. Jedan od osnovnih životnih principa je da se uvek treba držati onoga što donosi više koristi nego štete. Ovde opet valja napraviti poređenje sa magnetofonskom ili video trakom. Glava za brisanje jednako će obrisati snimak onoga što je lepo, kao i onoga što je ružno. Svako će ipak radije obrisati snimak nečega što mu se ne dopada, bez obzira što on možda sadrži reči, melodije ili scene za koje se objektivno ne može reći da su ružne.

Sve ovo ujedno može poslužiti i kao odgovor na pitanje *zašto magnetno oplemenjivanje* uglavnom daje bolje rezultate *nego magnećenje vode*, barem ako

se takav zaključak donosi na osnovu nekih eksperimentalnih rezultata. Moguće je da je prilikom magnetnog oplemenjivanja povoljniji odnos obrisanih štetnih i korisnih informacija nego u slučaju magnećenja vode. Istini za volju, ni meni zasad nije jasno zašto bi to bilo baš tako. Međutim, s obzirom da se pri oplemenjivanju vrši delimično presecanje kao i delimična kolineacija strujnica vodotoka i linija sile magnetnog polja, moguće je da to predstavlja odgovor. Magnetno oplemenjivanje vode je proces čija je blagotvornost otkrivena eksperimentalno, kao što je slučaj i sa magnećenjem. Ne mora da znači da ne postoji *prirodno pravilo* koje se odnosi na najbolji način presecanja strujnica vodotoka i magnetnih silnica, kako bi odnos poništenih informacija maksimalno ili sasvim išao u korist onih koje su blagotvorne. *Priroda ionako uvek zna šta je najbolje*. Moguće je čak da postoji neki *još bolji način* izlaganja vode uticaju magnetnog polja, nego što je magnećenje i magnetno oplemenjivanje.

Sve ovo može da bude predmet daljih istraživanja, a ja ću biti veoma zadovoljan ako neki drugi istraživač, zainteresovan ovim radovima, načini koji korak više u otkrivanju i objašnjavanju hidroničkih fenomena. Do tada je i ovo što znamo od velike koristi.

Oni koji se ozbiljnije zainteresuju za ovu materiju mogu se svakako upitati da li se pozitivno dejstvo magnetnih polja može objasniti *samo pomenutom pretpostavkom o brisanju informacija*? Lično smatram da takvo objašnjenje *nije dovoljno*, tj. da se hidromagnetizam ne može *isključivo svoditi na proces brisanja informacija* sadržanih u vodi. Smatram da je to osnovana pretpostavka, ali bi je pre trebalo uzeti kao *posledicu jednog "šireg" procesa* koji se u vodi dešava pod uticajem magnetnog polja. Drugim rečima, čak i voda koja ne sadrži nikakve informacije "osetice" magnetno "peglanje" molekulskih struktura i *pretrpeti određene izmene*. Njena hemijska aktivnost može, dakle, biti izmenjena čak i ako je prethodno bila informacijski "čista". Međutim, ako je sadržala nekakve informacije, prilikom magnetnog "peglanja" one mogu biti poništene. Drugim rečima, "rupe" u elektromagnetnoj strukturi vodenih makromolekula, stvorene prethodnim prisustvom rastvorene supstance, biće uz pomoć magnetnog polja "zaravnjene".

Inače, *teoriji "rupa" u strukturi vode* dobro ide u prilog i Benvenistovo otkriće da voda neće upamtiti prisustvo rastvorene materije ukoliko posuda sa rastvorom pre razblaživanja ne bude dobro protrešena. Ovo su odavno uočili i lekari homeopati prilikom spravljanja svojih lekova, zbog čega bočice sa rastvorima oni protresaju i po stotinu puta. Vrlo je logično pretpostaviti da se prilikom protresanja rastvorena supstanca ne samo bolje meša sa vodom, već se njeni molekuli bolje "uglavljaju" u molekulsku strukturu vode. Time se stvaraju pouzdane "rupe", koje i nakon mnogostrukih razblaživanja uspevaju da deluju poput "šablona" i u pridošlim molekulskim strukturama čiste vode na taj način stvaraju nove, sebi slične, deformacije. Tako se događa da posle mnogostrukih razblaživanja čista voda pokazuje biohemijsku aktivnost, iako više u njoj uopšte nema rastvorene aktivne supstance. Ne radi se, dakle, o delovanju "onoga čega nema", već o sasvim *objektivnom* uticaju, pošto je *rupa u nečemu*

realna isto onoliko koliko i ono u čemu se nalazi, odnosno onoliko koliko je realno i ono što je rupu stvorilo!

Ovo predstavlja fizički realno i objektivno tumačenje, slično mnogim tumačenjima raznih drugih efekata u fizici. Štaviše, takvo tumačenje memorije vode zasniva se na daleko razumljivijim pojmovima nego, recimo, čuvena Dirakova teorija o nastanku čestica i antičestica iz *realnog vakuuma*. Po ovoj fizikalnoj teoriji, čestica i antičestica pod određenim uslovima mogu nastati iz realnog vakuuma (tj. iz *praznog* prostora koji u stvari *nije prazan*, već sadrži neuzbuđeno fizičko polje), pri čemu će antičesticu predstavljati *rupa u vakuumu* koja ostaje iza formiranja čestice. *Za nekog ko nije fizičar ovo izgleda slično kao i kad mu se kaže da iz nečeg što nije ništa nastaje dvoje nečega, od kojih jedno predstavlja rupu u ničemu!* Ovakva jedna izjava nema nikakve veze sa logikom svakodnevice zasnovanom na onome što obično nazivamo *zdrav razum*. Međutim, ova teorija je u fizici zvanično prihvaćena još pre sedamdesetak godina (Dirak je za nju dobio Nobelovu nagradu) i predstavlja jedan od najpoznatijih primera predviđanja naučnih otkrića, jer se u vreme kad je zasnovana još nije znalo za antičestice. Nešto kasnije otkriven je *pozitron* (antičestica elektrona), a potom i druge antičestice. Dakle, iako neupućenima teorija nastanka antičestica izgleda skroz nerazumljiva i nerealna, ona je *unapred* prapredviđela postojanje tada još neotkrivene antimaterije. Zašto bi se onda nekom činile nelogičnim teorije koje se bave neobičnim fenomenima vode, kad se one služe daleko jasnijim pojmovima od onih koji se sreću u kvantno-talasnoj fizici? Uostalom, zvanična nauka dosad nije stvorila nijednu teoriju koja bi svakom mogla biti shvatljiva i prihvatljiva.

Dosad samo govorili isključivo o *magnetnim poljima koja se ne menjaju u vremenu*. Takva polja se proizvode uz pomoć stalnih ili ektričnih magneta, s tim što se ovi drugi napajaju jednosmernom električnom strujom konstantnog intenziteta. Svako magnetno polje proizvod je kretanja nekog naelektrisanja. Međutim, ako govorimo o magnetnim poljima koja se menjaju u vremenu, *onda je reč o elektromagnetnom zračenju, tj. o elektromagnetnim talasima*. Ovi talasi nastaju kad se neko naelektrisanje kreće ubrzano ili usporeno. Ako za napajanje elektromagneta upotrebimo naizmjeničnu struju, proizvešćemo promenljivo magnetno polje, ili bolje rečeno, *u okolinu će biti emitovane ritmične promene magnetnog i električnog polja, koje predstavljaju elektromagnetne talase*. Pošto u kući i industriji upotrebljavamo naizmjeničnu struju, to praktično svi električni uređaji i strujna kola koja se njom napajaju permanentno emituju elektromagnetne talase, sve dok kroz njih protiče struja. Najčešće su zanemarljive jačine, ali ih ponekad možemo čuti na radiju u vidu brujanja, ili videti na tv ekranu u vidu smetnji u slici. Ovo se događa kad se npr. uključujući neki elektromotor koji nema odgovarajuću zaštitu protiv smetnji. Inače, mnoštvo raznih električnih uređaja, dalekovoda, transformatora, raznih postrojenja, radio i tv stanica i raznih drugih odašiljača, svakodnevno emituju *veštačke* radio talase u naš prostor. Ali, pored veštačkih, postoje i *prirodna* elektromagnetna zračenja, u koja recimo spadaju razni kosmički i Sunčevi zraci, gde spada i vidljiva svetlost.

Utvrđeno je da nema efekata ako se voda izlaže magnetnim poljima *koja se vremenski brzo menjaju*. Takva polja dobijaju se ako se elektromagnetni oplemenjivač napaja naizmeničnim električnim strujama. Štaviše, moguće je *poništenje efekata magnetnog oplemenjivanja* ako se već oplemenjena voda izloži uticaju promenljivog magnetnog polja, ili jačem izvoru elektromagnetnih talasa. Ovo takode može poslužiti kao objašnjenje zašto je magnetno oplemenjivanje i magnećenje vode povoljno za živi svet.

Zemlja predstavlja *džinovski magnet*, sa prilično snažnim magnetnim poljem. Ovo polje ima svoje anomalije i promene, ali se u kraćim vremenskim intervalima može smatrati statičnim. *Život se razvio u takvom polju kao sasvim normalnom okruženju*, pa je logično smatrati da Zemljino magnetno polje ima određeni *značaj za nastanak nama znanih oblika života*. Pored toga, razna zračenja koja dolaze od Sunca i iz Kosmosa takode su *sastavni deo uslova* pod kojima se život na našoj Planeti sasvim normalno razvija. U svom neprestanom kruženju voda ima stalne *interakcije sa Zemljinim magnetnim poljem*, koje u njenoj strukturi izaziva *prirodne* promene na koje je živi svet naviknut. Pored toga, ovo magnetno polje sposobno je da u toku kruženja i proticanja vode (morske struje, nadzemni i podzemni vodotokovi) "obriše" uobičajene količine štetnih informacija, koje voda usput "pokupi" u prirodnom okruženju.

Problem se javio kad je sa industrijalizacijom i opštim tehničkim i tehnološkim napretkom došlo do mnogo većih *informacijskih* zagađenja vode. Istina, i danas u toku svog kruženja voda uspe da se oslobodi *mnogih štetnih materija*, ali ne i "sećanja" na takve materije. Pored toga, *veštački izvori elektromagnetnog zračenja dodatno informacijski zagađuju vodu* i "zbunjuju" *pozitivan uticaj prirodnog Zemljinog magnetizma*. Usled toga voda je danas *informacijski mnogo više zagađena nego u prošlosti*. U postrojenjima za preradu voda obavlja se mehaničko, hemijsko i biološko prečišćavanje vode. Međutim, kao što smo videli, *neophodno je i informacijsko prečišćavanje voda!* Vredelo bi vršiti ga *u samim vodovodnim postrojenjima*, ali bi bilo još bolje da se obavlja *neposredno na mestima upotrebe*, jer se usled raznih elektromagnetnih uticaja deo efekata može izgubiti u toku cevnog transporta. Nije, dakle, dovoljno što su iz vode odstranjeni štetni sastojci, ukoliko nije izbrisano i njeno "sećanje" na njih. To "sećanje" veoma često može biti i *samo dovoljno štetno* da bi ga trebalo eliminisati. *U tome je osnovna svrha magnećenja i magnetnog oplemenjivanja vode.*

Na osnovu rečenog može se zaključiti da bi magnećenje i magnetno oplemenjivanje vode već u prošlom veku bilo nepotrebno, jer još nije bilo hemijskih i radijacijskih zagađenja sa kojima se danas srećemo. Naravno, magnetno polje i tad bi imalo objektivnan uticaj na vodu, ali posledice tog uticaja po živi svet bile bi svakako daleko manje spektakularne. Međutim, danas je situacija drugačija, jer vodu stalno zagađujemo raznim materijama i zračenjima. S obzirom da *jedna te ista* voda stalno kruži u hidrosistemu naše Planete, to se, bez obzira na prirodna i veštačka prečišćavanja, njena *informacijska* zagađenost može dosta povećavati, jer prirodni magnetizam nije u stanju da je "obriše". Srećom, postoji

sasvim prirodno rešenje. Ono se sastoji u prethodno već opisanoj primeni magnetnih polja za brisanje štetnih informacija i dodatno oplemenjivanje vode. Takve uređaje možda ćemo već u bliskoj budućnosti prihvatiti kao uobičajene delove vodovodnih instalacija i sistema.

Ranije je već pomenuto da je Benvenist uočio još jednu zanimljivu pojavu, vršeći eksperimente sa memorijom vode. Radi se o *skokovitoj promeni nivoa biološke aktivnosti "rastvora", sa povećanjem stepena razblaženosti.* Pri nekom stepenu razređenosti biološka aktivnost bi imala dosta visok nivo, zatim bi znatno opala, a pri daljem razblaživanju ponovo bi dostigla veoma visok nivo. Videli smo da teorija "rupa" može uspešno da objasni formiranje memorijskih "kalupa" u složenoj molekulskoj strukturi vode. Da li je ova teorija dovoljna i za opisivanje upravo pomenutog fenomena skokovite promene biohemijske aktivnosti pri razređivanju? Odmah valja reći da je odgovor na ovo pitanje teži nego u slučaju same memorije vode. Problem stvara i činjenica da se u tim skokovima aktivnosti ne može uočiti nekakva pravilnost, što znači da ih nije lako dovesti u neki oblik funkcionalne zavisnosti od stepena razblaženosti.

Bez obzira na izvesne probleme u vezi sa neobičnim promenama nivoa biohemijske aktivnosti na različitim stepenima razblaženja, teorija "rupa" nije dovedena u pitanje ovakvim anomalijama. Još na početku knjige sreli smo se sa nekim anomalijama vode koje se koše sa utvrđenim pravilnostima važećim za druge supstance. Takve anomalije objašnjavaju se složenom strukturom molekulskih asocijacija vode. Sasvim je logično da skokovite promene nivoa biološke aktivnosti pri pojedinim stepenima razblaženja takođe imaju veze sa *složenom strukturom* vodenih molekularnih sistema. Kao što smo ranije videli, "rupe" u molekulskoj strukturi vode imaju elektromagnetni karakter i sposobnost da se "preslikavaju" u nove molekulske asocijacije, prilikom mešanja sa čistom vodom. Na tom principu voda pamti i prenosi biološku aktivnost čak i kad u njoj više uopšte nema biološki aktivne supstance. Moguće je da broj reprodukovanih "rupa" zavisi od mnoštva faktora, te će saglasno tome značajno varirati kod različitih nivoa razređenja. Takođe je moguće da je broj novih "rupa", zbog složenosti molekulske strukture vode, deterministički nepredvidiv. Drugim rečima, mnoštvo mogućih interakcija među molekulskim strukturama čiste vode i one koja već sadrži "rupe", ne daje mogućnost da se uoči zakonitost promene stepena biohemijske aktivnosti u zavisnosti od nivoa razblaženosti "rastvora".

Videli smo da je neobično važno protresanje razblaženja, kako bi ono sačuvalo svoju biohemijsku aktivnost. Već je objašnjeno da se time pospešuje stvaranje "rupa" u strukturi vode. Moguće je da sem ovog *protresanja* izvesnu ulogu igra i *vreme* potrebno za "preslikavanje". Ukoliko je, saglasno ovoj pretpostavci, interval vremena između mešanja i upotrebe "rastvora" bio duži, utoliko bi i biohemijska aktivnost trebala da bude izraženija. Ima pokazatelja da je i ova pretpostavka tačna.

Deterministička nepredvidivost neke pojave nikako ne znači i njenu neobjašnjivost, kao ni svako odsustvo pravilnosti. Ovo je poznato svekolikoj savremenoj nauci, od kvantno-talasne fizike, preko biologije, pa sve do

društvenih nauka. Iako nije moguće ustanoviti strogu funkcionalnu zavisnost između variranja nivoa aktivnosti i uticaja stepena razređenja, kao i drugih faktora, to ne znači odsustvo svake pravilnosti. Jasno je, recimo, da ove promene u biološkoj aktivnosti razređenja ne teže nekom posebnom minimumu ili maksimumu, kao i da nema nekih naročito drugih raspona vrednosti stepena razblaženja u kojima bi se aktivnost zadržavala na nekom relativno visokom ili niskom nivou. Međutim, u slučaju "čiste" statističke nepredvidivosti tako nešto bi takođe predstavljalo realnu mogućnost, verovatnu koliko i bilo koja druga.

Iako su homeopati mnogo pre Benvenistovog otkrića očili kolebanje efikasnosti pojedinih njihovih lekova, što se može direktno dovesti u vezu sa fenomenom kolebanja biohemijske aktivnosti razređenja, to nije dokaz da je ova pojava opšte privilo. Različite supstance pokazivače i različite stepene ovakvog kolebanja, a kod nekih ono čak može biti i zanemarljivo. Pošto sve to zavisi od mnogo faktora, najracionalnija je pretpostavka da ove skokovite promene nivoa biohemijske aktivnosti sa povećanjem stepena razblaženosti "rastvora" ne moraju biti uvek izražene i značajne, pa čak *ne predstavljaju ni opšte pravilo*. Mnogi istraživači koji su vršili eksperimente slične Benvenistovim, ali sa drugim biološki aktivnim materijama, nisu uopšte registrovali pojavu "skokovite" aktivnosti, niti su o njoj izveštavali. Uostalom, ipak je mnogo bitnije otkriće samog fenomena dejstva "onog čega nema".

O prethodno opisanom fenomenu lekari homeopati ipak *moraju da povedu računa*, jer se on ispoljava kod nekih njihovih lekova, što može uticati na efikasnost lečenja, pa čak izazvati i neželjene efekte. Međutim, vreme je da konačno protumačimo i *homeopatski princip lečenja u svetlu postavki hidroničke teorije*. Već smo rekli da homeopatija svoj princip lečenja "sličnog sličnim" zasniva na opštevažećem zakonu rezonancija. Tako se izlečenje vrši davanjem malih doza materije koja bi u većoj količini dovela do istog obolenja koje se i leči. Razblaženja su uglavnom takvog stepna *da se svode na fenomen pamćenja vode*, tj. ulogu veoma malih količina supstance preuzima čista voda, zahvaljujući sposobnosti da se "seća" materija koje je nekad sadržala. U vezi s tim mnogi pažljiviji čitaoci će postaviti pitanje o saglasnosti objašnjenja hidromagnetnih efekata "brisanja" informacija i homeopatskog načina lečenja. U hidromagnetnoj teoriji pozitivne efekte uticaja magnetnih polja na vodu dobrim delom pripisujemo eliminaciji negativnih "sećanja", dok homeopatska medicina na takvim (negativnim) sećanjima zasniva svoje *terapijske metode*! Zatim, logično bi se moglo postaviti i pitanje da li eventualne pozitivne informacije ne mogu možda izazvati negativne efekte, kad već negativne informacije u homeopatskim lekovima mogu delovati pozitivno, tj. važi li *inverzija* homeopatskog metoda?

Kao prvo, odmah treba reći da se homeopatski princip odnosi na *obolele* ljude. Kao što smo ranije videli, smatra se da informacijski uticaj oživljava *prirodne odbrambene snage organizma*, koje su iz nekih razloga zatajile. To znači da se pod *slabim* uticajem inače štetnih informacija "budi" odbrana i reaguje u smeru izlečenja. Ovo se može uporediti sa situacijom kad kradljivci uđu u

fabrički krug pored uspavanih čuvara. Ako potom neko u prozor udari sasvim malim kamenčićem ili skrene pažnju nekim drugim beznačajnm gestom (zvižduk, govor, itd.), čuvari će se probuditi i reagovati tako što će pokušati da otkriju ko ih je uznemirio. Usput, njihova povećana pažnja osujećiće i namere kradljivaca.

Ukoliko *zdrav* čovek, životinja ili biljka u svoj organizam unosi škodljive informacije, efekat će biti sasvim drugačiji. Odbrana organizma biće nepotrebno uznemiravana i vremenom će steći naviku na takva uznemiravanja, pa neće reagovati ni kad bude trebalo. Situacija se opet može objasniti poređenjem sa čuvarima fabrike. Ako ih neko stalno bude nepotrebno uznemiravao kuckanjem u prozor, zvižducima ili glasom, vremenom će shvatiti to kao nečije bezazlene šale i prestati da reagaju na slične situacije. Potom se može dogoditi da kradljivci zaista prođu i nešto odnesu, a da oni na eventualne sumnjive znake i ne obrate pažnju. Prema tome, ako se odbrambeni sistem organizma često iritira i veoma slabim negativnim uticajima, može se dogoditi da on potom ignoriše i one ozbiljnije napade. Pored toga, treba imati na umu da čak i sasvim slabi štetni uticaji na živu materiju često imaju *kumulativno* dejstvo. To znači da se vremenom mogu sabrati i preći "prag" na kome počinju njihove štetne manifestacije. Na kraju, valja reći da kod informacijskog delovanja na živu materiju energijski nivo uticaja (signala) ne mora biti od značaja, već je bitan *efekat* koji će informacija proizvesti. Ovo jednako važi za negativne, kao i za pozitivne uticaje. Poređenja radi, uzmimo primer iz svakodnevnog života. Ako nam neko kaže ružnu ili uvredljivu reč, na nas će to ostaviti neugodniji utisak (a često izazvati i odgovarajuću reakciju) nego kad nam se kaže nešto prijatno i lepo. Smisao reči, a time i naša reakcija, neće se bitnije promeniti u zavisnosti od toga koliko je glasno saopštena. Suština je, dakle, u *kvalitetu informacije*, pa se može zaključiti da je negativno "sećanje" vode za zdravog čoveka nepovoljno. Štaviše, negativne informacije sadržane u vodi nepovoljne su i za obolelog (najverovatnije i više nego za zdravog), što ne treba mešati sa homeopatskim načinom lečenja, koje se zasniva na stručnoj primeni određenih uticaja, što se mora posebno definisati za konkretne slučajeve. Stručno i pažljivo pripremljeni i dozirani homeopatski lekovi imaju, dakle, za cilj da pokrenu *prirodnu* odbranu organizma.

Što se tiče mogućnosti da pozitivne informacije izazovu negativne efekte, što bi predstavljalo *inverziju homeotskog principa*, treba odmah reći da je ona *potpuno neosnovana*. Takva mogućnost nije ničim potvrđena, niti se može zasnovati na bilo kojim postojećim saznanjima. Može se slobodno reći da pozitivno "sećanje" vode uvek daje *samo pozitivne efekte*. Razume se, mnogi pozitivni uticaji iznad određenog "praga" mogu postati negativni. Međutim, ovde nije reč o "doziranju" uticaja, već o principijelnoj nemogućnosti da neka pozitivna informacija sama po sebi proizvede negativan uticaj.

Među dosad pomenutim hidroničkim fenomenima, mnogima će se možda najčudnijom učiniti sposobnost vode da "oseti" *negativne uticaje ljudske psihe*, tj. da delimično ili sasvim izgubi svojstva stečena magnetnim oplemenjivanjem.

Nije momenat da o ovome dajemo objašnjenja, jer će najpre morati da bude reči o još nekim fenomenima vezanim za vodu. Kao što ćemo kasnije videti, međusobni uticaj vode i žive materije, kao i interakcije ljudske psihe sa vodom, ne dovodi u pitanje već postavljene osnove hidroničke teorije zasnovane na elektromagnetizmu i složenosti molekulske strukture vode. Ova teorija predstavlja sasvim dobru osnovu za dalju nadogradnju, uz pomoć koje se mogu objašnjavati i složeniji fenomeni, poput uticaja ljudskih misli i emocija na hidroničke osobine vode. Zasad recimo samo to da uticaj psihe na vodu može biti ne samo negativan, već i *pozitivan*, što je od ogromnog značaja. O svemu tome kasnije će biti više govora.

10. TAJNE OTOPLJENE VODE

Gotovo svako zna za neobičnu sklonost dece da ližu ledenice. To se većinom pripisuje dečjem nestašluku, pa im roditelji najčešće izričito zabranjuju da upražnjavaju takvo zadovoljstvo. Strah odraslih sasvim je opravdan, ne samo zato što je unošenje previše hladne vode u organizam nezdravo, već i zbog toga što su ledenice, koje vise na krovovima, granama drveća i drugde, često zagađene raznim štetnim materijama. Razna atmosferska zagađenja, poput dima i drugih produkata sagorevanja, dospevaju u vođene taloge i snežni pokrivač, pogotovu u urbanim sredinama. Svi uglavnom znamo zašto ne treba jesti i lizati ledenice i sneg, ali se malo ko upitao zašto mnoga deca baš to vole, odnosno da li je dečja nestašna radoznalost dovoljno objašnjenje. Nije li to dečje zadovoljstvo proizvod nekog genetski prenetog programa ponašanja zasnovanog na prirodnoj potrebi organizma, s tim što je kod odraslih taj program blokiran strahom od negativnih posledica? Poznato je da je instiktivno ponašanje mnogo češće kod dece nego kod odraslih.

Na ovo pitanje nauka je pokušala da da odgovor još pre više decenija. Dok se još nije znalo za neke druge neobičnosti vode, neki istraživači su pretpostavljali da voda koja se najpre zaleđi, pa potom ponovo otopi, nema istu strukturu molekulskih asocijacija kao što je imala pre nego što je bila zaleđena. Postavljalo se pitanje šta je povoljnije u smislu dejstva na živu materiju: da li struktura vode pre mržnjenja, ili ona koja nastaje nakon topljenja leda? Pokušalo se sa proverom na domaćim životinjama, kojima su davane obe vrste vode, kako bi bile utvrđene eventualne razlike. Ono što se na taj način otkrilo delovalo je zaista iznenađujuće: ne samo da su životinje koje su pile otopljenu vodu brže napredovale, već bi veoma brzo "naučile" i da takvu vodu razlikuju. Iz toga se može izvući zaključak da otopljena voda u izvesnom smislu ima slično dejstvo kao i magnećena. U nekim zemljama, poput Rusije, ovaj fenomen je do te mere poznat da je ušao čak i u naučno-popularnu literaturu. O njemu se govori i u poznatoj knjizi "Zanimljiva hemija", čiji su autori ruski hemičari L. Vlasov i D. Trifomov (kod nas izdao Nolit, Beograd, 1976.).

U pomenutoj knjizi navodi se primer sa jedne farme, gde su pilići pojeni običnom i otopljenom vodom. Porod povoljnijeg uticaja otopljene vode u smislu boljeg prirasta, uočeno je da pilići mnogo radije piju takvu vodu kad im je istovremeno ponuđena i obična. Takva činjenica može se jedino objasniti postojanjem prirodnog instikta kod životinja, koji im jasno ukazuje šta je bolje. Ovo za nauku nije ništa novo, pošto se odavno zna da životinje instiktivno osećaju šta je za njih povoljnije, na bazi čega u stvari funkcioniše mehanizam samoodržanja. Tako životinje razlikuju razne štetne i korisne uticaje, izuzimajući jedino neke od uticaja koje proizvodi čovek, pa za njih u životinjskom svetu ne postoji obrazac instiktivnog razlikovanja.

Najobičniji puž "golač" (onaj bez "kućice"), rado se hrani pečurkama, ali nikad ga nećete videti čak ni u blizini onih koje su otrovne. Nisam imao prilike da sam proverim, ali sam od mnogih ozbiljnih ljudi slušao da su videli kako bolesna mačka jede neke vrste trave, nakon čega ozdravi, iako "normalnu" mačku nikako ne možete primorati da pase travu. Čudno je i to kako životinje uspevaju da osele opasnost koja im pretila od ljudi, čak i onda kad je pretnja takve vrste da u evolucionom smislu nisu imale dovoljno vremena da steknu odgovarajući instinkt. Vrane, svrake i mnoge druge divlje životinje koje čovek često uništava jer ih smatra štetočinama, obično se neće uplašiti nekog ko nosi motku ili lopatu, već će jednostavno "gledati svoja posla". Svraka će mrimo stajati na grani ispod koje svojim putem prolazi nezainteresovani pešak. Međutim, od onog ko nosi pušku uvek će bežati i menjati lokaciju barem za domet puške. Lovci dobro znaju koliko treba strpljenja da se obična svraka "uhvati u nepažnji". Međutim, vatreno oružje upotrebljava se tek nekoliko stotina godina, što je suviše kratko da bi evolucija prirodnim odabiranjem favorizovala one jedinke koje slučajno same nauče da se boje naoružanog čoveka. Svakodnevno iskustvo ipak govori da čak i domaće životinje uglavnom razlikuju šta je za njih dobro, a šta loše. Na ovo pitanje vratimo se kasnije.

Činjenica je da otopljena voda povoljno utiče na živi svet, usled čega je životinje radije koriste ako im se ukaže takva prilika. Videli smo takođe da isti zaključak važi i za magnećene i magnetno oplemenjene vode. Nauka je i ranije ovaj fenomen objašnjavala složenom strukturom džinovskih molekula vode. Prilikom mržnjenja voda prelazi u svoju čvrstu fazu - led. Kristalne strukture leda bitno se razlikuju od onih koje nalazimo u vodi. Iako su veoma složene, i kod ovih struktura se uočavaju izvesne zadivljujuće pravilnosti. Da bi se to shvatilo, treba samo pogledati običnu snežnu pahulju, ili, po mogućnosti, njenu uvećanu sliku. Pahulje takođe predstavljaju zaleđen oblik vodenih kristala, koji nastaje u atmosferi, a njihov izgled malo koga će ostaviti ravnodušnim.

Ako se izvrši otapanje leda, voda neće odmah uspostaviti nekadašnji oblik molekulskih struktura. Neko vreme će strukture vodenih kristala i u tečnom stanju ličiti na one koje su postojale u ledu. Nauka smatra da takve strukture povoljnije deluju na biohemijske procese u živim organizmima. Ovo je prihvaćeno naučno objašnjenje, koje se može smatrati dovoljnim da tajna otopljene vode bude razjašnjena. Objašnjenje fenomena otopljene vode ni u čemu ne protivreći elektromagnetnoj hidroničkoj teoriji, o kojoj je prethodno bilo govora. Štaviše, najverovatnije je da je dobar deo promena u strukturi vode, koje nastaju mržnjenjem i ponovnim odledavanjem, sličan onim promenama koje se dobijaju magnećenjem i magnetnim oplemenjivanjem. Razlika je u tome što su promene kod otopljene vode izazvane procesom odavanja i primanja toplote, a kod magnećenja elektromagnetnim interakcijama. I pored sličnosti efekata, logično je ipak očekivati izvesne razlike. Ako se odleđi voda koja je pre mržnjenja sadržala "sećanje" na nekadašnje prisustvo rastvorenih materija, može se takođe očekivati da će u procesu strukturnih transformacija dobar deo tog sadržaja biti "obrisan", ali nema pouzdanih podataka o efikasnosti takvog

“brisanja” u poređenju sa onim koje se izaziva uticajem magnetnih polja. Zasad je najracionalnije prihvatiti važeće objašnjenje o *povoljnijoj biohemijskoj aktivnosti* otopljene vode.

Ja lično nisam uspeo da pronađem podatak o tome ko je prvi otkrio pozitivan uticaj otopljene vode. Moguće je da se u nekim kulturama za to znalo i u prednaučnom periodu. Takođe mi nije poznato da li su negde urađena zvanična medicinska istraživanja o uticaju odleđenih voda na *ljudski organizam*, kao i o mogućnostima terapijskih primena u savremenoj medicini. Međutim, oni koji takvu vodu piju govore o njenom *isključivo pozitivnom* uticaju, navodeći često efekte koji su u izvesnoj meri slični onima koji se postižu upotrebom magnetno oplemenjene vode. Tu u prvom redu valja *spomenuti povećanje opšte otpornosti organizma*. Zatim, korisnici otopljene vode govore da takva voda na organizam *deluje relaksirajuće, smanjuje umor i povoljno utiče na opštu kondiciju organizma*. S obzirom da je pozitivno dejstvo otopljene vode naučno razumljivo, nema razloga da se sumnja i u njeno pozitivno dejstvo na ljudski organizam, ali se o tome ipak ne može konkretnije govoriti dok ne budu obavljena opsežnija medicinska istraživanja. Inače, zvanična nauka ni kod otopljene vode *ne nalazi mogućnost štetnog delovanja*.

Podrazumeva se da voda ne sme biti zagađena, kao i da se po otapanju ne mora odmah upotrebljavati, dok se ne zagreje do temperature obične pitke vode.

Svako može da proizvede otopljenu vodu, kao i da je koristi po sopstvenoj nameri. Za tu svrhu treba upotrebiti čistu pitku vodu, koja se može zaleđiti u zamrzivaču ili zamrzavajućoj komori običnog frižidera. Ne mogu se upotrebljavati staklene, keramičke i slične posude i boce, jer će zbog anomalije vode pri mržnjenju da se raspuknu. Najbolje je upotrebiti plastične boce sa mogućnošću zatvaranja. Ako se mržnjenje obavlja u plastičnim čašama i posudama veće površine, pre rashlađivanja vode dolazi do sublimacije, tj. isparavanja vodenih molekula sa površine, što ubrzava stvaranje naslaga leda u rashladnoj komori zamrzivača ili frižidera. Pripremljena voda treba da stoji u rashladnom aparatu sve dok se skroz ne zaleđi. Naravno, mržnjenje se može obaviti i u postojećim posudama za spravljanje leda, koje se nalaze u zamrzavajućim komorama frižidera. Inače voda se može zaleđiti i na spoljašnjoj temperaturi, kad za to postoje vremenski uslovi. Štaviše, pretpostavka je da prirodno mržnjenje mora dati još bolje rezultate nego veštačko. Pri tom se voda takođe sipa u pogodne posude ili boce, koje moraju biti dobro zatvorene, kako ne bi došlo do zagađenja smogom i drugim neželjenim materijama. Naravno, takve posude i boce valja držati na sigurnom mestu, gde ne postoji mogućnost njihovog pada. U tu svrhu dobre su zatvorene terase i balkoni, kao i zgrade koje se ne greju, ali ne i spoljašnji ispusti kod prozora i druga slična mesta sa kojih boce i posude mogu pasti.

Kad se voda sasvim zaleđi, može se otapati za upotrebu. Nije pouzdano utvrđen vremenski period u kome voda čuva svojstva po otapanju, ali je najbolje da ona bude upotrebljena u toku prvog sata nakon što se led sasvim istopi. Otapanje treba vršiti na sobnoj temperaturi, *nikako se ne sme pribegavati*

"prinudnom" topljenju leda pomoću rešoa, štednjaka, ili na neki drugi način. Takođe ne treba zagrevati ni otopljenju vodu da bi se što pre postigla željena temperatura upotrebe. Otopljena voda koristi se na onoj temperaturi koja korisniku najviše odgovara, u dijazonu uobičajenih temperatura pitke vode. Uz pomoć takve vode moguće je spravljanje i raznih drugih napitaka. Kad se ne raspolaže dovoljnim količinama, moguće je i mešanje otopljene vode sa običnom. Inače, životinjama se otopljena voda daje za piće na uobičajeni način, s tim što je ni u tom slučaju ne treba zagrevati. Ako se otopljena voda koristi za zalivanje biljaka, takođe bez zagrevanja treba sačekati da se njena temperatura izjednači sa spoljašnjom temperaturom sredine u kojoj se biljke nalaze. Treba reći da se otopljena voda može dobiti i topljenjem snega, pod uslovom da se može pronaći čist sneg. Međutim, pošto takva voda ima ukus kišnice, na koji većina ljudi nije navikla, a čistoća snega je često problematična, najbolje je da se ne primenjuje otapanje snega.

Rezultati primene otopljene vode dobrim delom se podudaraju sa onima koji se postižu ako se koristi magnećena i magnetno oplemenjena voda. Međutim, pogrešno bi bilo zaključiti da su ovi postupci sasvim ekvivalentni. Iako se objašnjenja svode na složenost i elektrodinamiku molekulskih asocijacija vode, videli smo da ipak postoji fizička različitost ovih procesa. Otud se pre može govoriti o mogućoj dopuni jednog procesa drugim, o čemu će biti reči kasnije. Kao što smo ranije videli, pozitivni uticaji magnetnog polja na vodu nisu nikakvo čudo po svojoj suštini, jer se voda ionako neprestano kreće u Zemljinom magnetnom okruženju, u kome se razvio i ceo živi svet. Ni pozitivan uticaj otopljenih voda takođe ne treba da čudi, jer su procesi mržjenja i otapanja vode sasvim redovne pojave na našoj Planeti. Pošto je Zemlja u smislu kruženja vode zatvoren sistem, to možemo slobodno reći da na njoj nema ni jedne kapi vode koja, pored ostalog, nekad nije bila zaleđena. To je sasvim normalna posledica kruženja vode i klimatskih promena na Planeti. Sve to takođe predstavlja sasvim prirodne uslove u kojima se razvio život. Prema tome, normalno je što otopljena voda ima pozitivan uticaj na živi svet, pošto i takva voda često predstavlja uobičajeni čimlac prirodnog okruženja u kome se život odvija.

Jasno je, dakle, da živi organizmi, uključujući i ljudske, funkcionišu na bazi biohemijskih procesa kojima više odgovara otopljena voda. Nauka smatra da organizam za potrebe svojih reakcija najpre mora "preradiiti" strukturu obične vode u najpovoljniji oblik, koji je u stvari dosta sličan strukturi otopljene vode. Iako se ne zna pouzdano koliko dugo otopljena voda čuva takvu strukturu, u svakom slučaju ona deluje povoljnije na organizam od obične, čak i posle znatno dužeg stajanja od prethodno pomenutog jednog sata. Prema tome, ne mora se uvek pri ruci imati gotov led, već se može poneti i boca sa prethodno pripremljenom otopljenom vodom, što se odnosi na one koji vole na putovanja da ponesu "svoju" vodu.

11. DINAMIZOVANA VODA

U prirodi praktično nigde nećemo pronaći savršeno čistu vodu. Sve vode sa kojima dolazimo u dodir sadrže rastvorene različite materije. Prisustvo raznih materija i mikroorganizama predstavlja osnovu kriterijuma valjanosti voda i služi kao osnova njihovih najrazličitijih podela. Po tom osnovu vode se npr. dele na bakteriološki ispravne i neispravne, na "tvrde" i "meke", na slane i slatke, na muljevite i bistre, na obične i mineralne itd. Čak i kišne kapi još u atmosferi dolaze u dodir sa raznim materijama i u izvesnoj meri ih apsorbuju. Jedino nakon destilacije može se dobiti voda koju možemo smatrati čistom u odnosu na prirodne vode, mada čak ni destilovana voda ne mora biti idealno čista. Destilovana voda ipak ima čistoću koju možemo smatrati savršenom sa stanovišta praktičnih potreba, pa se zato dosta koristi u medicini, farmaciji i tehnici. Destilacija vode se vrši tako što se vodena para, dobijena grejanjem vode u naročitom kazanu, odvodi do uređaja u kome se rashlađuje i ponovo kondenzuje. Voda dobijena na ovaj način više ne sadrži sastojke koje je prvobitno sadržala.

Francuski naučnik M. Viole odlučio je svojevremeno da ispita kako idealno čista voda utiče na život. Da bi dobio takvu vodu on se nije oslonio čak ni na destilaciju, već je pribegao hemijskoj metodi. Voda je jedinjenje vodonika i kiseonika, a hemijska reakcija u kojoj ona nastaje predstavlja sagorevanje vodonika. Svako sagorevanje u stvari se svodi na oksidaciju, tj. sjedinjavanje sagorevajućeg elementa sa kiseonikom. Sagorevanje vodonika je dosta brzo (eksplozivno), zbog čega se smeša vodonika i kiseonika naziva "praskavi gas". Voda predstavlja stabilan oksid u smislu mogućnosti daljih oksidacionih procesa. Ona se javlja kao jedan od produkata potpunog sagorevanja ugljovodoničnih goriva, zbog čega predstavlja sastavni deo automobilskih izduvnih gasova (naravno, u obliku pare). Po hladnijem vremenu vidimo je kao "beo dim" koji izlazi iz raznih dimnjaka i izduvnih cevi vozila. Kao takvu, vodu je nemoguće ponovo zapaliti, a time i osloboditi neku hemijsku energiju iz nje. Ovo bi trebalo da znaju svi oni "pronalazači" koji pokušavaju da pronađu motor koji bi kao gorivo trošio vodu. Takva mašina bila bi čist *perpetuum mobile*, jer bi energiju dobijala sagorevanjem nečega što je jednom već sasvim izgorelo. Analogiju bi predstavljao pokušaj da se peč ponovo loži pepelom dobijenim sagorovanjem uglja ili drveta - i tako unedogled. Ali, vratimo se pomenutom francuskom istraživaču i njegovim eksperimentima.

Viole je čistu vodu dobijao tako što je vodonik sagorevao u struji kiseonika. Nakon kondenzacije tako dobijene vodene pare nastajala je potpuno čista voda. Istraživač je potom u akvarijum napunjen tom vodom stavio punoglavca i

ovaj je ubrzo - uginuo! Vreme do uginuća bilo je suviše kratko da bi se pripisalo gladi punoglavca, pa je Viole posumnjao da se to dogodilo zato što u takvoj vodi nema rastvorenog kiseonika. Međutim, kad je u vodu dodao kiseonik, uginuće punoglavca se ponovilo. Na kraju je došao na neobičnu ideju da stakleni sud sa takvom vodom izloži *Sunčevim zracima*. Nakon mesec dana stajanja na sunčanom mestu, u vodu je ponovo stavio punoglavca. Ovaj put punoglavac nije uginuo, već je normalno živio u istoj vodi i čak se potpuno preobrazio u odraslu žabu! Viole je nakon toga pristupio raznim eksperimentima iz kojih je izvukao neobične i veoma korisne zaključke.

Kao prvo, Viole je našao da *voda više neće podržavati život ako bude zagrevana iznad 65°C*, naročito ukoliko to zagrevanje traje duže vremena. Ovo znači da na toj temperaturi voda "umire" u biološkom smislu. Ako se takva voda izloži *Sunčevim zracima* oko mesec dana, ona će ponovo biološki "oživeti". Viole je zatim utvrdio da je *za svaku vodu*, dakle i za onu koja prethodno nije bila biološki "mrtva", veoma korisno ako se izloži suncu oko mesec dana. Ovaj postupak on je nazvao *dinamizovanje vode* i čak konstruisao uređaj uz pomoć koga se taj postupak može ubrzati. Viole je zatim istraživao kako ova voda utiče na razne poljoprivredne kulture, i došao do iznenađujućih rezultata. Utvrdio je *značajno povećanje prinosa, kao i raniju rodnost*, onih kultura koje su bile zalivane dinamizovanom vodom. Tako je, recimo, rod stočne repe bio povećan za 26%, a krompira za 6 do 10%. Zanimljivo je da se pri tom i sadržaj skroba povećao do 23%. O rezultatima svojih istraživanja Viole je prvi put obavestio javnost 1968. godine. Od tada su i mnogi drugi istraživači imali mogućnosti da proveravaju neobične sposobnosti dinamizovane vode.

Videli smo da magnećene i magnetno oplemenjene vode gube značajan deo pozitivnih svojstava ako se zagreju iznad 65°C. Benvenist je takođe otkrio da *voda "zaboravlja" informacije o nekadašnjem prisustvu biohemijskih aktivnih materija* ukoliko se zagreje do 70°C. Kao što smo upravo videli, Viole je našao da zagrevanje vode iznad 65°C izaziva njenu biološku "smrt". Sve se, dakle, sasvim lepo podudara! *Slobodno možemo reći da vodu biološki "ubijamo" kad je zagrevamo iznad 65°C*. Naravno, postoje situacije kad je to neophodno, kao što je kuvanje hrane i prokuvavanje vode za bolesnike i decu, ili onda kad se sumnja u njenu bakteriološku ispravnost, a ne raspolaže se boljom vodom. Prokuvavanjem se bakterije uništavaju i time sprečava njihovo dospevanje u organizam. Međutim, voda koja nije zagrevana u biološkom smislu je mnogo povoljnija za svaki organizam (naravno, pod uslovom da je ispravna u hemijskom i biološkom pogledu).

Otkriće pozitivnih uticaja Sunčevih zraka na vodu, koje je Viole nazvao dinamizovanjem vode, sasvim je u saglasnosti sa osnovama hidroničke teorije. Kao što je ranije već napomenuto, *Sunčev spektar zračenja* predstavlja normalno radijaciono okruženje u kome se razvio život. Osim vidljive svetlosti, u taj spektar spadaju i termalna zračenja (infracrveni zraci), kao i hemijski aktivni zraci (ultraljubičasto zračenje). Ozonski omotač Zemlje predstavlja prirodan štiti od prejakog ultraljubičastog zračenja. Infracrveni zraci su glavni donosioci

toplote energije. Vidljiva svetlost omogućuje fotosintezu kod biljaka, a time i lanac ishrane i energetske transformacije u ekološkom sistemu Planete. Sasvim je logično što je voda, kao *osnova života*, takođe prilagođena Sunčevom radijacionom spektru.

Sunčevi zraci su elektromagnetni talasi veoma visokih frekvencija. Za razliku od mnogih veštački stvorenih elektromagnetnih talasa, njih odlično "razumeju" fine elektrodinamičke strukture molekulskih asocijacija vode. Drugim rečima, voda je "naviknuta" na Sunčevo zračenje, a život je naviknut na takvu vodu i isto takvo zračenje. Sasvim je *prirodno* što se sve to lepo slaže. Normalno je što izlaganje vode Sunčevim zracima dovodi do promena koje rezultuju povoljnijim uticajem takve vode na živi svet. Logično je pretpostaviti da Sunčevi zraci u interakciji sa molekulskim strukturama vode *uspostavljaju prirodan poredak*, koji najviše odgovara biohemijskim reakcijama u živoj materiji. Logično je takođe i što se na određenoj temperaturi taj poredak gubi i pretvara u neku vrstu haosa, koji živa materija ne trpi i ne razume. Temperatura na sličan način remeti i ono što se postiže uticajem magnetnih polja na vodu. Cinjenica da će pod uticajem dovoljno visoke temperature voda "zaboraviti" sećanje na nekadašnje prisustvo štetnih materija može izgledati primamljivo, ali će pri tom voda izgubiti *spособnost održavanja života*. U tom slučaju šteta je obično veća od koristi, sem ako je zbog zdravstvenih razloga zagrevanje vode neophodno.

Cinjenica da toplota može narušiti prirodni poredak i povećati stanje haosa dobro je poznata iz svakodnevnog života. Svima je dobro poznat rezultat požara. Slika šume ili livade koju je opustošila vatrena stihija deluje krajnje otužno u poređenju sa šumama i livadama koje nisu gorele. Toplota topi čvrste materije i prevodi ih u tečno stanje, kidajući pri tom prethodne veze među molekulima i atomima. Dalje zagrevanje još više će udaljiti molekule i na određenoj temperaturi prevesti supstancu u gasovito stanje. Molekularni kaos jednog realnog gasa ni približno se ne može uporediti sa začuđujuće uređenom strukturom nekog kristala. Prema tome, nema nikakvog čuda u tome što i voda na određenoj temperaturi gubi *životvorni poredak*. Ona tada još uvek može korisno da posluži, ali njen *suštinski biološki smisao* biva uništen. Takva voda više ne podržava život sve dok ne bude dinamizovana, tj. dok se ne izloži dejstvu Sunčevih zraka. U prirodi se neprestano vrši ovaj proces. U svom stalnom kruženju voda dovoljno vremena biva izložena Suncu da bi se izvršila njena prirodna dinamizacija, tj. njeno biološko "oživljavanje". Priroda je, dakle, sama regulisala proces dinamizacije vode, ali je njeno dodatno izlaganje Sunčevim zracima uvek povoljno, jer smo često u situaciji da koristimo vodu za koje ne možemo sa sigurnošću reći da li su u biohemijskom smislu dovoljno "žive". U tome je smisao dinamizovanja vode.

Termička obrada namirnica namenjenih ljudskoj ishrani smatra se jednom od najnormalnijih civilizacijskih tekovina. Pečenje, kuvanje i druge slične pripreme hrane zasnovane na upotrebi toplote, često zaista predstavljaju neophodnost. Mnoge vrste namirnica nepogodne su i nezdrave ako se upotrebe

u sirovom stanju. Sem toga, priprema tečne hrane i napitaka (npr. supe i čajevi) najčešće je nezamisliva bez kuvanja. Prokuvavanje sirovog mleka, a ponekad i obične vode, takođe predstavlja neophodnost. Da li možda u svemu tome ipak preterujemo? Odgovor je lako dati: savremeni čovek koristi toplotu za pripremanje hrane *češće nego što bi trebalo*. Barem kad je u pitanju voće i povrće koje se može jesti sirovo, trebalo bi da zaboravimo na kuvanje, pečenje i ostale slične postupke. A što se tiče vode, imajmo uvek na umu da *u hidroničkom smislu* veću vrednost ima *čista kvalitetna pitka voda*, nego pun lonac najukusnije supe ili najboljeg čaja!

Dinamizovana voda ima pozitivan uticaj na biljke, životinje i ljude. U skladu sa postupkom koji je ustanovio Viole, dinamizovanje vode može da obavlja svako ko je zainteresovan. Za tu svrhu potrebno je pripremiti čiste staklene posude (npr. tegle i boce) kod kojih postoji mogućnost dobrog zatvaranja, kako u vodu ne bi dospele razne nečistoće (poput smoga), dok bude stajala na sunčanom mestu. Podrazumeva se da voda mora biti čista i ispravna u hemijskom i biološkom smislu. Posude se ostave da stoje oko mesec dana na mestu gde će u toku dana dopirati što više Sunčevih zrakova. Mogu se, recimo, izabrati balkoni (mogu i zastakljeni), terase i druga pogodna mesta, pri čemu se mora voditi računa da posude sa vodom budu zaštićene od mogućeg pada. Ne mari ako u toku stajanja nisu svi dani bili sunčani. Efekti dinamizovanja najbolji su leti, ali se dinamizovanje vode može vršiti i u svako drugo doba godine. Dinamizovana voda daje pozitivne efekte i ako nije stajala ceo mesec na suncu, ukoliko prethodno nije bila zagrevana. Čak i samo nekoliko dana može biti dovoljno, a u svakom slučaju bolje nego kad se dinamizovanje ne vrši.

Primena dinamizovane vode moguća je u poljoprivredi, za pojenje životinja i zalivanje biljaka. Naravno, za tako nešto najčešće treba obezbediti dovoljno velike posude od stakla, ili neku vrstu rezervoara nalik velikom akvarijumu. Ako se ne raspolaze takvom mogućnošću, dobri su i rezervoari od neprovodne materije, pod uslovom da je bar gornja površina vode izložena suncu (naravno, uz uslov da bude zaštićena od dospevanja nečistoća, pristupa dece i životinja itd.).

U domaćinstvu se dinamizovanom vodom mogu zalivati ukrasne biljke i pojit domaće životinje. Pored toga, dinamizovana voda pozitivno deluje i na ljude, pa se može koristiti i za piće, pripremanje hrane i napitaka (ukoliko se ne zagrevaju iznad 65°C) i održavanje lične higijene. Međutim, treba voditi računa da se za vreme stajanja na suncu voda nije pokvarila u biološko-hemijskom smislu. Otud je bolje dinamizovanje vode namenjene za ljudsku upotrebu vršiti kraće vreme, čak i po cenu slabijih efekata. Inače, ako se dinamizovana voda koristi za obavljanje lične higijene, može se razblaživati običnom svežom vodom. "Prag" takvog razblaživanja dosad nije utvrđen, pa se zbog toga može preporučiti da se sa takvim razblaživanjem ne pretera.

Positivni efekti upotrebe dinamizovane vode ubedljivo postoje i kod ljudi, ali zasad o tome nema detaljnije sredenih podataka. Nesumnjivo je takođe

da takva voda *nema štetnih dejstava*, pod uslovom da je biološki i hemijski ispravna. Ipak, treba reći da između uticaja elektromagnetnih zračenja (makar poticala i od Sunca) i statičkih magnetnih polja postoji suštinska razlika. Kad se ima u vidu da su novija medicinska istraživanja pokazala kako je preterano izlaganje ljudskog organizma Sunčevom zračenju nezdravo, može se zaključiti da ni preterano “sunčanje” vode ne mora biti povoljno po njene biohemijske kvalitete. Ovako razmišljanje je možda suviše spekulativno, pa bi trebalo sačekati da opsežnija medicinska istraživanja o tome daju reč. Dotad bi ipak trebalo imati na umu *princip umerenosti*, barem kad je u pitanju dinamizovanje vode za ljudsku upotrebu. Drugim rečima, *sa dinamizovanjem vode ne treba preterati*.

12. PIRAMIDALNA VODA

Svaki čovek sa najosnovnijim opštim obrazovanjem čuo je za egipatske piramide. Zvanična istorija smatra da su ih pre više hiljada godina gradili staroegipatski vladaoци, faraoni, da bi im služile kao grobnice. Činjenica je da su mumije faraona zaista ostavljane u piramide, ali se ipak ne može sa sigurnošću tvrditi da im je to bila jedina svrha. Ima dosta spekulacija na tu temu, pa i mišljenja da je svrha piramida sasvim druga, a da su vladari jedino imali privilegiju da budu sahranjeni baš u piramidama. Ništa manje ne začuđuje ni način gradnje piramida, koji je takođe obavijen velom tajne. Zvanična nauka smatra da su ogromni kameni blokovi rezani bakarnim i bronzanim noževima (jer se još nije znalo za gvožđe), kao i da su do gradilišta dovlačeni na nekoj vrsti sanki (jer se nije znalo za točak). Sanke su vukli ljudi desetinama, pa i stotinama kilometara, po pesku i zemlji, jer u blizini piramida nema kamenoloma. Sve to deluje suviše neverovatno, ako se ima na umu da Velika (ili Keopsova) piramida ima kvadratnu osnovu stranice 230 m i visinu 147 m. I danas bi izgradnja jednog takvog objekta predstavljala problem, ako se uzme u obzir da je u Veliku piramidu ugrađeno 2.300.000 kamenih blokova prosečno teških po 6 tona.

Ima dosta onih koji smatraju da piramide u Egiptu nikako nisu mogle biti sagrađene na pomenuti način. Mnogi istraživači tvrde da bi rezanje kamena bakarnim noževima i njegova vuča po pesku na nekoj vrsti sanki odneli toliko vremena da bi gradnja piramida morala trajati vekovima, čak i kad bi čitav staroegipatski narod bio angažovan na tom poslu. Malo je verovatno da bi neko preduzeo takve poduhvate. Neki istraživači smatraju da su graditelji piramida (barem onih najvećih) znali kako da savladaju silu gravitacije, pa im onda transport i podizanje kamenih blokova ne bi predstavljao nikakav problem. Pri tom se pominju drevni tekstovi u kojima se tvrdi da su staroegipatski sveštenici raspolagali nekom vrstom štapova, kojima bi po potrebi kamene blokove oslobađali težine! Veruje se da se pod pojmom sveštenika u to vreme podrazumevala svaka vrsta vrhunskog stručnjaka, kao i da su ti neobični štapovi predstavljali sprave za proizvodnju antigravitacionog polja, najverovatnije zasnovane na bazi neke vrste kristala. Međutim, sve teorije o nameni i izgradnji piramida, kao i nekih drugih gigantskih građevina nastalih u starim kulturama, uglavnom predstavljaju spekulacije za čiju verifikaciju nema dovoljno ubedljivih činjenica. Hiljade godina uspešno čuvaju mnoge tajne.

Iako nema jasnih odgovora na pitanja u vezi sa načinom izgradnje egipatskih piramida, već odavno su uočene neke neobične pojave u vezi sa tim građevinama. O tome je napisano dosta literature, kao i mnogo popularnih tekstova. Tajne ovih neobičnih građevina nisu predmet ove knjige, već fenomeni

vezani za *piramide kao geometrijske oblike*. U novije vreme razvila se posebna nauka, *formologija*, koja se bavi *uticajem geometrijskih formi na čoveka*, kao i na živu i neživu materiju uopšte. Iako se još uvek ne može smatrati zvanično prihvaćenom, ova nauka ima sve više pristalica u krugovima akademski obrazovanih istraživača. Osnovno polazište formologije sastoji se u tvrdnju da različite geometrijske forme *same po sebi* na različit način utiču na ljudsku psihi, živi svet, pa čak i na neživu materiju. Ovi uticaji mogu biti pozitivni, ali i negativni. Prema tom shvatanju, *oblici građevina, predmeta i prirodnih objekata utiču na svoju okolinu i pri tom mogu da izazovu konkretne fizičke, hemijske, biološke, a kod ljudi i psihološke efekte*. Živi svet naše Planete razvio se pod takvim uticajima kao *elementima prirodnog okruženja*. Problem se javlja kod čoveka, u prvom redu zato što je on izgubio veći deo instiktivne sposobnosti da uticaje oblika prepoznaje i razlikuje, kao i zbog toga što su mnogi oblici u savremenom ljudskom okruženju proizvedeni veštački, tj. čovekovom aktivnošću, a bez vođenja računa o njihovoj formološkoj suštini. Formologija se trudi da te uticaje prouči i klasifikuje, kako bi se oni koji su štetni eliminisali, a oni korisni maksimalno upotrebili.

Do danas nije utvrđeno koju *fizičku prirodu* imaju formološki uticaji. Moguće je da se oni svode na poznate fizičke interakcije, ali i na neko još uvek nepoznato fizičko polje, ili zračenje neke neotkrivene energije. Da uticaj geometrijskih oblika može imati *sasvim realnu fizičku suštinu*, može se naći osnova i u zvaničnoj fizici. Prema Ajnštajnovoj *opštoj teoriji relativnosti*, gravitaciono privlačenje se objašnjava *na geometrijskoj osnovi*, tj. *zakrivljenošću* prostora i vremena. Prema ovoj teoriji, nema smisla govoriti o nekom praznom prostoru, jer materijalna tela svojom masom, kretanjem i rasporedom definišu svoj prostorno-vremenski kontinuum, tj. njegovu zakrivljenost, a gravitaciono privlačenje među telima nastaje kao posledica te zakrivljenosti. Prevedeno na jezik svakodnevice, to znači da *realna tela zakrivljuju nešto što samo po sebi ne postoji, ali takva zakrivljenost nečeg nepostojećeg proizvodi sasvim realan gravitacioni uticaj među telima, na bazi koga se zasniva organizacija zvezdanih sistema, galaksija i čitavog Svemira!* Međutim, ovo neslaganje Ajnštajnovе teorije sa logikom zdravog razuma "običnog" čoveka, nije smetalo da ona bude ne samo prihvaćena, već proglašena i za jednu od najvećih tekovina ljudskog uma. Razlozi su jasni: opšta teorija uspešno objašnjava neke pojave i nalazi potvrde u naučnom posmatranju Sveta, pa će kao takva služiti dok ne bude zamenjena boljom.

Logično je pretpostaviti da geometrijski oblici mogu uticati na svoju okolinu, a naročito na živi svet i ljudsku psihi, ako već geometrija prostor-vremena može proizvesti jedan tako rasprostranjen i "opipljiv" uticaj kao što je gravitaciono privlačenje tela. Poznato je da živa materija oseća čak i one uticaje koji se u čisto fizičkom smislu uopšte ne mogu opažati. Na bazi toga može se zasnovati mišljenje *da su formološki uticaji informacijskog karaktera*, barem ako se tiču žive materije. To znači da, kao i u slučaju memorije vode, ne moraju imati konkretne energetske uticaje na biohemijske procese, već mogu

informaciono delovati na programe odvijanja procesa u živoj materiji. U prilog ovakvom razmišljanju ide i činjenica da su ljudi različito prijemčivi za uticaje oblika, kao i da na takve uticaje različito reaguju. Ima onih kojima prisustvo nekog predmeta smeta na taj način što izaziva neku vrstu neobjašnjive nelagodnosti, koja prestaje čim se predmet udalji. Drugi, međutim, neće na takav predmet uopšte obraćati pažnju, niti osetiti bilo kakve promene. Pri tom je isključena mogućnost sugestije i uobrazilje, jer se efekat može registrovati i ako osobe nisu unapred obavestene kad bi šta trebalo da osećaju. Mnogi ljudi imali su priliku da osete štetan uticaj predmeta, a da prethodno nisu ni znali za mogućnost takvog uticaja. Istina, štetni i korisni uticaji predmeta ne mogu se uvek svesti na formološke efekte, već ima i drugih fenomena na kojima se mogu zasnivati takvi uticaji, o čemu će biti reči kasnije.

Važno je, dakle, istaći da je kod ljudi reakcija na formološke uticaje individualna, što ne znači da se ne mogu uspostaviti kriterijumi za univerzalnu klasifikaciju štetnih i korisnih oblika. Takođe je važno znati da kod takvih uticaja, s obzirom na njihovu informacijsku prirodu, kod ljudi važi princip stanja psihe, što znači da im pogoduju negativne misli i emocije, ukoliko su i sami štetni. S druge strane, pozitivna stanja psihe pojaćavaju prijemčivost korisnih formoloških uticaja, a blokiraju prodor onih uticaja koji su štetni. Ovo je, uostalom, opštevaćeci princip, koji se ne odnosi samo na formološke, već praktično i na sve druge uticaje. Pored toga, s obzirom da su uticaji geometrijskih oblika po svom fizikalnom nivou najverovatnije bliski psihogenim uticajima, moguća je njihova eliminacija principom vere. Uočeno je, naime, da i onda kad je neki oblik formološki nepovoljan po čoveka, on može biti blokiran verovanjem da ne može naškoditi. Ovo se takođe ne može svesti na čistu sugestiju, jer se formološki uticaji mogu konstatovati i objektivno, a njihovo dejstvo različito će se ispoljiti na osobe koje podjednako prihvataju postojanje takvog uticaja, ali pri tom jedna smatra da će ga osetiti, a druga i pored prihvatanja objektivne realnosti formološkog uticaja veruje da mu nije podložna. Pored toga, sumnja u formološke uticaje delovaće slično kao i kod magnetno oplemenjene vode, tj. blokirajuće dejstvo takvih uticaja, što može biti dobro kad su u pitanju štetni uticaji, ali će jednako biti blokirano i dejstvo onih blagotvornih. Najbolje je za neupućenu osobu da se uticajem formi uopšte ne opterećuje, tj. da, prihvatajući mogućnost njihovog objektivnog postojanja, veruje da joj ne mogu naškoditi. Time će se zaštititi od mogućih uobrazilja.

Inače, princip zaštite VEROM ima opštevaćeci značaj i kad su u pitanju drugi štetni uticaji, o čemu će biti govora i kasnije. Sumnja i neverovanje u postojanje nekog fenomena koji može imati kako štetan, tako i koristan uticaj, ponekad samo prividno može da zaštiti od takvih uticaja, ali će zato redovno odbiti i one koji su blagotvorni. Ispravnije je prihvatanje postojanja nekog fenomena uz verovanje da postoji prirodna zaštita od njegovih eventualno štetnih aspekata.

Prethodne kratke napomene u vezi sa uticajem geometrijskih formi i osnovama formologije, imaju važan značaj za izlaganje koje sledi. Što se tiče

kvaliteta uticaja pojedinih pravilnih geometrijskih tela, nađeno je da upravo *oblik piramide ima izuzetno pozitivno dejstvo na čoveka i njegovu psihu ali i na ostali zivi svet*. Pre tridesetak godina šira javnost se veoma zainteresovala za jedan neobičan pronalazak, patentiran u Češkoj još 1950. godine. Češki inženjer K. Drbal otkrio je da se u piramidi načinjenoj od štiropora, drveta ili nekog drugog pogodnog materijala, nožić za brijanje (žilet) "*sam od sebe*" *naoštri!* Potrebno je da se žilet čuva po mogućstvu na jednoj trećini visine piramide, mereno od njene osnove. Iako efekat naučno nije bio objašnjiv, pronalazak je prihvaćen i do danas ga je isprobalo mnogo ljudi. Uz pomoć piramide nožići za brijanje zaista neuporedivo duže traju.

Međutim, nije se stalo na pomenutom otkriću. Brojni istraživači širom sveta eksperimentisali su sa *piramidalnim efektima* i pri tom otkrili mnoge *začudjujuće pojave*. U novije vreme za sve to zainteresovala se i šira javnost, pa je u proteklih desetak godina izum češkog pronalazača postao veoma poznat, s tom razlikom što više nije služio samo za "oštrenje" i čuvanje nožića za brijanje, već je pronašao mnogo više namena. *Uočeno je da je i samo držanje piramide u radnom ili životnom prostoru veoma blagotvorno, što neki istraživači objašnjavaju kako njenom sposobnošću da stvara pozitivne formološke uticaje, tako i sposobnošću piramidalne forme da poništava razne štetne uticaje.* Pored toga, mnogi su uočili da se npr. komadić mesa stavljen u središte piramide (na $1/3$ visine od osnove) danima neće raspasti na uobičajeni način, već će samo da se "mumificira", tj. sasušiti na neki neobičan način. Ove i slične *piramidalne efekte* može svako da proveri, što su mnogi i učinili. Rezultati ipak mogu izostati ako se piramida nalazi u objektima sa dosta *metalnih konstrukcija*, u *geopato-genim zonama* (o čemu će kasnije biti reči), u blizini snažnih izvora elektromagnetnih talasa itd.

Jedan od najzanimljivijih *piramidalnih efekata* jeste dobijanje *piramidalne vode*, o čemu ovde u stvari i jeste reč, a dosadašnje razmatranje o formološkim i *piramidalnim efektima* treba da posluži kao uvod za neupućene čitaoce. *Piramidalna voda* dobija se tako što se posuda sa običnom vodom drži u *unutrašnjosti piramide*, po mogućstvu tako da se središte vode poklapa sa središtem piramide, koje se, kao što smo videli, nalazi na jednoj trećini njene visine mereno od osnove. Naravno, voda za ovu svrhu treba da bude hemijski i biološki ispravna.

Posuda za držanje vode može da bude od keramike, stakla, eventualno i od plastike, ali treba izbegavati metalne posude. Može se, npr. upotrebiti i obična čaša koja može da stane pod napravljenu piramidu. Kao materijal za piramidu može se upotrebiti karton, drvo, staklo, keramika pa i plastične mase, ali bi trebalo izbegavati metalne. Debljina zidova piramide nije bitna, pa se može napraviti čak i od obične hartije (ukoliko je dovoljno čvrsta). Ispod piramide voda treba da provede od jednog do tri dana, mada neki istraživači navode i *znatno kraće* (npr. tri sata), ali i *znatno duže vreme* (recimo sedam, pa čak i mesec dana).

Uticao piramidalne vode *na biljke, životinje i ljude* veoma je blagotvoran. Ima dosta rezultata istraživanja na biljkama i životinjama, pa se zna da je on isključivo pozitivan. Problemi sa korišćenjem piramidalne vode za pojenje životinja i zalivanje biljaka čisto su materijalno-tehničke prirode, jer su istraživači i ostali korisnici takvu vodu dobijali u malim (kućnim) modelima piramida, pod kojima se obično može držati samo neka oveća čaša. Na taj način teško je proizvesti velike količine piramidalne vode za poljoprivredne potrebe, ali je ona u te svrhe ipak korišćena, uz registrovanje značajnih pozitivnih uticaja. Mnogi su pojili piramidalnom vodom kućne ljubimce i zalivali ukrasne biljke. uočivši pri tom njeno pozitivno dejstvo, uvek sa konkretnim podacima u pospešivanju rasta i razvoja, kao i drugim uporedivim pokazateljima uticaja.

Uticaji piramidalne vode na ljude takođe su veoma pozitivni. Istina, tu nema konkretnih pokazatelja o mogućnostima terapijskih i drugih medicinskih primena piramidalnih voda, jer bi takve podatke mogla da daju samo stručna istraživanja u nadležnim medicinskim ustanovama. Međutim, ni zvanična medicina ne može osporiti činjenicu da piramidalna voda *ne može imati nikakav neželjeni efekat*. S druge strane, oni koji su je koristili za piće, spravljanje hrane i napitaka, kao i za obavljanje lične higijene, govore o *čitavom nizu pozitivnih uticaja*.

Piramidalna voda u prvom redu pomaže *uspostavljanju psihičke ravnoteže i pospešuje eliminaciju negativnih emocionalnih stanja*. Ona takođe *povećava otpornost na stres i u značajnoj mери snaži volju*. Sve to skupa verovatno utiče na *kompletno* stanje ljudskog organizma, zbog čega se oni koji piju piramidalnu vodu osećaju *svežijim, zdravijim i ornijim* za obavljanje svakodnevni poslova. Pored toga, uz upotrebu piramidalne vode postižu se bolji rezultati, kako na planu *intelektualnih*, tako i na polju *fizičkih* aktivnosti. Studenti koji su pili piramidalnu vodu lakše su savladivali gradivo i bez naročitih problema polagali ispite, a sportisti su postizali bolje rezultate. Ima i onih koji tvrde da im je pospešila *izlečenje* raznih obolenja, naročito onih koja se, medicinski rečeno, zasnivaju na nervnoj i psihosomatskoj bazi. O efikasnosti ovakve vrste primene piramidalne vode ne može se govoriti bez potrebnih medicinskih istraživanja, ali je činjenica da takvu vodu svako može da koristi bez štete. Prema tome, ne smeta čak ni ako oboleli uz uobičajene lekarske tretmane i terapije piju i piramidalnu vodu.

Iako se ponekad izjave pacijenata o efikasnosti raznih alternativnih načina lečenja glatko mogu pripisati sugestiji i samoobmani, činjenica je da postoje i oni koji su koristili piramidalnu vodu *ne znajući* pri tom kakve bi efekte trebalo očekivati, ali su efekti ipak bili pozitivni u znatno većoj mери nego što se može pripisati čistoj slučajnosti. Nesškodljivost i jednostavno pripremanje piramidalne vode dovoljan su argument da je upotrebljava svako ko želi, pa se sve češće dešava da je piju i lekari, izjavljujući i sami da ima pozitivne efekte. Inače, moguće je i mešanje piramidalne vode sa običnom, ukoliko se ne raspolaže dovoljnim količinama, ali nije pouzdano utvrđeno razblaženje pri kome će se pozitivni efekti umanjiti ili eventualno izgubiti. Otud se preporučuje da se sa

razblaživanjem ne preteruje, ili da se ono po mogućstvu izbegava kad piramidalna voda treba da se koristi za piće. Što se tiče upotrebe za ličnu higijenu, tu se može izvršiti i višestruko razblaživanje, pošto se uglavnom ne raspolaže dovoljnim količinama piramidalne vode.

Zagrevanje takođe štetno utiče na efekte koji se dobijaju držanjem vode u piramidi. Nema pouzdanih podataka na kojoj je temperaturi "prag" potpune eliminacije svojstava piramidalne vode, ali se pretpostavlja da će na temperaturi od 65°C i takva voda izgubiti značajan deo svojih pozitivnih svojstava. Zbog toga možemo tu temperaturu i kod piramidalne vode smatrati granicom koju ne bi valjalo prelaziti. Inače, nije utvrđeno koliko dugo će piramidalna voda čuvati svojstva, ako ne bi bila izložena nijednom spoljašnjem uticaju poput visoke temperature, snažnijih elektromagnetnih zračenja itd. Može se smatrati da vodu treba uzimati iz piramide neposredno pred upotrebu, ali se može očekivati da će ona sačuvati značajan deo svojstava satima, a verovatno i danima nakon uzimanja iz piramide.

Inače, kao i ostali piramidalni efekti, ovaj fenomen će takođe biti značajno ili sasvim onemogućen ako se piramida nalazi u zgradi sa mnogo čeličnih konstrukcija i drugih metalnih uređaja i predmeta (pa čak i kad se nalazi u blizini takvih objekata), ukoliko je smeštena u geopatogenoj zoni, ili u blizini jakih izvora elektromagnetnih talasa. Takođe je uočeno i kod piramidalne vode slabljenje i potpuno izostajanje pozitivnih efekata ukoliko je proizvode, koriste ili se nalaze u njenoj blizini osobe koje u njena svojstva izražavaju sumnju, nevericu, ili "emituju" u značajnijoj meri neku drugu vrstu negativnih misli i osećanja. Međutim, o ovome će kasnije biti više reči.

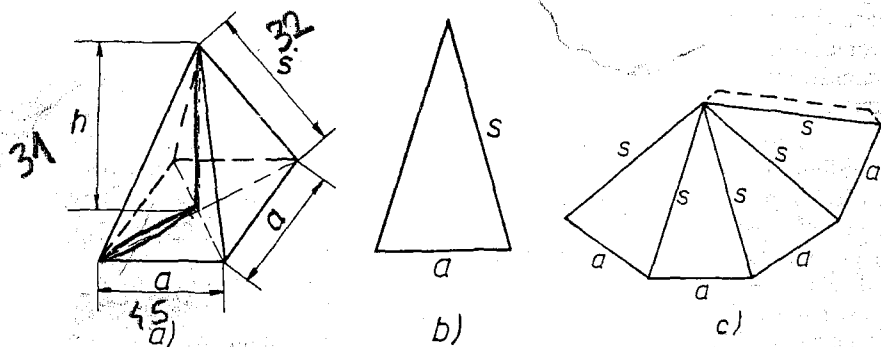
Mnoge čitaoce će svakako zanimati kako bi trebalo napraviti piramidu za dobijanje piramidalne vode. Odmah valja reći da su za takve potrebe (kao i za druge piramidalne efekte) istraživači i korisnici najčešće pravili maketu Velike (tj. Keopsove) egipatske piramide. Verovatno je tome doprinela činjenica da je, sem najvećih dimenzija, za tu piramidu vezano najviše neobičnosti i tajanstvenosti. Za kućnu upotrebu obično se prave makete čije su gabaritne (geometrijske) mere manje 500 do 1000 puta od originalnih mera Velike piramide. Dozvoljeno je svako umanjeње, s tim što mora biti isto za sve mere piramide.

U poznatoj knjizi "Tajne piramida", autor Dragan Vićanović navodi niz zanimljivih eksperimenata sa maketama Velike piramide. Daje se i pojednostavljen postupak za izračunavanje elemenata za samogradnju piramide. Da bi se dobila ivica osnove, potrebno je usvojenu visinu pomnožiti brojem 1,5708, a dužina bočne ivice dobiće se kad se visina pomnoži brojem 1,4946. Zanimljivo je da autor kao moguće materijale za gradnju ovakvih piramida navodi gotovo sve sem ogledala. Međutim, ima istraživača koji smatraju da sem ogledala treba izbegavati metale i njihove legure. Pošto su za samogradnju metali ionako nepogodni, ovo pitanje možemo smatrati rešenim.

Postoji još jedan način da se napravi piramida za sopstvenu upotrebu, bez uzimanja u obzir dimenzija Velike piramide. Ima osnove za pretpostavku da

ovaj drugi način određivanja dimenzija može imati za rezultat čak i povoljnije efekte, barem što se tiče piramidalne vode. U pitanju su piramide kod kojih ivice kvadratne osnove i visina vrha imaju međusobni odnos zlatnog preseka. Kažemo da su dve dužine u odnosu zlatnog preseka ako se zbir veće i manje odnosi prema većoj dužini isto kao i sama veća dužina prema manjoj. Ovaj odnos se lako izračunava i on približno iznosi 1,618 (to je inače iracionalan broj, što znači da ima beskonačno mnogo decimala i da se ne može izraziti u obliku razlomka). Ovaj odnos nazvan je zlatnim jer deluje najskladnije, zbog čega ga umetnici, pa i inženjeri, rado koriste kad god mogu. Inače, uočeno je da i priroda neobično mnogo "voli" baš taj odnos, jer su prema njemu često uređeni odnosi među merama i veličinama prirodnih pojava.

Na opisani način mogu se dobiti dve vrste piramide: "tupa zlatna piramida", kod koje se visina dobija deljenjem usvojene ivice osnove faktorom 1,618, kao i "oštra zlatna piramida", čija visina se dobija tako što se usvojena ivica osnove pomnoži faktorom 1,618. Inače, da bi se napravila piramida treba znati, pored usvojene dužine ivice osnove, dužinu njene bočne ivice. Piramida je u stvari sačinjena od četiri identična jednakokraka trougla, čiju osnovu predstavlja ivica osnove piramide, a druge dve stranice (krake) predstavljaju bočne ivice piramide. Kad se takva četiri trougla izrežu od pogodnog materijala, potrebno ih je samo spojiti (najbolje lepljenjem) duž krakova i dobiće se piramida usvojene osnove i predviđene visine. Da bi se to obavilo, treba najpre usvojiti dužinu ivice osnove piramide, na osnovu želje korisnika, raspoloživog materijala itd. Ivicu osnove obeležavamo sa a , visinu piramide sa h , a bočnu ivicu piramide sa s , kao što je to prikazano na slici 11.a. Visina "tupe zlatne piramide" biće, na osnovu rečenog, $h = a/1,618$, dok će visina "oštre zlatne piramide" biti $h = 1,618 \cdot a$. Iako ćemo ovako tačno izračunati visine obe verzije piramide, to nam za samogradnju neće koristiti. Da bismo napravili trouglove

Slika 11

koji predstavljaju bočne strane piramide, moramo izračunati njihove krake, koji u stvari predstavljaju bočne ivice piramide obeležene slovom s . Da bih poštedeo problema one koji ne stoje najbolje ni sa osnovnim geometrijskih izračunavanjima, izveo sam za date slučajeve "zlatnih piramida" odnose između usvojene dužine ivice osnove i bočne ivice piramide. Prema tom računu, zaokruženom na tri decimale, biće u slučaju "tupe" piramide $s = 0,939 a$, dok će kod oštre piramide biti $s = 1,766 a$. Na osnovu mera a i s mogu se nacrtati i izrezati četiri jednaka trougla, kao na slici 11. b, koji će predstavljati bočne strane piramide. Ako se piramida pravi od hartije ili mekšeg kartona (koji se lepo može presavijati), sva četiri trougla mogu se izrezati zajedno, u obliku mreže koja predstavlja omotač piramide, kao što je pokazano na slici 11. c. Potom samo treba dobijenu ravnu formu ispresavijati duž zajedničkih krakova trougla, a dva slobodna kraka spojiti lepljenjem, kako bi se dobila gotova piramida. Inače, šiljak piramide ne treba zarubljivati.

Formologija piramidu smatra za veoma povoljan geometrijski oblik, što je suprotno nekim verovanjima da one predstavljaju negativne simbole. Dokaz da su takva verovanja neosnovana predstavlja i činjenica da su u velikim religijama piramide simboli *božanskog*, a crkve i drugi hramovi različitih religija obično imaju krovove, kupole i tornjeve koji podsećaju na piramide ili kupe, sa završecima okrenutim ka nebu. Međutim, valja napomenuti da formologija smatra bitnim i *položaj* u kome se nalazi neki geometrijski oblik. Tako će piramida *okrenuta nadole* imati čak i *štetne* formološke uticaje. Pored toga, smatra se da se maksimalni piramidalni efekti postižu ako se bočne strane piramide okrenu paralelno stranama sveta, pri čemu se po mogućnosti treba poslužiti i kompasom.

Pokušalo se sa raznim objašnjenjima piramidalnih efekata. Radiestezisti su još pre zasnivanja formologije sve uticaje oblika posmatrali kao širok spektar zračenja čija fizička suština nije merljiva ili nije poznata, ali koja na živu materiju mogu uticati pozitivno ili negativno. Međutim, do danas su se na tom polju stvari ipak znatno izmenile, pa se takvi fenomeni mogu objašnjavati na konkretnije i naučno prihvatljive načine. Ima hipoteza da se uticaji oblika svode na narušavanje strukture prirodnog Zemljinog magnetizma, što može biti kako pozitivno, tako i negativno. Postoje mišljenja da svi oblici, od elektrona do kosmičkih objekata, stvaraju polje uticaja zavisno od njihove geometrije, iako se na nivou mikročestica ne može govoriti o jasno definisanim geometrijskim formama u klasičnom smislu. Naravno, takva razmišljanja najvećim delom se zasnivaju na spekulacijama, ali se ne mogu odbaciti kao naučno nezasnovana.

Uticaj oblika na vodu može se svrstati u *hidroničke fenomene*. Ovo otvara mogućnost da se takve pojave tumače u sklopu jedinstvene hidroničke teorije, što pruža mogućnost da se i za formološke fenomene stvori naučno zasnovana objašnjavačka osnova. Ne može se isključiti mogućnost da složene molekulske asocijacije vode imaju toliki stepen osetljivosti da i poremećaji u strukturi Zemljinog magnetnog polja, stvoreni prisustvom određenih geometrijskih oblika, mogu izazvati promene u njihovoj elektrodinamičkoj strukturi.

Uostalom, videli smo da prema osnovama jedinstvene hidroničke teorije i *oblik molekulskih struktura vode* ima značajan uticaj na biohemijske procese. Posledica toga je pozitivan uticaj magnećenih i magnetno oplemenjenih, kao i otopljenih voda, na živu materiju. Za hidroniku nije, dakle, novo da oblik i struktura imaju biohemijski značaj, barem ako se tiču molekulskih asocijacija vode. Logično bi bilo da isti princip važi i kad su u pitanju uticaji nekih drugih formi na samu vodu, što se uz pomoć hidroničke teorije može protumačiti na osnovama racionalne nauke. Uostalom, ako već prihvatamo da "rupe" u molekularnim strukturama vode mogu svojim oblikom vršiti *realne* uticaje na biohemijske procese, logično možemo smatrati i da određene geometrijske forme takođe mogu uticati na te inače hiperosetljive strukture.

13. ELEKTROLIZOM DO "ŽIVE" VODE

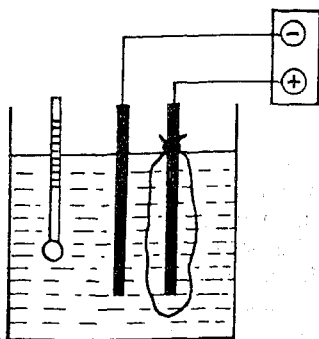
Električna provodljivost metala zasniva se na slobodnim elektronima koji se nalaze u njihovoj strukturi. Organizovano kretanje tih elektrona, kao nosilaca elektriciteta, predstavlja električnu struju. Da bi neka tečnost bila provodnik elektriciteta, u njoj se takođe moraju nalaziti naelektrisane čestice. U tečnostima takve čestice predstavljaju joni, koji nastaju razlaganjem (disocijacijom) molekula neke supstance na atome i molekule koji će u svojim omotačima sadržati manjak ili višak elektrona, te će prema tome biti pozitivno ili negativno naelektrisani. Ako se u rastvor urone dve elektrode, od kojih će jedna biti priključena na pozitivni pol izvora jednosmerne električne struje (anoda), a druga na negativni pol (katoda), doći će do kretanja jona prema elektrodama. Pri tom će se negativno naelektrisani joni kretati ka pozitivnoj, a pozitivni joni i ka negativnoj elektrodi. Proces razlaganja rastvorene supstance ili samog rastvarača, koji se na ovaj način ostvaruje, naziva se *elektroliza*.

Potpuno čista voda nije provodnik. Ako se u takvu vodu urone elektrode priključene na izvor jednosmerne električne struje, električno kolo neće biti zatvoreno, tj. struja neće proticati. Međutim, ukoliko u čistu vodu dodamo malo sumporne kiseline, kuhinjske soli ili neke druge supstance koja u vodi disosuje na pozitivne i negativne jone, protok električne struje biće uspostavljen. Međutim, pošto vode sa kojima dolazimo u dodir nikada nisu hemijski potpuno čiste (osim destilovanih), to one uvek u manjoj ili većoj meri mogu da provode električnu struju. Naročito je zanimljivo što se pri tom vrši *elektroliza vode, tj. njeno razlaganje na vodonik i kiseonik*, kao hemijske elemente od kojih je sačinjena. U toku procesa elektrolize vode, kiseonik se u gasovitom stanju izdvaja oko pozitivno naelektrisane elektrode (anode), dok se vodonik izdvaja oko negativne naelektrisane elektrode (katode). Uz potrebne mere opreznosti, postupak elektrolize vode izvodi se lako u najosnovnijim laboratorijskim uslovima i predstavlja jedan od osnovnih eksperimenata u nastavnim planovima hemije za osnovne i srednje škole.

Sama elektroliza vode nije predmet ovog razmatranja. Ovde je reč o jednom neobično interesantnom postupku koji se zasniva na elektrolizi, a za koji su se pre desetinu godina živo zainteresovali naučnici, kao i šira javnost, u Rusiji i još nekim zemljama. Reč je o postupku dobijanja "*žive*" i "*mrtve*" vode elektrolitičkim putem. Odmah treba napomenuti da su ovde nazivi "*živa*" voda i "*mrtva*" voda upotrebljeni u drugačijem kontekstu nego na nekim drugim mestima u ovoj knjizi. Tako, recimo, treba praviti razliku između elektrolitičke "*mrtve*" vode, i one vode koja je zagrevana iznad 65°C , a koja se u *hidroničkom* smislu takođe smatra "*mrtvom*". Osim toga, u daljem izlaganju isti termini takođe će biti korišćeni i u nekim drugačijim i opštijim značenjima.

Najprostija aparatura za dobijanje elektrolitičke “žive” i “mrtve” vode prikazana je šematski na slici 12. Ona se sastoji od električno neprovodne posude (najbolje staklene), termometra, odgovarajućeg ispravljača napona gradske mreže, grafitne elektrode koja predstavlja anodu, nerđajuće čelične elektrode koja predstavlja katodu i vrećice od nepromočivog platna. Staklena posuda nalije se običnom vodom (recimo iz vodovoda). Nepromočiva vrećica se takođe napuni vodom, navuče na anodu i dobro učvrsti. Potom se anoda zajedno sa tako pričvršćenom vrećicom uroni u posudu sa vodom. Katoda se na isti način uroni u posudu, s tim što na njoj, naravno, nema nikave vrećice. Važno je napomenuti da ne može biti upotrebljena vrećica od plastike, ili neke druge nepropustljive materije, već od nepromočivog *platna*, koje dakle ne propušta vodu, ali je propustljivo za jone. U posudu sa vodom takođe se uroni i termometar.

Aparatura pripremljena na opisani način priključi se na izvor jednosmerne struje. Najbolje bi bilo upotrebiti neki akumulator ili ispravljač sa niskim izlaznim naponom, iz čisto bezbednosnih razloga. Međutim, ruski istraživači su pronašli da se bolji rezultati dobijaju ako se upotrebi jednosmerna električna struja istog napona kao i naizmenična struja iz gradske mreže, tj. 220 volti. Ovo znači da za takav ispravljač nije potreban transformator, već treba samo upotrebiti dovoljno snažne ispravljačke diode, koje će naizmeničnu struju iz mreže direktno pretvoriti u jednosmernu. Međutim, tu se već javljaju određeni problemi. Da bi se takva aparatura napravila, potrebno je dobro poznavanje elektrotehnike i *maksimalne mere opreza*, pošto se praktično radi *sa punim naponom gradske mreže, pa još u prisustvu vode*. Otud se čitaocima nikako ne preporučuje da pokušaju samogradnju takve aparature. Oni koji ipak imaju dovoljno znanja i žele da probaju ovaj elektrolitički postupak, neka pokušaju sa nekim akumulatorom znatno nižeg napona, pa makar rezultati bili skromniji.

Slika 12

Kad je aparatura pripremljena na opisani način, uključí se električna struja. Zbog proticanja struje kroz vodu, doći će do njenog zagrevanja. Ovo se mora pratiti na termometru, sve dok temperatura vode ne dostigne 50°C. Na ovoj temperaturi isključuje se dalje proticanje struje, uređaj za napajanje odvaja se od mreže (kad je u pitanju ispravljač priključen na kućnu mrežu) i anoda sa nepromočivom vrećicom se izvuče van posude. Po skidanju vrećice, voda koja se u njoj nalazi saspe se u zasebnu posudu.

Ona voda koja je dobijena iz nepromočive vrećice predstavlja tzv. "mrtvu" vodu. Naziv je dobila zbog visokog sadržaja kiseonika. Iako je život bez kiseonika nezamisliv, njegova prevelika koncentracija u vodi postaje biološki nepovoljna, pa voda više ne podržava život. Zbog toga takva voda ima antiseptička svojstva.

Međutim, "živa" voda dobijena na opisani način ima daleko značajnije osobine. To je ona voda koja po okončanju elektrolitičkog postupka ostaje u posudi u koju su bile uronjene elektrode. Ova voda ima veoma povoljne uticaje na žive sisteme, usled čega je i dobila takav naziv. Uočeno je npr. da ona stimuliše rast različitih vrsta biljaka, naročito ukrasnih. Primećeno je da cveće zalivano takvom vodom brže raste i više cveta. Pored toga, utvrđen je pozitivan uticaj "žive" vode na klijavost semena različitih vrsta biljaka. Ima pokazatelja da je njen uticaj na životinje takođe veoma blagotvoran.

Naročito je značajan uticaj "žive" vode na ljudski organizam. Utvrđeno je da ona potpomaže regeneraciju tkiva i ima čitav niz drugih blagotvornih uticaja, koji su predmet ozbiljnih naučnih istraživanja, naročito u Rusiji. Do sad je pouzdano utvrđen blagotvoran uticaj "žive" vode na probleme sa povećanjem stomachne kiseline, čirom na želucu i gastritisom. Osnovano se pretpostavlja da će takva voda po okončanju detaljnih medicinskih istraživanja biti i zvanično proglašena za neku vrstu "eliksira" koji će značajno pomagati u otklanjanju mnogih zdravstvenih problema.

Pre više godina o fenomenu "žive" i "mrtve" vode, dobijene na opisani način, pisao je i poznati časopis "Hemija i život", koji izdaje Akademija nauka u Moskvi. Ozbiljni istraživači dali su se na posao, proučavanje ovog neobičnog fenomena traje i danas. Neka objašnjenja ovih efekata mogu se dati na bazi postojećih znanja. Tako je, recimo, jasno zašto "mrtva" voda ispoljava antiseptička svojstva (visok sadržaj kiseonika), a smatra se da "živa" voda dobar deo svojih svojstava duguje vodoniku, nastalom razlaganjem vode. Međutim, objašnjenja pozitivnih efekata "žive" vode ne mogu se svesti na "čistu" hemiju. Izgleda da proticanje električne struje kroz vodu, koje je kao i kod čvrstih provodnika redovno praćeno postojanjem električnog i magnetnog polja, ima neke druge uticaje, koji su najverovatnije zasnovani na hidroničkim fenomenima vode. Videli smo da "spoljna" magnetna polja imaju uticaje na vodu, pa se logično može pretpostaviti da molekulske asocijacije vode, kao veoma osetljive elektrodinamičke strukture, nikako ne mogu biti "ravnodušne" ni na električne i magnetne pojave koje se odvijaju u samoj vodi. Prema tome, upravo opisani fenomeni takođe mogu biti obuhvaćeni hidroničkom teorijom.

Opisani način dobijanja "žive" i "mrtve" vode uz pomoć napona kućne mreže (220V), koji preporučuju ruski istraživači, mogao bi se primenjivati u profesionalno izrađenim postrojenjima, ali je nepogodan za samostalnu primenu. Problem za većinu zainteresovanih predstavlja nabavka i izrada odgovarajućeg ispravljača za takav napon, a naizmjenična struja ne može da se upotrebi neispravljen. Što je najvažnije, standardni napon gradske mreže zahteva neophodne mere opreza, naročito kad se strujno kolo zatvara posredstvom vode. U takvim slučajevima ne sme se dodirivati voda, pa čak ni zidovi posude (naročito ako su vlažni sa spoljašnje strane), kako rukom, tako ni elektroprovodnim, predmetima. Zbog svega toga primena pomenutog načina napajanja se ne preporučuje.

Ko što je ranije rečeno bolje je koristiti niži napon, iz nekog bezopasnog izvora električne struje. Pri tom se, istina, mogu postići slabiji efekti, ali je bezbednosni aspekt primaran. Međutim eksperimentišući sa tehnikama elektrolize vode, pronašao sam način dobijanja "žive" i "mrtve" vode koji je daleko pogodniji za individualnu upotrebu. Postupak je u svemu identičan prethodnom. Međutim, elektrode ne moraju obavezno da budu od nerđajućeg čelika i grafit, što većina čitalaca ionako nije u mogućnosti da nabavi. Mogu se koristiti bilo koji nerđajući i čisti elektroprovodni materijali. Najprostije je upotrebiti dve najobičnije kašike ili viljuške, koje pre uranjanja u vodu moraju biti dobro očišćene od masnoće i druge nečistoće. Jedna će igrati ulogu anode, a druga katode. Vrećica od nepromočivog platna mora biti dobro pričvršćena uz kašiku koja predstavlja anodu, tako da mešanje vode iz posude i vrećice ne bude moguće. Ovakom načinjenim elektrodama spojiće se na ranije opisani način sa polovima izvora jednosmerne struje, pri čemu se mora paziti da među njima nigde ne bude direktnog spoja.

Kao izvor jednosmerne električne struje najbolje je koristiti neku snažniju bateriju hemijskih električnih elemenata, npr. običan automobilski akumulator. Razume se, akumulator za tu svrhu mora biti ispravan i napunjen, a neophodno je da se skine sa vozila i postavi na pogodno mesto. Pri tom treba imati na umu da se u akumulatoru nalazi kiselina od koje se treba čuvati. Zato je najbolje aparaturu ne formirati u kući ili u blizini dece. Akumulator takođe treba da bude dovoljno udaljen od posude sa vodom u kojoj se vrši elektroliza, kako bi bila isključena svaka mogućnost da kiselina iz njegovih ćelija eventualno dođe u dodir sa vodom u posudi. Inače, kao izvor jednosmerne struje može da se upotrebi i neki ispravljač sa niskim izlaznim naponom (npr. 12V). Pri tom treba voditi računa da ispravljač bude dovoljno udaljen od posude sa vodom, kako vlaga ne bi došla u dodir sa njim, a naročito sa njegovim ulaznim delom, priključenim na napon gradske mreže. Bez obzira koji izvor struje bude primenjen, mora se obavezno paziti da među elektrodama, ili na nekom drugom mestu, ne dođe do direktnog (kraćeg) spoja! Licima koja nemaju dovoljno znanja ipak se preporučuje da sama ne primenjuju čak ni ovaj način napajanja.

Za nalivanje nepromočive vrećice i posude treba koristiti običnu pitku vodu. I takva voda ima izvesnu elektroprovodljivost. Međutim, kako bi se ta

provodljivost povećavala, a time i efekti elektrolize, u vodu se može dodati malo najobičnije kuhinjske soli. Dovoljna je jedna mala ("kafena") kašika na litar vode. Takva voda se naliva u posudu ali i u nepromočivu vrećicu. Pošto se upotrebom niskih napona napajanja voda slabo i sporo zagreva, to se neće moći primeniti očitavanje temperature zagrevanja, pa proces treba vršiti u skladu sa količinom vode i veličinom elektroda. Ako se kao elektrode koriste dve standardne supene kašike, a u posudi se nalazi ukupno jedan litar vode, vreme trajanja procesa ne mora da bude duže od 5 minuta. Međutim, vreme trajanja procesa neće čisto aritmetički zavisiti od količine vode, pa tako za 10 litara vode neće trebati 50 minuta, već maksimalno 15 minuta. Inače, preporučuje se da se radi sa manjim količinama vode, recimo do jednog litra. Važno je još napomenuti i to da brzina i efikasnost procesa zavise od međusobne udaljenosti elektroda. Bolje je da elektrode budu manje razmaknute, uz uslov da se ne uspostavi njihov direktan spoj. Proces se takođe može pospešiti ako se voda neposredno pred puštanje struje zagreje maksimalno do 50°C. I ovako dobijena "živa" voda može imati niz blagotvornih svojstava.

Važno je znati da se prilikom opisanih elektrolitičkih procesa oslobađa gas vodonik, koji je zapaljiv, a u smeši sa kiseonikom i eksplozivan. Iako se u opasnim procesima ne mogu osloboditi značajnije količine vodonika, treba ipak voditi računa da aparatura bude postavljena u prostoru sa provetranjem, gde ne sme biti otvorenog plamena, uređaja koji mogu da stvore varnice i drugih načina koji bi mogli upaliti eventualno nagomilan vodonik.

"Živa" voda dobijena elektrolitičkim putem čuva duže vremena svoja pozitivna svojstva. Rok nije precizno utvrđen, ali se može smatrati da je sasvim korisna i posle višednevnog stajanja. Taj rok je najverovatnije znatno duži, ali je u istraživanjima i ličnim upotrebama takva voda obično korišćena u prvim danima po proizvodnji. Što se tiče mogućnosti mešanja sa običnom vodom, u momentu dok ova pišem ne raspolazem podacima o efektima koji bi se time dobili.

14. AURA - EFEKAT ENERGETSKOG POLJA VODE

Još četrdesetih godina našeg veka dr H. Bur sa Univerziteta Jeil u SAD, počeo je da vrši istraživanja *energetskih polja (ili energetskih omotača) kojima su okružena sva živa bića*. Nauka tada zvanično nije prihvatila tu pretpostavku, ali su i drevni narodi verovali da je svako živo biće okruženo nečim što se ne može osetiti uz pomoć "običnih" čula kojima čovek raspolaže. Taj "nematerijalni" dvojniki svakog (a naročito ljudskog) bića, u raznim kulturama različito je nazivan. Najčešće korišćeni termini, barem u ovom veku, jesu *duša, astralno telo, eterično telo* itd. S obzirom na savremena saznanja, ima dosta zbrke u korišćenju tih pojmova, jer se među njima ne može prosto povlačiti znak jednakosti.

Dr Bur je uz ozbiljan naučni pristup izvršio niz istraživanja, kojima je postojanje energetskih polja oko živih bića dokazano, bez obzira što i danas postoje oni koji takvu činjenicu ne mogu da prihvate. Zanimljivo je da je on otkrio i oblike takvih polja koji uopšte ne moraju da budu "kopija" čiste fizičke pojavnosti. Dokazao je npr. da polje oko klice semena ima oblik *biljke* koja iz njega treba da izraste! Na bazi ovakvih i sličnih istraživanja, zasnovana je pretpostavka da sva živa bića imaju *unapred začet energetski obrazac koji slede u svom razvoju*. Takve pretpostavke stvorile su osnovu *holografske teorije*, po kojoj *sve ima informaciju o svemu*, što znači da i najmanja čestica u sebi sadrži informacije o čitavom Svemiru. Međutim, holografska teorija nije tema ovog izlaganja, pa ćemo se vratiti istraživanjima energetskih polja živih bića.

Dok je Dr Bur vršio svoja istraživanja, ruski naučnik S. Kirlijan istovremeno je pronašao metod *elektrografskog fotografisanja aure*, gde se pod *aurom* u stvari podrazumeva *energetsko polje oko živih bića*. Njegov izum zasnivao se na fotografisanju živih bića, ili njihovih pojedinih delova, u *prisustvu električnog polja visoke frekvencije*. Svako fotografisano živo biće (ili neki njegov deo) na tim fotografijama bilo je okruženo *neobičnim svetlim oreolom (aurom)*. Ova začuđujuća pojava nazvana je "*Kirlijanov efekat*" i ušla u istoriju nauke ovog veka. Naravno, ni ovo otkriće nije prošlo bez "dizanja prašine" od strane naučnih zvaničnika širom sveta, tim pre što se zaista radilo o neobičnom fenomenu koji se nije mogao objašnjavati mehanicističkim uprošćavanjima. Međutim, svi pokušaji da se ospori jedno ovako važno otkriće ostali su bez uspeha. Veliki broj naučnika vršio je razne eksperimente, kako bi postojanje aure bilo osporeno ili objašnjeno nekim "prostim" fizičkim efektom. Svi ti eksperimenti mogli su da pokažu samo jedno - *aura postoji i predstavlja neku vrstu energetskog polja koje okružuje svako živo biće*. Pokušaji objašnjavanja ovog fenomena svodili su se na činjenicu da su svi procesi u živoj materiji praćeni određenom

elektrodinamičkom pozadinom, bez obzira što su ti elektromagnetski signali često tako slabi da ih je nemoguće detektovati uz pomoć uobičajenih uređaja, namenjenih tehničkim potrebama. U međuvremenu se na tom polju mnogo toga promenilo. Iako je činjenica da je život obavezno praćen odgovarajućim elektrodinamičkim procesima već odavno poznata, u proteklih nekoliko decenija nauka je razvila i različite metode uz pomoć kojih se ti procesi mogu precizno meriti, što se dosta koristi u medicini, biologiji, i drugim disciplinama.

Još 1929. godine pronađen je *elektroencefalograf (EEG)*, koji predstavlja zvanično prvi uređaj sposoban da meri električnu aktivnost mozga. Ovaj aparat već odavno čini "standardan" deo medicinske opreme. Sezdesetih godina konstruisan je i prvi *magnetni encefalograf (MEG)*, koji snima magnetna polja proizvedena električnom aktivnošću ćelija. *Snimanje magnetne rezonance* otkriveno je u SAD 1946. godine, a danas takođe predstavlja uobičajen medicinski postupak u dijagnostici i proučavanjima mozga. Zasnovan je na činjenici da *vodonikovi atomi* u ljudskom telu *proizvode rezonancu* pod uticajem magnetnog polja. *Pozitronsko skeniranje* je relativno nov, ali takođe već uobičajen postupak za praćenje moždane aktivnosti. Pomenimo na kraju i *poligrafiju*, na bazi koje rade tzv. detektori laži. Postoji više vrsta poligrafa, od kojih je posebno zanimljiv onaj koji je zasnovan na *galvanskim karakteristikama kože*. Određena emocionalna stanja utiču na elektroprovodnost kože, na bazi čega uređaj čita krivulju iz koje se može "pročitati" u kojoj meri je neko psihički uznemiren.

Svi pomenuti uređaji odavno predstavljaju uobičajenu opremu za obavljanje medicinske prakse, raznih stručnih poslova i naučnih istraživanja. Njima se, dakle, mogu detektovati i meriti aktivnosti ljudskog mozga, pa time i psihološka stanja čoveka. Međutim, primena mnogih takvih i sličnih metoda ne ograničava se samo na ljudski mozak, već i na druge organe i njihove sisteme, pošto se i drugi procesi u ljudskom organizmu (pored moždanih) takođe zasnivaju na određenim elektromagnetnim efektima. Pored toga, slične tehnike koriste razni drugi stručnjaci i istraživači i kod drugih vrsta živih bića (životinja i biljaka). Elektrodinamika živog organizma više nije nikakva tajna, ona se već odavno koristi i u praksi.

Na osnovu rečenog, možemo smatrati da više nema nikakvog smisla sumnjati u postojanje *aure* kao energetskog omotača živih bića. Svaki elektromagnetni proces, ma kako bio slabog intenziteta, praćen je elektromagnetnom emisijom, odnosno postojanjem električnih i magnetnih polja. Život je nezamisliv bez određenih elektromagnetnih procesa u živoj materiji. Pored postojanja električnih potencijala i struja u svim živim ćelijama i tkivima, videli smo ranije da i svaki hemijski proces obavezno ima određenu elektrodinamičku pozadinu. Sasvim je bilo logično pretpostaviti i postojanje energetskih polja oko žive materije, pošto magnetna i električna polja u stvari predstavljaju oblik energije. Bilo je, dakle, samo pitanje dana kad će se pronaći mogućnost da se to polje detektuje pomoću odgovarajuće opreme, kao i da se snimi njegova "slika". Istraživanja Dr Bura i Kirlijana urodila su plodom. Energetsko polje žive materije je dokazano, uz mogućnost fotografisanja. Dalja istraživanja u oblastima

medicine, fizike, biologije i drugih naučnih disciplina ne samo što nisu bila u suprotnosti sa otkrićem aure, već su i potvrdila njeno postojanje. Kad aura kao fizički realna pojava ne bi postojala, tad, recimo, ni rad običnog elektroencefalografa ne bi imao nikakve naučne osnove.

Vratimo se sada samoj auri. Nju, dakle, možemo smatrati *realnom pratećom pojavom života*. Već prvi snimci pokazali su da su živa bića (ili njihovi delovi) snimljena Kirlijanovom metodom okružena svetlim oreolom, dok je takva pojava izostajala kod nežive materije. Pored toga, oblik, intenzitet i boja aure razlikuju se u zavisnosti od toga koje živo biće je snimljeno. Takođe postoje razlike u auri pojedinih organa istog bića. Zatim, aura se razlikuje i u zavisnosti od *zdravstvenog stanja organizma* (ili pojedinih njegovih organa), a kod ljudi postoji zavisnost i od *psihičkog stanja*. Ovom činjenicom neki istraživači objašnjavaju sposobnost pojedinaca da "beskontaktno" i bez značajnijeg medicinskog obrazovanja postavljaju dijagnoze obolenja, kao i tzv. *bioenergetsku* sposobnost lečenja. Smatra se da neki ljudi imaju razvijenu sposobnost "čitanja" tude aure, kao i odgovarajućeg uticaja na nju. Polazi se od pretpostavke da aura nije samo manifestacija procesa u živom organizmu, već i svojevrsna *energetska i informaciona podloga*, preko koje je moguć uticaj na biološke funkcije. Zvanična medicina o ovome još nije rekla konačnu reč, mada sve veći broj lekara realno prihvata mogućnost tzv. bioenergetskog diagnosticiranja i lečenja. Međutim, još uvek je aktuelno zvanično ignorisanje takvih pojava, što pruža mogućnost samozvanim "isceliteljima" da manipulišu svojim navodnim "sposobnostima".

Naročitu pažnju naučnika, kao i šire javnosti, privukle su fotografije aure listova raznih biljaka. Samo u toku proteklih nekoliko godina čak su i mnogi popularni časopisi objavili snimke listova čiji je jedan deo odsečen, ali gde se jasno ocrta *aura oko celog oblika lista*, kao da je odsečeni deo još uvek tu. Što se tiče popularne štampe, opravdano se moglo posumnjati u montaže i falsifikate u cilju senzacionalizma. Ne može se sa sigurnošću tvrditi da nije bilo i takvih fotografija. Zbog toga ovde ne želim da objavljujem snimak takvog fenomena, jer će uvek biti onih koji će ga proglasiti za veštu montažu bez obzira što je originalan. Umesto toga, reći ću da pomenuta pojava ima svoju verifikaciju. Ako je i moguće montiranu fotografiju "proturiti" u popularnu štampu namenjenu najširim čitalačkim krugovima, onda se to svakako ne može učiniti stručnjacima i ozbiljnim istraživačima. Mnogi su pravili slične snimke i "za svoj račun", pa su otkrili isti efekat. Mnogo puta formirani su čitavi timovi sačinjeni od ozbiljnih naučnika i stručnjaka raznih profila, pa su i oni otkrivali efekat "*fantomskog*" lista. Teorija o postojanju aure i oko onih delova organizma koji su fizički odstranjeni proširena je na sva živa bića. Njom se objašnjava i osećaj "*fantomskih*" bolova kod osoba koje, recimo, nemaju jednu nogu. Medicini je odavno poznato da se mnogi takvi ljudi često žale na bolove u nepostojećem delu tela, tvrdeći pri tom da ih sasvim realno osećaju. Otkriće "*fantomske*" aure učvrstilo je tezu da *energetsko polje živog organizma predstavlja njegovu fizičku suštinu, stariju od "običnog" tela koje se opaža pomoću "standardnih" čula*.

Za ovo razmatranje od posebnog značaja je i jedan drugi efekat u vezi sa austom živih bića. Na Kirlijanovoj fotografiji uočava se pojava svetlog oreola oko lista bez obzira što je on ubran i odvojen od biljke. Slična pojava može se opaziti i kad je u pitanju cela ubrana biljka. Međutim, nakon izvesnog vremena aura će nestati. To se neće dogoditi naglo, već postepeno, srazmerno "stepenu umiranja" lista (odnosno biljke). Na prvi pogled tu nema ničeg čudnog, jer se zna da se pod uginućem biljke ne može smatrati proces samog njenog ubiranja ili odvajanja nekog dela, već proces njenog venjenja (sasušivanja). Kad biljka uvene, aure više neće biti!

Aura se, dakle, zadržava i oko mesta gde se nalazio odsečeni deo biljke, ali nestaje kad biljka uvene, tj. kad se sasuš. Odavde izvodimo zaključak da je proces uginuća biljke tesno skopčan sa gubitkom vode, tj. njenom dehidracijom, pošto se venjenje (sušenje) biljke u stvari svodi na dehidriranje. Kad biljka dovoljno dehidrira, aura se "gasi", tj. odlazi od nje. Tu zaista nema ničeg čudnog, ako se zna da voda predstavlja osnovu svakog, pa i biljnog organizma. Pitanje koje valja postaviti glasi: šta je u živom organizmu najtešnje povezano sa njegov austom? Da li su to žive ćelije same po sebi, tj. procesi koji se odigravaju u njima? Ako prihvatimo tezu da aura predstavlja energetske i informacionu matricu, ili holografski zapis živog organizma, sa čime je onda tačno "spojeno" njeno dejstvo na "obično" fizičko telo i šta determiniše prekid te veze? Iako su postojale razne pretpostavke, od kojih su mnoge vodile u nepotrebnju mistifikaciju, jasan i racionalno prihvatljiv dogovor na pomenutu i slična pitanja do danas nije dat. Međutim, na bazi hidronike moguće je dati naučno prihvatljive i dosada najpreciznije odgovore na mnoga takva pitanja.

Stav hidronike u vezi sa energetskim poljem oko živih organizama je sledeći: voda je "nosilac" aure! Ovaj zaključak može se izvesti već iz činjenice da proces dehidracije povlači i nestajanje aure. Pored toga, postoji još jedna činjenica koja ovo jasno potvrđuje, a to je otkriće da i sama voda ima auru. Snimci vodenih kapi napravljeni specijalno prilagođenom Kirlijanovom kamerom to jasno potvrđuju. Pored toga, postoje bitne razlike u izgledu i obliku aure vode, zavisno od toga kakvim je uticajima prethodno bila izložena. Zasad pomenimo samo to da se aura iste vode uočljivo razlikuje posle njenog izlaganja uticajima magnetnih polja, nakon otapanja, dinamizacije itd. Ovim je i fizikalno potvrđeno postojanje hidroničkih efekata. Švajcarski istraživač Ender, član akademije nauka i pronalazač ranije pominjane magnetne kartice, snimio je, recimo, kapi obične vode kao i kapi vode izložene magnetnom uticaju te kartice. Na takvim snimcima mogu se uočiti jasne razlike.

Voda, dakle, ima auru podložnu promenama, kao što je slučaj i sa austom živih bića. To je još jedna činjenica koja jasno potvrđuje hidroničko tumačenje da se aura živog organizma svodi na auru vode koja je u njemu sadržana. Činjenica da na mestu odstranjenih delova organizma i dalje postoji energetski omotač može se objasniti holografskim principom "udruženim" sa hidroničkim efektom memorije vode. Sva voda u živom organizmu čini celinu koja ima sve informacije o celom organizmu i njegovim procesima. Nestanak jednog dela

organizma nikako ne znači da je ostatak vode izbrisao informacije o njemu. Pošto voda ionako neprestalno kruži u živom sistemu, trpeći pri tom elektro-dinamičke uticaje procesa i samih formi kroz koje prolazi, ona će sačuvati "sećanje" na deo koga nema i rekonstruisati identičnu auru, kako bi omogućila regeneraciju. Zna se da neke vrste zaista i imaju sposobnost regeneracije, o čemu će biti govora kasnije. Činjenica da se stalno vrši izlučivanje i uzimanje novih količina vode od strane živih organizama ne predstavlja prepreku za ovaj fenomen. "Stara" voda, zagađena raznim štetnim materijama i informacijama, ustupa mesto novoj, pri čemu je proces kontinualan i postupan, pa nova voda uvek ima vremena da primi potrebne informacije iz organizma.

Po holografskom principu i hidroničkoj teoriji, svaka kap vode u živom organizmu ima informacije o čitavom organizmu. Pored toga, čak i najmanja količina vode ima takođe informacije o čitavom našem svetu, u kome ona neprestalno cirkuliše. Ukoliko je nečim sprečena da prenosi takve informacije, ili čak "zagađenja" štetnim informacijama, takva voda prestaje da podržava život. Naravno, efekti aure kod živih bića ne mogu se pripisati isključivo vodi, s obzirom da i sama voda trpi promene pod uticajem procesa u živoj materiji. Međutim, može se govoriti o određenoj interakciji vode i žive materije, gde voda ima nezaobilaznu ulogu. U nedostatku adekvatne aparature za snimanje Kirlijanovog efekta kod vode, bio sam prinuđen da se poslužim jednom originalnom metodom, koja je dala još atraktivnije rezultate. Nepogodna je za pravljenje fotografiskih snimaka, što ipak ne predstavlja veći problem, pošto je lako izvodljiva čak i bez posebnih laboratorijskih uslova. Za tu svrhu treba imati stari televizor (po mogućstvu u boji), jedan veoma jak cilindrični ili torusni stalni magnet sa aksijalnim magnetenjem, kao i nešto prateće opreme. Televizor mora imati ispravan ekran, pri čemu ne mora da ima sposobnost "hvatanja" slike emitovanih programa.

Zna se da televizijsku sliku proizvodi snop elektrona u katodnoj cevi, koji "bombarduju" njen prednji, luminescentni deo (ekran). Fokusiranje i upravljanje ovog elektronskog snopa vrši se uz pomoć magnetnih polja, koja u katodnoj cevi proizvode odgovarajući namotaji. Ako se ekranu čeonu prinese snažan magnet, njegovo magnetno polje takođe će uticati na elektronski snop, što će rezultovati pojavom šara, preliva i "fleka" na ekranu. To može izgledati zanimljivo, ali se nipošto ne preporučuje, jer interakcija stranog magnetnog polja i polja u katodnoj cevi može premagnetisati jezgra namotaja i onesposobiti katodnu cev, koja predstavlja najskuplji sklop televizora. Čak i slabiji magneti na ekranu mogu ostaviti mrlje koje teško iščezavaju, ili ostaju za stalno. Otud se ovakvi eksperimenti rade sa starijim televizorima, ali sa ispravnim ekranom.

Magnet se jednim svojim polom okrene prema ekranu i učvrsti na nekoliko centimetara ispred njega. Kad se uključi televizor, pojaviće se karakteristične šare i prelivi. Kako bi efekat bio "čist", najbolje je televizor uključiti na rad preko video-uređaja, pri čemu, naravno, video uređaj ne treba da bude priključen. Ovim se postiže da katodna cev funkcioniše, ali bez poznatog "snega". Ako se ne raspolaze takvom mogućnošću, treba isključiti blok za prijem

signala slike u aparatu, za šta je već potrebna stručna pomoć. Ako se potom između magneta i ekrana stavi komad gvožđa, šare na ekranu će se bitno izmeniti, što se moglo i očekivati (jer je gvožđe feromagnetik). Kad se u prostor između ekrana i magneta unese daščica od suvog drveta, plastična ili keramička pločica, neće biti uočljivih promena, jer pomenuti materijali ne utiču bitnije na magnetna polja. Promene se takođe neće uočiti ni kad se stavi čaša, ili neka pogodna staklena posuda oblika izdužene kutije. Međutim, kad se u takvu posudu nalije *voda*, pojaviće se primetne promene, u vidu neke vrste senke. Ovo na prvi pogled ne mora da čudi, jer je voda dijamagnetik koji veoma slabo utiče na vrednost magnetne indukcije, ali ipak dovoljno da se može meriti. Međutim, kod drugih dijamagnetnih i paramagnetnih materija ovaj uticaj je takođe merljiv, ali se na pomenuti način ne može detektovati. Promena senke takođe će se uočiti i kad se u prostor između ekrana i magneta postavi ruka, "svez" komad drveta, telo nesusušene biljke itd. I u tim slučajevima senka će imati oblik *oreola* koji prevazilazi dimenzije onoga što je uneto. Potrebno je izvesno vreme da se eksperimentator navikne da razlikuje promene o kojima je reč. Pri tom se *ne sme preterati* sa neprekidnim eksperimentisanjem i držanjem magneta ispred televizora.

Posebno zanimljiva pojava koja se na ovaj način može uočiti svodi se na izvesnu *razliku senke koju daje voda u zavisnosti od toga kakvom tretmanu je prethodno bila izložena*. Uočava se razlika između obične pitke vode i iste takve vode koja je prethodno *protakana kroz magnetni oplemenjivač*. Razlika je primetna i kod *otopljene* vode. Što je naročito zanimljivo, nastaje smanjenje senke kod vode koja je *zagrevana* na temperaturi između 60 i 70°C. Trebalo bi očekivati promene i kod dinamizovane vode, ali nisam uspeo da ih uočim na opisani način, iako takva voda ima nesumnjivo pozitivan uticaj na žive sisteme.

Na osnovu iznetog možemo zaključiti da opisana senka na tv ekranu u stvari odslikava *auru*. Kad je u pitanju *živa materija i voda*, uočene promene ne mogu se pripisati samo "gruboj" interakciji elektronskog mlaza i magnetnih polja, već i efektima elektrodinamičkog karaktera, koji prate procese u živoj materiji i vodi. Videli smo da su ti efekti danas merljivi i primenjeni kod raznih uređaja namenjenih medicinskim i drugim potrebama. Elektronski snop u vakuumu katodne cevi ima izuzetno visok stepen osetljivosti u odnosu na klasične elektromehaničke instrumente, pa se ne treba čuditi ako se pomoću njega, barem posredno, mogu registrovati *energetska polja žive materije i hidronički efekti*.

Kirlijanov metod fotografisanja aure u visokofrekventnom elektromagnetnom polju takođe predstavlja dosetku, pomoću koje se fizička pojava nedostupna neposrednoj percepciji prilagođava našim čulima. Inače, kažu da postoje ljudi sposobni da vide auru živih bića, što lično nisam imao prilike da proverim. Neki istaraživači smatraju da su mnogi ljudi u prošlosti mogli da uoče kako svoj, tako i tuđi svetlosni omotač. Smatra se takođe da su ljudi *naročito visokog stepena produhovljenosti* bili sposobni ne samo da vide tuđu auru, već i da sopstvenu toliko pojačaju da postane vidljiva mnogim "običnim" ljudima, naročito u trenucima meditacije, molitve i drugih sličnih *uzvišenih* stanja ljudskog uma.

Pretpostavlja se da su zato svetitelji i drugi značajni ljudi u većini religija na ikonama slikani sa svetlim oreolima, najčešće oko glave. Možda su to samo nagađanja, ali nije daleko od razuma poverovati da smo pod uticajem civilizacije zaista zanemarili mnoge sposobnosti koje su nekad bile prirodno korišćene. Ako je tako, možda one i dalje leže skrivene u nama, samo ih valja na pravi način upotrebiti. U tom smislu, hidronički fenomeni predstavljaju dobar putokaz.

15. VODA PAMTI I MUZIKU

Kad je pre nekoliko godina u domaćoj dnevnoj štampi objavljena vest da je jedan naš poljoprivrednik povećao rodnost svog voćnjaka *puštajući mu tonske snimke raznih ptičjih cvrkuta*, naša javnost se, kao i obično, prilično začudila. Međutim, čuđenje je bilo proizvod čiste neobaveštenosti. Mnogo pre toga imali smo prilke da čujemo o neobičnom otkriću uticaja muzike na stepen mlečnosti krava. Čak je utvrđeno da krave kojima je puštana klasična ili druga slična muzika *daju znatno više mleka!* Prosečno obrazovan čovek ovakve vesti najčešće je prihvatao kao medijske senzacije, ne znajući da su one rezultat brojnih ozbiljnih naučnih istraživanja.

Za nauku danas više nema tajni u vezi uticaja muzike na čitav živi svet, pa i na čoveka. Istina, još uvek nisu sasvim razjašnjeni svi mehanizmi takvih uticaja, ali treba reći da je njihovo postojanje verifikovano i već primenjeno u praksi. Tako se, recimo, u neuropsihijatriji već odavno primenjuje *muzikoterapija*, a puštanje muzike ptičjeg cvrkuta i sličnih *"zvučnih biostimulatora"* primenjuju mnogi farmeri u svetu, kako bi povećali rodnost voćki, prirast domaćih životinja, mlečnost krava, otpornost biljnih i životinjskih organizama itd.

Zvanično se smatra da je ovakva istraživanja prvi započeo američki istraživač dr Dž. Majs, pedesetih godina ovog veka. On je jasno utvrdio da ananas ima bolji kvalitet i veću rodnost na plantažama gde rade *vesele i raspevane* grupe radnika. Ovim istraživanjima niko tada nije pridavao poseban značaj, sve dok jedan drugi Amerikanac, K. Bakster, nije načinio zaista neobično otkriće koje se nije moglo pripisati slučajnosti, a uz to je bilo i lako ponovljivo. Nauka je dobila *konkretno* dokaze da i biljke imaju neobične *osećajne sposobnosti*.

Bakster je eksperimentisao sa galvanskim poligrafom (o kome je već bilo reči). U jednom trenutku došao je na ideju da elektrode poligrafa priključi na list filodendrona, koji se nalazio u njegovoj laboratoriji. Otkrio je da krivulja naglo kreće naviše *čim bi samo pomislio da biljci učini nešto loše* (recimo da je opeče plamenom). *Biljka je čitala ljudske misli i savršeno ih razumevala!* Dalji eksperimenti nisu bili ništa manje atraktivni. Biljka je burno reagovala (naravno, preko poligrafa) kad bi se u njenoj blizini račić ubacio u vrelu vodu. Osećala je nevolju jednog *sasvim drugačijeg živog bića!* Pored toga, slično uznemirenje izazvao bi ulazak u prostoriju osobe koja je naposredno pre toga uništavala druge biljke, što je ukazivalo na neobičnu sposobnost da se oseti čak i potencijalna opasnost. Baksterovi prvi eksperimenti izvedeni su 1965. godine, a do danas ih je ponavljao veliki broj istraživača širom sveta. U osetljivost biljaka više se i ne sumnja, bar ne među onim naučnicima koji se tom problematikom bave. Uostalom, sve to i ne mora da izgleda baš toliko novo. Mnogi su imali i

prilike da čuju o naglom venjenju cveća u prisustvu određene osobe, kao i o drugim sličnim fenomenima. Sve se to događa mnogo češće nego što većina ljudi može da primeti.

Prethodno pomenuti eksperimenti objašnjavaju i *uticaj muzike* na biljni svet, a naročito na životinje i ljude. Savremena muzikologija smatra da muzika ima *kosmičku suštinu*, tj. da je govor muzike, iako naprecizan u odnosu na običan govor, daleko manje ograničen i emocionalno bogatiji. Smatra se da je *prirodna muzika* starija čak i od živog sveta na našoj Planeti, da je utkana u strukturu *Svemira* i svih pojava u njemu. Strukturu muzičke kompozicije sačinjava njen *ritmički, melodijski, harmonijski, emocionalni i duhovni sadržaj*. Određeni analogizam vlada u čitavom Svemiru, kao i u svim pojavama vezanim za živu materiju. Ritmičnost, melodičnost i harmonija odlike su *svih procesa* u našem Svetu, emotivnost je svojstvo *svekolikog života* (kao što smo videli, i biljke na svoj način ispoljavaju emocije), dok je duhovnost, barem u poznatom smislu te reči, svojstvo *čoveka* i njegovog *stremjenja ka UNIVERZALNOM BOŽANSKOM SAVRŠENSTVU*. U tom svetlu ni najmanje ne začuđuju činjenice da *muzika deluje na živu materiju*, a dejstvo na ljudsku psihu je nešto što nam je *ionako poznato*.

Još su drevni narodi znali za neobične moći muzike. Iako se najčešće radilo o sadržajno jednostavnoj muzici, koja se obično sastojala samo iz ritmova, ona je bila sastavni element većine rituala, pomoću nje su se postizala izmenjena stanja svesti (trans), a koristili su je i u terapijske svrhe. Sa *duhovno-intelektualnim* razvojem čoveka evoluirala je i muzika, sve više se približavajući *strukturalnom ustroju Sveta*. Može se smatrati da vrhunac predstavlja *evoluirana duhovna muzika*, kod koje su zastupljene sve strukturalne komponente, sa naročitim akcentom na duhovnoj. Ovakvu muziku treba razlikovati od primitivnijih oblika duhovne muzike, koji se mogu sastojati i samo iz ritmičke komponente. Činjenica da se i takvom muzikom mogu postizati izmenjena stanja svesti često se pripisuje njenoj duhovnosti. Međutim, izmenjena stanja svesti nikako ne moraju biti proizvod *istinske (evoluirne) duhovnosti*, već čak mogu biti i negativna. Tu se pokušava "*prodor u suštinu*" *preći*com, kao i kod uzimanja psihodeličnih materija. Muzika ima mnogo veći značaj za čovečanstvo nego što se obično misli.

Uticaj muzike na ljude, kao i na ostalu živu materiju, *može biti pozitivan, ali i negativan*. Nađeno je da u tom smislu vlada čak i određeni analogizam među različitim vrstama organizama. Većini biljaka, kao i životinja, odgovaraju *mirni ritmovi melodičnih i harmoničnih kompozicija*, bez ikakvih negativnih emocija. Pored mnogih kompozicija iz oblasti klasične muzike, tu se mogu ubrojati mnoge izvorne i popularne kompozicije koje zadovoljavaju pomenute kriterijume. S druge strane, muzika nemirnih ritmova, disharmonična i "nabijena" negativnim emocijama, deluje štetno na svako živo biće. Ziva materija "*protestuje*" protiv takve muzike, ali veliki broj ljudi ipak nije sposoban da *pravi razliku*. Ne radi se o nekoj određenoj vrsti muzike, niti o nekom muzičkom pravcu, već o pojedinim negativnim muzičkim kompozicijama, koje se mogu

pronaći u raznim vrstama muzike. Najčešće ni sami autori nisu svesni štetnog karaktera nekih svojih kompozicija. Dosta pouzdan detektor valjanosti muzike predstavlja ukrasna biljka (recimo neko kućno cveće) priključena na poligraf. Pozitivne reakcije biljke na određenu muziku govore da se radi o kvalitetnoj muzici. Međutim, biljka će se bukvalno "uplašiti" onih vrsta muzike koje joj se ne dopadnu, što će se opaziti po munjevitoj reakciji poligrafa. Možda se nekima neće dopasti, ali što se tiče objektivnog kvaliteta muzike biljke se mogu smatrati kompetentnijim stručnjacima od ljudi! Kad govorimo o muzici, mi obavezno unosimo subjektivne doživljaje zasnovane na bazi ličnog zadovoljstva, dok biljka reaguje spontano na prirodu muzike i ostalih uticaja kojima je izložena.

U vezi sa zvučnim uticajima valja dati još jednu važnu napomenu. Fizičari odavno znaju da je zvuk koji proizvodi neko telo zavisao od mnogih karakteristika toga tela. U te karakteristike spadaju osobine elastičnosti, dimenzije, oblik, temperatura itd. Poznati američki matematičar M. Kac postavio je 1965. godine čuveno pitanje, koje je označilo početak savremene ere u matematičkom modeliranju zvukova: "Može li da se čuje oblik doboša". Vođeni idejama nemačkog matematičara H. Vejla, radove na zvučnom modeliranju oblika nastavili su i neki savremeni istraživači u SAD i Evropi. Svi oni u stvari nastavljaju izučavanja koja su još u 18. i 19. veku zasnovali matematičari i fizičari, poput Ojlera i Lagranža, koji su u izučavanje zvučnih talasa uveli talasne jednačine, kao egzaktno matematičke modele. Uskoro možemo očekivati da će oblici i zvukovi biti povezani preciznim matematičkim modelima, čime će se i prethodno razmatrani problemi uticaja geometrijskih formi na živu materiju svesti pod jedinstven obrazac sa uticajima muzike. Međutim, kao što ćemo sada videti, hidronika je oblast u kojoj je takvo svođenje moguće već sada.

Ova kratka priča o uticaju muzike na živi svet bila je neophodna da bismo se sreli sa još jednim važnim hidroničkim fenomenom vode - uticajem muzike na vodu. Ovdje ne treba pod pojmom muzika uvek podrazumevati muziku u užem smislu, već sve vrste zvučnih uticaja, bez obzira da li su negativni ili pozitivni. Na ideju za takvu vrstu istraživanja došao sam imajući u vidu ostale hidroničke fenomene vode. Videli smo da pored statičnih magnetnih polja na vodu mogu imati pozitivan uticaj i određena elektromagnetna značenja, kao što su Sunčevi zraci (koji takođe spadaju u elektromagnetno zračenje, bez obzira da li su u nevidljivom ili vidljivom delu spektra). Pored toga, voda trpi mnoge druge elektromagnetne uticaje, koji potiču od veštačkih izvora i koji su često štetni. Postavlja se pitanje da li je moguće pronaći i neke veštačke elektromagnetne talase koji bi na vodu delovali korisno poput Sunčevih zraka? Logično je bilo pretpostaviti da takvi talasi sigurno postoje, samo je valjalo odrediti njihovu frekvenciju, intenzitet i druge karakteristike. Međutim, pokazalo se da to nije lak posao.

Kao prvo, valja istaći da je i samo uprošćavanje neprirodno. Priroda ne voli banalna pojednostavljenja. Živa materija nije naviknuta na jednu određenu vrstu zračenja, već na širok spektar frekvencija, intenziteta i drugih karakteristika. Koliko su važne same te karakteristike, toliko su važni i njihovi međusobni

odnosi, ritmovi, ciklusi, vremena izlaganja i čitav niz drugih kompleksnih međuzavisnosti. Otud nije bilo lako naći elektromagnetno zračenje konkretnih i jedinstvenih osobina, koje bi u hidroničkom smislu na vodu imalo pozitivan uticaj. Valjalo je, dakle, naći "*mešavinu*" zračenja koja će svojom kompozicijom i harmonijom frekvencija, ritmova, intenziteta i drugih osobina, biti takva da vodu oplemenjuje u hidroničkom smislu, tj. da je učini *boljom za podržavanje života*. Već definicija jednog takvog zračenja podseća na *muziku*, što znači da je trebalo ispitati elektromagnetni uticaj muzike na vodu i pronaći onu vrstu koja ima najpozitivnija dejstva.

Najprostiji način bio je da se voda propušta kroz solenoid odgovarajućih karakteristika, koji će se umesto jednosmernom strujom napajati električnim impulsima iz izlaznog stepena *nekog audio-uređaja (npr. magnetofona)*. Solenoid, dakle, treba na taj uređaj priključiti umesto zvučnika. Rezultati postignuti na ovaj način bili su iznenađujući: voda propuštana kroz takve solenoide delova je na biljke i životinje *isto kao što bi delovala i sama muzika* koja je puštana dok je vršena ova vrsta oplemenjivanja vode! Pri tom je određenu ulogu igralo i kvalitet snimka, kao i samog uređaja: što je bilo manje šumova, efekti su bili bolji.

Novo otkriće usledilo je naknadno. Pokazalo, se da za ovakvo *zvučno oplemenjivanje vode* uopšte nisu potrebni solenoidi kroz koje će ona biti protakana na opisani način. Za razliku od magnećenja i magnetnog oplemenjivanja, voda trpi zvučne uticaje i kad miruje u posudi, na isti način kao i kad se protače. Ovo se može smatrati logičnim, jer su zvučni uticaji sami po sebi *dinamičkog tipa*. Kao što je kod dinamizovanja dovoljno da posuda sa mirujućom vodom *bude izložena Sunčevim zracima*, tako je za zvučne uticaje dovoljno *da bude izložena zvučnim talasima*. Ispostavilo se da je dovoljno posudu sa vodom ostaviti oko četvrt časa u blizini izvora zvuka, *pa da voda poprimi njegove uticaje* koji se mogu manifestovati na živoj materiji. Pri tom još uvek nije jasno razjašnjeno u kojoj meri se zvučni uticaj svodi na mehaničke zvučne vibracije, a u kojoj na elektromagnetne uticaje koji se ipak šire iz zvučnika u okolni prostor. Smatram da je kod zvučnih uticaja daleko izraženija varijanta *neposrednog uticaja zvučnih talasa*, koji mogu, bez obzira na mehaničku prirodu, vršiti određene vibracione promene u strukturi molekulskih asocijacija vode. Druga varijanta je kod neposrednog uticaja najverovatnije mnogo manje izražena, a možda i sasvim zanemarljiva. U prilog toj tezi ide i činjenica da se voda može muzički oplemeniti i kad se izloži "*živoj*" akustičnoj muzici, gde nema nikakvih instrumenata niti posredujućih uređaja koje prate elektromagnetna zračenja. Činjenica je ipak da bi za tako nešto trebalo sprovesti temeljnija istraživanja. Lako se može utvrditi da će cveće brže napredovati ako je zalivano vodom koja je prethodno "slušala" pogodnu muziku (istu koju "voli" cveće), čak i kad se takva muzika svodi na nečije solo pevanje ili sviranje akustičnog muzičkog instrumenta.

Što se tiče vrsta muzike, valja reći da je kriterijum njihove pogodnosti za živu materiju isti kao i kod direktnog "slušanja" od strane biljaka i životinja.

Tačno je da krave daju znatno više mleka kad im se puštaju neke kompozicije klasike, ali i neke druge vrste muzike mirnih ritmova, visokog stepena melodičnosti i harmoničnosti. Tačno je da istu muziku "vole" i biljke. Međutim, suština uticaja muzike na vodu sastoji se u tome što voda koja je "slušala" takvu muziku utiče na isti način na biljke i životinje kojima se daje.

Utvrđeno je još da veoma pozitivan uticaj na biljke i životinje ima i voda oplemenjena izvornom muzikom podneblja gde se tradicionalno gaji dotična biljka ili životinja. Jasno je, dakle, da nije lako utvrditi generalne kriterijume za razlikovanje valjanosti pojedinih vrsta muzike u vezi njihovih hidroničkih uticaja, odnosno uticaja na živu materiju.

Što se tiče uticaja muzički oplemenjene vode na ljude, važe slični kriterijumi. Međutim, tek tu se ne može govoriti o konkretnijim rezultatima. Istini za volju, uočeno je da neke vrste muzike, poput mnogih kompozicija klasike, imaju univerzalan pozitivan uticaj, pa se može pretpostaviti da i vode oplemenjene takvom muzikom utiču na sličan način. Takođe se zna da izvorna muzika blagotvorno deluje na ljude podneblja u kome je nastala, bili oni toga svesni ili ne. Međutim, za ljude je daleko bitniji duhovni nivo muzike koju slušaju. Taj duhovni nivo, uz ostalo okruženje visokog stepena duhovnosti, prenosi se prilikom osvećenja vode u hramovima i na drugim mestima, o čemu će posebno biti reči.

16. VODA - ŽIVOTVORNA ILI ŽIVA MATERIJ

Svakom je jasno da voda predstavlja svojevrsnu osnovu života na našoj Planeti. Štaviše - svako se može složiti i sa činjenicom da je ona životvorna materija. Međutim, na osnovu već izloženih hidroničkih fenomena nećemo preterati ni ako izvedemo sledeći zaključak: VODA JE ŽIVA! Ovaj put reč živa nije napisana pod navodnicima. Naravno, to ne znači da tako shvaćen život vode treba direktno poistovetiti sa nama znanim oblicima života u užem smislu. Pod životom vode treba shvatiti njenu sposobnost cirkulacije i regeneracije, uz prenošenje same osnove života na Zemlji.

Biljni i životinjski organizmi umiru kad ostanu bez vode, ili kad voda u njima prestane da živi, tj. da cirkuliše i učestvuje u biohemijskim reakcijama. Voda ima sposobnost da pamti i zaboravlja. Kad se ona izgubi ili prestane da živi - nestaje aura. U toku svog kruženja ona umire i ponovo oživljava. Sve su to osobine žive materije! Hemijski život na našoj planeti zasnovana je na ugljenikovim jedinjenjima. Osnovni biogeni hemijski elementi su vodonik, kiseonik, ugljenik, azot, sumpor i fosfor. Međutim, voda kao jedinjenje vodonika i kiseonika predstavlja istinsku osnovu života. Osim što čini najveći deo telesne mase živih organizama, biohemijski procesi bez nje nisu zamislivi. Zna se da bez tečnih kristala ne bi bilo života, a voda je takođe jedan od njih. Složeniji organizmi, uključujući i ljudski, imaju ćelijske membrane od tečnih kristala, čije osobine koriste u raznim biološkim procesima, kao što je prenos nervnih signala. Čak i jednostavni jednoćelijski organizmi imaju membrane od tečnih kristala. Međutim, ni takvi tečni kristali ne mogu se zamisliti bez vode. Osim toga, sama složenost molekularnih asocijacija vode umnogome podseća na složenosti struktura koje prate život.

Poznato je da Sveto Pismo (Biblija) sadži velike istine, koje, naravno, treba pažljivo protumačiti. Danas mnogi naučnici uspevaju da povežu velika otkrića sa složenim izražavanjem Svetog Pisma. Mnogi se slažu da kosmološke teorije o nastanku Svemira ("Veliki prasak"), kao i evolucione teorije, u stvari prate biblijski sled događaja, ali se to zbog načina izražavanja ne može na prvi pogled uočiti. Zanimljivo je da se u Starom Zavetu Svetog Pisma voda pominje na samom početku, u Prvoj knjizi Mojsijevoj (Knjiga postanja), gde se već u drugom stihu kaže: "A zemlja bješe bez oblića i pusta, i bješe tama nad bezdanom, i duh Božji dizaše se nad vodom". Može se postaviti pitanje zašto se duh Božji na samom početku stvaranja dizao baš nad vodom? Treba znati da je, prema Knjizi postanja, Bog tek kasnije rastavio "vodu pod svodom" od "vode nad svodom", te su tako nastala mora i druge vode na Zemlji ("voda pod svodom"), kao i atmosfenske vode ("voda nad svodom"). To znači da je Bog udahnuo svoj

duh vodi na samom početku, dok voda još nije bila ni kondenzovana, već je u obliku pare kružila iznad puste i bezoblične Zemlje. Već tad je, dakle, Tvorčeva Promisao oživotvorila vodu i time je predodredila za nosioca zemaliskog Života.

Prema evolucionoj teoriji, Život se začeo baš u vodi. Zasto su se prve belančevinaste kapljice (koacervati) začele baš u vodi, ili zašto se Život razvio baš iz njih? Setimo se izlaganja sa početka knjige, gde smo videli da voda obiluje anomalijama i paradoksima, više nego bilo koje drugo jedinjenje na Planeti, ali da su sve te njene čudnovatosti i anomalnosti u interesu Života. Sve se, dakle, lepo slaže. Tvorac je unapred predvideo vodu za istinskog nosioca Života, sa čim se, htela ne htela, mora složiti i zvanična nauka. Nikako drugačije ne može se objasniti toliko "odbijanje" vode da se uklopi u "pravila ponašanja" na našoj Planeti, pri čemu to "odbijanje" isključivo ide u prilog Životu. Da i sama nije imala atribute Živog, voda ne bi mogla tako korisno da posluži kao životvorna materija. Druga je stvar što ljudi često smatraju da bi cela Priroda trebalo da uskladi svoje ponašanje sa njihovim uprošćenim shvatanjima i tumačenjima pojava.

Prihvatanje vode za suštinsku praosnovu Života predstavlja osnovnu tezu opšte hidroničke teorije i pruža mogućnost objašnjenja mnogih pojava koje su do danas uočene, ali za koje ipak nema suštinskog objašnjenja. Neke od tih pojava već su pomenute. Još uvek zvanična nauka ne može u celosti da objasni osetljivost biljaka na razne spoljašnje signale, kao što su zvuci, blizina opasnosti, stradanje nekog sasvim drugog bića itd. Biljke, po zvaničnoj nauci, nemaju ni najprostiji nervni sistem, a kamoli sposobnost da "hvataju" signale čija prava fizička suština nije ni poznata. Dosad se ipak pokušalo sa objašnjavanjem tih mehanizama. Smatra se da je suština većine signala elektromagnetne prirode, sa čim se uglavnom slaže i hidroničko tumačenje.

*Međutim, reakcije biljaka i životinja na razne uticaje proizvod su složenih interakcija i međuzavisnosti u živom svetu. Pri tom je nemoguće ma koji živi organizam posmatrati izolovano. Pre dvadesetak godina američki molekularni biolog K. Rajan otkrio je da svo lišće paradajza počne da stvara *pro-tainazu*, čim gusenica počne da jede jedan jedini list. Protinaza vezuje fermente za varenje kod gusenica, pa se biljka na taj način štiti od uništavanja. Smatra se da su elektromagnetni signali koji nastaju u napadnutom listu sasvim dovoljni da aktiviraju bihemizme odgovarajuće vrste u svim drugim listovima, pa čak i kod drugih biljaka.*

Sve biljke u svojim membranama imaju plazmodezmate, naročite kanale kroz koje se kreću signali opasnosti. Ti signali imaju suviše slab intenzitet ako se uporede se signalima u tehničkim sistemima, ali ih živi svet odlično razume. Oni proizvode elektromagnetna polja dovoljne jačine da upozore ostale biljke na opasnosti, ali i da pozovu odbranu. U slučaju napada gusenica na biljke, prirodnu spoljnu odbranu predstavljaju ptice, koje i na prilično velikim rastojanjima mogu da "uhvate" signale biljaka i priteknu im u pomoć (razume se, uz obostranu korist, jer se ptice hrane gusenicama)! Onda nije nikakvo čudo

što voćke rado "slušaju" ptičji cvrkut i uz njega daju bolju rodnost, jer zvučni signali koje pri tom dobijaju za njih predstavljaju dokaz sigurnosti. *Nije, dakle, moguće živi svet uprošćavati i dovoditi na grube zakone borbe za opstanak.* Ono što može ozbiljno da ugrozi funkcionisanje zajednice najrazličitijih vrsta, jesu čovekove nepromišljene aktivnosti. Vidimo da, pored svih dobro poznatih zagađenja i drugih ataka na životnu sredinu, čovek neprestano vrši i *informacijsku kontaminaciju svoje okoline.* Razni elektromagnetni signali, koji su namerni ili slučajni proizvod mnogih tehničkih sistema, za živi svet predstavljaju *strašnu buku koja ga ometa u njegovoj prirodnoj elektromagnetskoj komunikaciji.*

Fenomeni slični pomenutim našli su danas već i praktične primene. U ambulanti kineskog lekara Li Huanga, neupućeni namernik može da zatekne prizor koji se naizgled kosi sa zdravom pameću. Tu se mogu videti bolesnici *povezani bakarnim provodnicima za živo drvo,* recimo bor ili jabuku. Dr Huang tvrdi da se preko provodnika čak i najteže bolesti *mogu preseliti na drvo,* a naročito dobri rezultati postižu se u lečenju koštanih obolenja. *Kad drvo počne da vene ili da se suši, to je znak da se obolelom vraća zdravlje.* Dr Huang smatra da nam je sama priroda ponudila rešenja svih problema, *samo treba da joj budemo zahvalni i da joj verujemo.* Ovakvim načinom lečenja postignuti su veoma *zapaženi rezultati!* Inače, verovanje u isceliteljske sposobnosti drveta postojalo je i kod nekih starih naroda.

Još jedan kineski naučnik, dr Čijang Kanžen, već poodavno vrši eksperimente koji nisu ništa manje neobični od prethodno opisanog načina lečenja. On je otkrio da je svako živo biće "ispunjeno" i okruženo *bioelektromagnetnim poljem,* koje predstavlja realnu fizičku pojavu vezanu za živi svet. Može se smatrati da to polje u stvari predstavlja prethodno opisano *energetsko polje (auru)* živih bića, koja se može snimati Kirlijanovom metodom. Međutim, suština otkrića dr Kanžena je u tome što je pronašao da je upravo to polje *pravi nosilac genetskih informacija.* Dr Kanžen ne osporava da su molekuli DNK (dezoksiribonukleinske kiseline) materijalni nosioci informacija, ali oni ipak predstavljaju samo "kašetu", dok se mehanizam nasleđivanja svodi na *interakcije bioelektromagnetnog polja.* Sve bi još moglo da ostane na nivou spekulacije, da dr Kanžen već više godina ne vrši konkretne eksperimente koji dokazuju njegovu teoriju, ali od kojih ponekad može da se "digne kosa na glavi".

Dr Kanžen izvršio je niz eksperimenata i dokazao *mogućnost prenosa naslednih osobina bioelektromagnetnim poljem.* Sem toga, pozitivni rezultati postignuti su i u medicini *tj. u borbi protiv obolenja i na polju podmlađivanja organizma!* Na žitnim poljima tretiranim bioelektromagnetnim putem postizano je *ogromno povećanje prinosa.* Ima mnogo područja gde se ova saznanja mogu korisno upotrebljavati, ali ima razloga i za razmišljanje. Ukrštanjem bioelektromagnetnih polja postignute su *strahovite mutacije DNK u hromozomima,* pa je, recimo, *dobijen krastavač sa ukusom dinje!* Na isti način dobijen je i *kunić sa velikim krivim zubima,* čiji izgled zaista može da izazove jezu. Bioelektromagnetizam, dakle, dopušta čak i ukrštanje naslednih osobina *među potpuno različitim vrstama biljaka i životinja!* Međutim, mogućnost primene Kanženove

teorije u medicini daleko je značajnija od stvaranja neobičnih vrsta. Kinesko ministarstvo zdravlja odobrilo mu je primenu bioelektromagnetizma u lečenju, pri čemu su postignuti začuđujući rezultati. Dr Kanžen je 1991. godine patentirao "Metod regulisanja imune reakcije", koji je primenjivan kod lečenja najtežih vrsta obolenja. Ima nade da će u najskorijoj budućnosti bioelektromagnetne terapije početi masovno i uspešno da se primenjuju.

Direktnu podršku teoriji dr Kanžena daju i neka druga saznanja. Kao prvo, zna se da svaka ćelija organizma prilikom podela dobija kompletanu "biblioteku" genetskog materijala, s tim što posebna vrsta proteina blokira sve informacije sem onih koje su potrebne za razvoj tačno određene vrste ćelije. Ipak se ne zna šta to "natera" ćelije fetusa da se specijalizuju, tj. šta određuje kako koja ćelija treba da se razvija u cilju nastanka različitih organa. Zatim, primećeno je da dete koje je nastalo veštačkom oplodnjom, ali je oplodena jajna ćelija uneta u telo druge žene, većim delom nasleđuje osobine te žene u čijem telu se razvilo. Takođe je uočeno da deca mnoge osobine nasleđuju od onih sa kojima žive, a ne od bioloških roditelja. Pored toga, poznato je da i odrasle osobe mogu da menjaju svoje ponašanje pod uticajem drugih ljudi, čak i onda kad to nije svesno, niti se može objasniti spontanom prihvatanjem. Dobro se zna da čak i domaće životinje (naročito psi) vremenom počinju da "liče" na svoje vlasnike. Ništa od toga ne može da se objasni "običnim" načinom nasleđivanja, ali može ako se prihvati postojanje bioelektromagnetnog polja.

Danas se može smatrati da je postojanje bioelektromagnetizma dokazano. Kao što smo videli, takva saznanja se već primenjuju, naročito u medicini, sa realnim izgledima da se u najskorijoj budućnosti masovno upotrebe i za lečenje najtežih obolenja. Međutim, teorijski modeli bioelektromagnetnih pojava nisu sasvim dovršeni, što znači da ne postoje precizna objašnjenja mehanizma tih pojava. Kad se sve takve pojave uzmu u celini, imajući u vidu činjenicu da voda predstavlja osnovu života, moguća su određena objašnjenja na bazi hidronike, koja istovremeno potvrđuju tezu da je voda na neki način i sama živa.

Zna se iz prethodnih razmatranja da molekulske asocijacije vode predstavljaju hiperosetljive elektrodinamičke strukture, kao i da voda direktno prisustvuje ili neposredno učestvuje u svim biohemijskim reakcijama. Logično je pretpostaviti da je ona osnovi medijum koji trpi, proizvodi i prenosi bioelektromagnetne uticaje. Kod biljaka voda na neki način može da igra i ulogu neke vrste nervnog sistema. Ona je ta koja, preko svojih molekulskih struktura, prima "eho" biohemijskih transformacija i prenosi informacije živoj materiji. U njenim molekulima holografski je zapisana slika života. Nije moguće zamisliti elektromagnetizam žive materije bez vode, pa prema tome ne može biti govora ni o bioelektromagnetnom polju bez nje. Videli smo da se energetski omotač zadržava čak i oko odstranjenog dela biljke, ali ga nema oko dehidrirane biljke. Ima dovoljno razloga da vodu smatramo sustinskom životnom pramaterijom.

17. VODA, ŽIVOT I UM

Postojanje bioelektromagnetnog polja živih bića otvara čitav niz zanimljivih pitanja, naročito u smislu mogućih povezivanja biološkog elektromagnetizma i hidroničkih fenomena vode. Videli smo da je takvo povezivanje logično i neophodno, jer se bez vode, kao osnove života, ne može govoriti ni o bioelektromagnetnim pojavama. Bioelektromagnetizam je obavezan pratilac biohemijskih procesa, a takvi procesi su nezamislivi bez vode kao osnove svake žive strukture. Kretanje jona, kao nosilaca naelektrisanja u živoj materiji, vrši se u odgovarajućim sredinama čiju osnovu čini voda. Jasno je onda da je povezivanje bioelektromagnetnih i hidroničkih fenomena neophodno, što čak daje pogodnu osnovu za naučno objašnjavanje i jednih i drugih.

Prvo pitanje koje se u vezi s tim može postaviti tiče se *memorijskih sposobnosti vode*. Ako ona može da se "seća" nekadašnjeg prisustva biološki aktivnih materija, da li onda može da se govori i o *pamćenju bioelektromagnetnih uticaja*, kao i o *povratnom uticaju elektrodinamičkog stanja molekulskih asocijacija vode na energetsko polje žive materije*? Treba imati na umu da je voda u svim kulturama zauzimala veoma važno mesto. Iskonska mudrost i intuicija naroda učinili su da se još u drevna vremena voda shvati kao osnova života. U antičkim filozofskim učenjima predstavljala je jedan od četiri suštinska elementa materije (vazduh, zemlja, vatra i voda). Nema kulta niti religije koji u svojim ritualima ne upotrebljavaju vodu, više nego bilo koju drugu materiju. U mnogim kulturama oduvek je primenjivan čin *ritualnog pranja ruku*, a ponekad i čitavog tela, kad iz tela ili uma treba odstraniti negativne sile, ili ako se učini kakav nedolican postupak. Verovalo se da će tako biti odstranjeni negativni telesni i duševni naboji. Otud mnogi narodi i danas koriste termin "*oprati ruke*" onda kad se radi o pokušaju izbegavanja odgovornosti, ili kad se treba rešiti negativnih postupaka, misli i emocija.

S druge strane, dobro su poznati fenomeni vezani za razne *čudotvorne, svete i osvećene (ili posvećene) vode*. Pod *čudotvornim vodama* podrazumevaju se pojedine prirodne vode, koje ispoljavaju neobična, ali korisna svojstva. Postoje izvori čijim vodama narod pripisuje takve moći. Ponekad su moguća objašnjenja blagotvornih efekata takvih voda na bazi postojećih saznanja zvanične nauke, najčešće zbog sastojaka koji se u njima nalaze (mineralne vode), visokog stepena fizičke, hemijske i biološke ispravnosti itd. Najčešće ipak ne mogu da se objasne efekti čudotvornih voda isključivo na principima postojećih zvaničnih nauka. Pod *svetim vodama* obično se podrazumevaju one vode koje takođe ispoljavaju blagotvorna svojstva, ali koje izviru na *svetim mestima* kao što su crkve i ostali hramovi, ali i druga *sakralna* mesta ili objekti. *Osvećene (ili posvećene)* vode poznate su u različitim religijama. U Hrišćanstvu se dobijaju

osvećenjem obične pitke vode u hramovima, domaćinstvima vernika, ili na drugim mestima. U našoj tradiciji takve vode se često nazivaju svetom vodicom.

Svi pravi vernici svetim i posvećenim vodama pripisuju zaista čudotvorna svojstva. Takva uverenja se nikako ne mogu svesti na iluziju i autosugestiju, jer su efekti upotrebe tih voda sasvim objektivni. Odavno je poznato da svete i posvećene vode pozitivno deluju i na one koji pripadaju drugim religijama. Razume se, ne mogu se sve vode koje se koriste u različitim ritualnim postupcima smatrati za svete ili posvećene. Poznato je da postoje i obredi sa negativnim ciljevima, u kojima se takode koristi voda. Međutim, "čudotvorna" svojstva tako dobijenih voda mogu biti i veoma štetna. Vode dobijene u ritualnim postupcima i obredima sa negativnim ciljevima i emotivno-misaono-duhono nečistom pozadinom, ne mogu imati svojstva pravih svetih i posvećenih voda.

U hrišćanskoj tradiciji naročitu pažnju vernika privlači bogojavljenjska sveta voda (vodica), koja se dobija osvećenjem vode u hramovima na praznik Bogojavljenje (19. januar), dan kad je Sveti Jovan Krstitelj na reci Jordanu krstio Isusa Hrista. Po osvećenju vernici piju ovu vodu i u pogodnim bocama i posuđama odnose je u svoje domove. Tamo je čuvaju preko cele godine i povremeno je piju u malim količinama (naročito o većim praznicima ili kad imaju zdravstvene ili kakve druge probleme). Bogojavska vodica, kao i druge vrste svetih i posvećenih voda, nikad se ne baca, već se, ako preostane, sipa u bunare sa pitkom vodom ili pored cveća. Sveta vodica koja se u domovima pravoslavnih vernika osvećuje pred kršno ime (kršnu slavu) daje se ukućanima da je piju, a ostatak se obično sipa u testo prilikom mešenja slavskog kolača. Vodica koja se u domovima vernika osvećuje pred Uskrs takode se pije, a eventualni ostatak se sipa u posudu u kojoj se kuvaju bojena uskršnja jaja. U narodu je, dakle, tačno ustanovljen vekovno važeći način postupanja sa svetim vodicama, što jasno govori o njihovom značaju. To ne treba upšte da čudi, jer je činjenica da je uticaj takvih voda na istinske vernike zaista čudotvoran. Zna se da one deluju isceljujuće, iako se uzimaju u sasvim malim količinama, štite od svih vrsta negativnih uticaja i pomažu kod rešavanja najrazličitijih vrsta problema.

Njihov pozitivan uticaj pogotovu je izražen kad se upotreba "udruži" sa iskrenom molitvom.

Neobična svojstva naročito dolaze do izražaja kod bogojavljenjske svete vodice. Osim što ima sasvim očigledne pozitivne uticaje, za nju su vezane i neke druge specifičnosti. Kao prvo, treba imati na umu da se bogojavljenjska vodica u domovima vernika čuva celu godinu, u sasvim običnim bocama ili drugim podėsnim posudama. Ovo čuvanje ne podrazumeva nikakve posebne uslove, pošto boćica sa bogojavljenjskom vodicom obično stoji na nekom ormaru ili drugom sličnom mestu. Ako se obična voda čuva na isti način i pod istim uslovima, ona će se relativno brzo pokvariti, što će se manifestovati promenom mirisa, ukusa, boje itd. Takva voda više nije za upotrebu već posle mesec dana stajanja, a često i znatno ranije. Međutim, bogojavljenjska sveta vodica neće se

promeniti ni posle cele godine stajanja. Pored toga, kod pravoslavnih hrišćana postoji verovanje da svaka voda zahvaćena na Bogojavljenje ima neobična svojstva, veoma slična već opisanim osobinama osvećene bogojavljenjske vodice. Neki vernici, koji na ovaj praznik ne uspeju da odu u crkvu po bogojavljenjsku vodicu, jednostavno zahvate tog jutra običnu pitku vodu i neku manju količinu ostave da stoji preko cele godine, podjednako verujući i u njena neobična svojstva. Uočeno je da i takva voda ima mnogo duži vek trajanja od obične, kao i druga svojstva koja srećemo kod svetih i posvećenih voda. Ovdje još valja napomenuti da se, svim osvećenim vodama, a naročito bogojavskoj (uključujući i onu koja je bilo gde zahvaćena na ovaj praznik), pripisuju neobično pozitivna svojstva zaštite doma i članova porodice od svih štetnih uticaja, čak i onda kad se takve vode samo drže u domaćinstvu, iako se najčešće radi o veoma malim količinama.

Za svete i posvećane vode vezani su još neki neobični fenomeni, koji dosta podsećaju na osobine nekih hidroničkih efekata sa kojima smo se već sreli. Videli smo, recimo, da efekti magnetnog oplemenjivanja, koje ima fizikalno realnu osnovu, mogu biti poništeni nečijom nevericom, sumnjom, ili drugim negativnim osećanjima i mislima. Sve to naročito važi kad su u pitanju svete i posvećene vode. U tome i jeste suština nesporazuma između vernika i skeptika, barem kad su u pitanju neobične osobine svetih voda. Pravi vernici bezuslovno veruju u takva svojstva kao sasvim normalan proizvod Božje Milosti, kao što veruju da će posle svake noći svanuti. Ateisti, narvni realisti, banalni materijalisti i skeptici, unapred odbijaju mogućnost postojanja neobičnih svojstava kod svetih i posvećenih voda. Da bi zaštitili svoj način razmišljanja (ili nerazmišljanja!), oni uvek traže "konkretno" dokaze, pri čemu kriterijum konkretizacije i važenja dokaza definišu po sopstvenom nahodenju. Negativne misli i emocije, koje pri tom stvaraju, ponišćite efekte koje im treba dokazati, pa će ostati "svako na svome".

Svete materije, uključujući i svete i posvećene vode, ne trpe banalizacije i eksperimente u cilju "teranja inata". One za to i ne služe. Ako iz najbolje namere nekom date svetu vodicu, veoma je verovatno da će ona na njega pozitivno uticati čak i ako nije vernik, pod uslovom da u njemu nije probudena sumnja i otpor. Ukoliko ateista slučajno popije bogojavljenjsku vodicu "staru" godine dana, on neće primetiti nikakve promene kvaliteta, ali će sigurno reagovati kad pokuša da pije običnu vodu koja je stajala mesec dana. Međutim ako odlučite da vršite eksperiment tako što ćete ubedomom skeptiku dati obe vrste vode da ih uporedi, on će najverovatnije izjaviti da ne uočava razliku - jer je tako unapred odlučio. Štaviše, on najčešće zaista neće ni primeiti razliku, niti će sveta voda na njega imati bilo kakav uticaj. U takvim slučajevima obično će se dogoditi ono što je sa aspekta hidroničke teorije sasvim logično: sveta voda više ni za vernika neće imati ona pozitivna svojstva koja je imala. Može se čak dogoditi da ona momentalno postane sasvim obična i da se pokvari. Štaviše, to se može desiti čak i unapred, čim vernik odluči da izvrši takav eksperiment sa skeptikom i svetom vodom. U takvim slučajevima može se desiti da sveta voda

"blagovremeno" na neobjašnjiv način *nestane* iz posude u kojoj je držana. Svete vode, kao i druge svete materije, mogu takođe da *"pobegnu"*. I onda kad u njihovoj blizini boravi osoba sa bilo kojom vrstom jače izraženih negativnih misli i osećanja. Sve ovo su zaista činjenice koje se ne mogu dovoditi u pitanje, a upravo pomenuta svojstva svetih i posvećenih voda čine da ih je nemoguće na banalan način dokazati onima koji sumnjaju. *Dokaz podrazumeva veru!*

Iz svega izloženog može se zaključiti da pozitivni uticaji svetih voda *nisu proizvod čiste autosugestije*, već se mogu smatrati *realnim*. Međutim, neverica, sumnja i ostale negativne misli i osećanja mogu takođe *realno* poništiti takve uticaje. Sličnu situaciju imamo i kad su u pitanju mnogi hidronički *fenomeni*, što znači da se neobična svojstva vode mogu smatrati *prirodnim stanjem stvari*, dok su *neverice*, ignorisanja, sumnje i ostali negativni proizvodi ljudske psihe *ono što je u stvari neprirodno i štetno!* Ljudi koji negativno osećaju i misle *sami sebe otuđuju i odvajaju od prirodnog ustrojstva Sveta*, što se nipošto ne odnosi samo na vodu i njena svojstva, već *i na sve ostalo*. Sve to danas već može da se potvrdi i na bazi naučnih saznanja.

Da bismo donekle racionalno shvatili pozitivne uticaje svetih i osvećenih voda, možemo pozvati u pomoć opštu hidroničku teoriju vode. Iako se efekti svetih voda i ostalih svetih materija nikako ne mogu objašnjavati *isključivo na bazi postojećih racionalnih naučnih saznanja*, uz pomoć hidroničke teorije moguće ih je *interpretirati* i na racionalnom planu. Prethodno smo analizirali interakciju vode i žive materije uopšte. Hidronika takve interakcije objašnjava elektrohemijском pozadinom životnih procesa, *koji na bazi elektromagnetizma moraju uticati na elektrodinamiku hiperosetljivih molekulskih asocijacija vode*, pri čemu su takvi uticaji obostrani. Činjenica je da veliki broj naučnika *apsolutno prihvata postojanje biološkog elektromagnetizma kao svojevrsne životne suštine*. Prema tome, hidronička tumačenja međusobnih uticaja u živom svetu mogu se smatrati *realnim*. Međutim, *čovekova psiha sposobna je takođe da proizvodi fizički konkretne uticaje i efekte*, na čemu se zasniva suština hidroničkog objašnjenja efekata svetih voda.

Prethodno je bilo reči o tome da ljudski mozak, kao i ostala živa materija, *proizvodi elektromagnetne efekte* koji se čak mogu meriti i interpretirati pomoću raznih uređaja, što današnja nauka i medicina intenzivno koriste. Međutim, kad je mozak u pitanju ovi efekti *ne mogu se svesti sama na elektromagnetne talase*, već *imaju daleko kompleksniji sadržaj i smisao*. Iako je reč o veoma slabim signalima, njihov *informacijski sadržaj* može biti veoma značajan. Takvi informacioni sadržaji proizvedeni u ljudskoj psihi *mogu drastično uticati na ostale procese u organizmu*, zatim na druge žive organizme (ljudske i ostale), pa čak i na neživu materiju. Ima pretpostavki da se aktivnost psihe, pa i života u celini, ne može svesti *isključivo na elektromagnetnu pozadinu*, već da postoji i *neka nauci još nepoznata vrsta fizičke interakcije*, zasnovana na energetske oblicima koje ne možemo percipirati pomoću raspoloživih čula i postojeće tehnike. U tom slučaju moglo bi se reći da voda kao osnova života sigurno ima sposobnost da i takve uticaje oseća, proizvodi i prenosi.

U svakom slučaju, psihogeni uticaji postoje, a na bazi takvih uticaja hidronika objašnjava svojstva koja voda može poprimiti prilikom određenih situacija, u kojima psihe prisutnih osoba "udu" u određena emotivna, intelektualna i duhovna stanja. Jedno od takvih (pozitivnih) stanja imamo kod sveštenika i prisućnih vernika u vreme posvećenja (osvećenja) vode, koja će jednostavno upamtiti emitovano psihičko i duhovno stanje. Time se mogu objasniti sva njena pozitivna i neobična svojstva, ali i činjenica da se takva svojstva mogu izgubiti pod nečijim negativnim psihičkim dejstvom (sumnja, neverica, mržnja, zavist, ili ma koje drugo negativno osećanje ili razmišljanje). Produhovljena materija, dakle, ne želi uopšte da se "meša" sa obezduhovljenim mislima, niskim osećanjima, strastima i drugim štetnim proizvodima ljudske psihe. Time je čoveku ostavljena moгуćnost izbora, tj. slobodne volje. Svako može da se svrsta gde želi, ali iz takvog svrstavanja proistići će i odgovarajuće posledice. U vezi s tim, valja reći da voda može upamtiti i preneti i negativne proizvode ljudske psihe. U tom slučaju lako se može desiti da negativni efekti koje takva voda ima samo budu pojačani nečijom nevericom i drugim negativnim osećanjima i mislima.

Kako bi prethodna tumačenja bila jasnija, valja ukratko prokomentarisati naučna saznanja sa kojima imaju direktne veze. Kao prvo, treba znati da psihogeni uticaji za nauku više nisu novost, iako u izvesnoj meri još uvek predstavljaju tajnu. Dugo je zvanična nauka odbijala mogućnost postojanja takvih uticaja. Mehanicističke i naivno-realističke naučne improvizacije smatrale su u prošlom veku da je ljudska psiha nešto sasvim odvojeno od ljudskog tela. Pri tom se pokušavalo da se funkcije ljudskog tela (kao i drugih organizama) svedu na uprošćene mehanizme, slično kao u običnim mašinama. U to vreme za lekare je bila opasna svaka izjava o eventualnoj psihičkoj pozadini nekog obolenja. Iako su još antički lekari učili da ne treba telo lečiti "odvojeno" od duše, dugo vremena je trebalo hrabrijim istraživačima i misliocima da dokažu postojanje psihosomatskih obolenja. Lekari koji su svojevremeno tvrdili da nervoza i psihička napetost vremenom mogu prouzrokovati čir želuca, proglašavani su za jeretike zvanične medicine i nauke. Međutim, danas sve to predstavlja prošlost. Medicina je svesna psihičke pozadine mnogih obolenja, a ima dosta lekara koji opravdano smatraju da nijedan zdravstveni problem ne može biti odvojen od psihičke i duhovne suštine čoveka. Za sve to danas postoje neoborive iskustvene i naučne činjenice.

Kao prvo, treba reći da svako ko radi sa obolelim ljudima dobro zna za uticaj opšteg psihičkog stanja pacijenta na tok obolenja. Zatim, lekari dobro znaju za moć autosugestije, iako se mnogi od njih trude da je bezrazložno eliminišu. Pri tom, naravno, nije reč o samoobmani, kad neko umišlja da je bolestan ili da je ozdravio, već o stvarnom uticaju autosugestije na zdravlje. Na taj način čovek zaista može da ozdravi, ali i da se razboli, ako je u to uveren. Istina, fenomeni vežani za vodu, o kojima je reč u ovoj knjizi, ne mogu se svesti na sugestiju, jer imaju objektivnu i realnu suštinu. Ali ovde nešto ipak valja reći o sugestivnim uticajima, jer će to pomoći i u shvatanju hidroničkih fenomena.

Kad naivno-realistički opredeljeni lekari žele da prokomentarišu očigledan uspeh neke alternativne metode lečenja, slučajeve samoizlečenja i

naglih (ili "nepredviđenih") ozdravljenja, onda kažu da se radi o sugestiji, odnosno autosugestiji. Pri tom se zanemaruje činjenica da je često u pitanju izlječenje koje se nije moglo postići uz primenu zvanične medicine, ili pak ozdravljenje pacijenta bez primene ikakvih, često neprijatnih, zvaničnih metoda lečenja. Zar bi se mogao zamisliti bolji način lečenja nego kad pacijent ozdravi zato što čvrsto *veruje* da će se to dogoditi? Zar ne bi bilo jednostavnije obolelima ulivati veru u ozdravljenje, nego primenjivati skupe i dugotrajne terapijske postupke? Odgovori na ova pitanja suviše su kompleksni i nisu predmet ove knjige.

Uz dužno poštovanje prema zvaničnoj medicini i nauci uopšte, valja reći da u vezi sa *sugestijom i verom* kod mnogih ljudi (uključujući i dosta lekara) vlada čitav niz zabluda. Umesto da se *pozitivna vera i pozitivna sugestija* masovno koriste, kako u medicini - tako i u svakodnevnom životu, njihov značaj ignoriše se i negira, a kad postane suviše očigledan - onda se pribegava "okretanju glave na drugu stranu". Međutim, stvari uopšte ne stoje tako sa *negativnim verovanjima i negativnim sugestijama*. Takve sugestije "serviraju" se svakodnevno svima koji žele da ih prihvate, a njihovi efekti često imaju čak katastrofalne posledice. Kao prvo, u sredstvima javnog informisanja raste broj informacija o simptomima, znacima raspoznavanja i potencijalnim izazivačima teških, neizlečivih ili masovnih obolenja današnjice. Daleko od toga da je zvanična medicina sposobna da se sa takvim bolestima definitivno obračuna, ali se ljudima neprekidno "pune glave" raznim informacijama baš o takvim bolestinama. Stalno se otkrivaju novi izazivači, često oni prethodno otkriveni bivaju "rehabilitovani", teorija sustiže teoriju (pri čemu se mnoge apsolutno isključuju), pojavljuju se novi lekovi (koji će potom biti proglašeni za loše, a često i štetne), prave se "popisi" ranih simptoma i načina za blagovremeno otkrivanje itd. Međutim, srazmerno svemu tome povećava se i - broj obolelih! Ova žalosna konstatacija činjenica je koja se ne može pobiti i koje su mnogi lekari svesni. Jasan je i razlog: ljudima se nudi dovoljno "materijala" na osnovu koga mogu da uobrazu bolest, a od jake uobrazilje autosugestija može da proizvede niz objektivnih problema uključujući i *pravo* obolenje. Time se dolazi u paradoksalnu situaciju: zvanična medicina *priznaje* moć sugestije, ali je često ignoriše kad treba primeniti *pozitivnu* sugestiju, dok se ne šteti na davanju povoda za stvaranje *negativnih* sugestija. Međutim, ova knjiga se ne bavi pitanjima takve vrste.

Objektivno dejstvo sugestije i autosugestije danas ne predstavlja tajnu. Još je čuveni američki neuropsihijatar Vilijam Džems, koji se smatra osnivačem savremene američke neuropsihijatrije, izjavio da najveće otkriće devetnaestog veka nije učinjeno u oblasti tehnike i prirodnih nauka, već u psihologiji, a *tiče se moći ljudskog uma zasnovanih na veri!* Iako su takve moći bile poznate mnogo ranije, psiholozi su njima počela da se bave tek u devetnaestom veku. Međutim, zvanična nauka ipak je mahom ignorisala takva saznanja, sve do zadnjih decenija našeg veka. Danas stvari stoje sasvim drugačije. Mnoga konkretna naučna istraživanja potvrdila su postojanje takvih moći i donekle čak razjasnila

neke mehanizme njihovog odvijanja. I dalje možemo smatrati otkriće sposobnosti ljudskog uma zasnovanih na veri najvećim otkrićem civilizacije! Ovde, naravno, pojam vere ne treba shvatiti u smislu određene konfesionalne religijske pripadnosti, već ga treba razumeti kao ljudsku sposobnost da se *veruje u ono što se želi*, pri čemu verovanja i želje moraju biti jednako pozitivni, kako bi i njihovi rezultati bili takode pozitivni.

Lekari i farmaceuti odavno znaju za *placebo efekat*. On se odnosi na dejstvo lažnih lekova. Odavno je uočeno da i takvi lekovi mogu da leče; pri čemu se njihovo dejstvo objašnjava autosugestijom pacijenta, tj. njegovom verom da je uzeo pravi lek. Da bi se utvrdila stvarna terapijska vrednost nekog novog leka, pored ostalih kontrola vrši se i njegova *placebo provera*. To se čini tako što se jednoj grupi pacijenata daje pravi, a drugoj lažni lek. Naravno, pacijenti za to ne znaju, već svi smatraju da koriste pravi lek, jer u njegovom izgledu, ukusu, načinu davanja i drugim osobinama nema nikakvih razlika. Pri tom se uočava da lažni lekovi takode deluju, a da bi pravi lek dobio kliničku verifikaciju on bi trebao da pokaže bolje rezultate od lažnog. Pored toga, postoji i *nocebo efekat*. On se javlja kad pacijent poveruje da je lek koji uzima lažan, da nema dajstvo, ili čak da je štetan. I ovaj efekat je zasnovan na autosugestiji, a za rezultat ima izostanak dejstva *pravih* (proverenih) lekova. Porod toga, pod nocebo efektom podrazumeva se i pogoršanje zdravstvenog stanja bolesnika, kao i zdravih ljudi, onda kad su *ubedeni* da je nešto za njih štetno. Vidimo, dakle, da *negativna verovanja proizvode negativne učinke*.

Zanimljivo je još jedno otkriće, do koga su došli lekari vršeći klinička ispitivanja lekova, a koje je za dobar deo naučnih zvaničnika i danas toliko šokantno da se reko kad obelodanjuje, osim što služi kao svojevrsna medijska senzacija. Reč je o otkriću da na efikasnost terapije ne utiče samo vera onog na kome se primenjuje, već i *vera onih koji je sprovode, pa čak i onih koji su za pacijenta na bilo koji način zainteresovani*! Prilikom testova novih lekova na placebo efekat, događalo se da lekari ponekad zamene lažne i prave lekove, tj. da misle kako grupa pacijenata koja u stvari koristi pravi lek - uzima lažni lek i obrnuto. Pacijentima je svejedno, jer obe grupe smatraju da uzimaju pravi lek, ali bi lekari po otkriću zabune dolazili do začuđujućeg otkrića. U takvim slučajevima događalo se da se lažni lek pokaže *delotvornijim*, samo zato što je osoblje mislilo da grupa koja ga je uzimala u stvari koristi pravi lek!

Na sve ovo mogu se nadovezati izjave iskusnijih lekara i ostalog bolničkog osoblja da veće šanse za izlecenje imaju bolesnici za čije zdravlje se niko ne interesuje, nego oni koje su porodica, rodbina i prijatelji već "unapred ožalili". Najveće šanse imaju oni sa jasnim životnim ciljevima, okruženi ljubavlju i brigom bliskih osoba, koja nije prožeta nevericom u njihovo izlecenje. Svima je ipak jasno da najveću ulogu igra *vera samog pacijenta*, pa oni koji svoje *izlecenje ne dovode u pitanje* najlakše i ozdrave. Isto važi kad su u pitanju zdravi ljudi; *najređe se razboleavaju oni koji vode duhovno pun život, verujući uvek da su zdravi*. Naravno, kad se posumnja u zdravlje treba se obratiti lekaru, ali to nije razlog da se bezrazložno *veruje* u postojanje bolesti, kako kod

sebe, tako i kod drugih. Čudovišna je potreba nekih ljudi da prenose loše vesti, pa da pri tom još i povećavaju njihovu "negativnu težinu". Tako se događa da čujemo kako je neko prebačen u bolnicu u očajnom stanju i sa katastrofalnim dijagnozama, da bi se naknadno ispostavilo kako se radi o bezopasnom zdravstvenom problemu. U pozadini razmišljanja i osećanja onih koji plasiraju takve vesti kriju se opaki negativni psihički naboji, koji su štetni prvenstveno za njih same. Ne može biti srećan i zadovoljan onaj koji misli negativno i oseća negativno, bez obzira na koga se (i zbog čega) odnose njegove misli i osećanja. Hteli to da prihvatimo ili ne, naša dela, osećanja i misli čine veru i određuju sreću svakog od nas.

Sve prethodne napomene o moći sugestije i vere imaju za cilj da pomognu u razumevanju fenomena vezanih za svete i posvećene vode. Kao što smo videli, ti fenomeni ne mogu se svoditi na sugestiju, već imaju izvesnu realnu suštinu. Međutim, ono što im je zajedničko jeste efekat uticaja verovanja, zajednički za većinu hidroničkih fenomena. Današnja naučna saznanja pružaju mogućnost naučno objektivne interpretacije i ovakvih uticaja, zasnovanih na veri. Kao što je već rečeno, misli i osećanja imaju manifestacije sa fizički realnom suštinom. Do danas je na tom planu urađeno dosta istraživanja sa konkretnim rezultatima, od kojih će neki biti pomenuti.

Još je Galen, grčki lekar koji je živio početkom naše ere, primetio da depresivne i mrzovoljne osobe imaju veće šanse da se razboleavaju. Međutim, tek u proteklom decenijama nauka je to uspeła da dokaže i zvanično. U Čikagu (SAD), sprovedeno je dugogodišnje praćenje na uzorku od 2000 osoba, pri čemu je dokazano da pesimisti mnogo češće obolevaju od optimista. Time je zvanično dokazano ono što je i ranije bilo poznato: pozitivne misli i osećanja deluju zdravo na čitav ljudski organizam! Međutim, nije još uvek bilo objašnjenja *kako* misli i osećanja deluju na biokemiju organizma, sve dok američki naučnici velikoj grupi studenata nisu uzeli uzorke krvi pre i posle gledanja jedne veoma komične filmske projekcije. Pokazalo se da je smeh kod svih proizveo značajno povećanje broja krvnih ćelija limfocita tipa 1, koje čine deo imunološkog sistema svakog ljudskog organizma. Ovim je konačno i zvanično objašnjen uticaj raspoloženja na zdravlje. Smeh i dobro raspoloženje predstavljaju najprirodniju i najuniverzalniju "vakcinu" za povećanje opštih odbrambenih sposobnosti ljudskog organizma!

Na istu temu u svetu je do danas urađeno dosta istraživanja sa sličnim rezultatima, a postoji i značajna literatura koja se bavi tom problematikom. Utvrđeno je da nema tog obolenja čije izlečenje neće biti značajno potpomognuto lepim i veselim raspoloženjem. Američki novinar N. Kanazis u svojoj knjizi "Anatomija bolesti" navodi sopstveni primer izlečenja teškog obolenja kičme time što je svakodnevno primenjivao "terapiju smeha" u trajanju od pola sata. Isti recept preporučuje se i za izlečenje drugih vrsta bolesti, ali i zdravim ljudima, kako bi povećali otpornost svog organizma prema svim vrstama obolenja. Ovide valja istaći da samoobmana ne pomaže - "veštačko" lepo raspoloženje i usiljen smeh ne daju rezultate. Istraživači kažu da smeh mora biti iskren i "od srca".

Korisno je ono lepo raspoloženje za koje obično kažemo da "zrači iz očiju i sa lica". "Maske" dobrog raspoloženja ponekog mogu da zavaraju, ali ne daju pozitivne efekte. Iza smeha i raspoloženja ne treba da se kriju negativna osećanja, već istinska radost.

Na univerzitetu Erlangen-Nirnberg (Nemačka), nedavno je urađeno zanimljivo istraživanje, koje je obuhvatilo stotinu ljudi sa raznim vrstama zdravstvenih problema, za koje su sami smatrali da su proizvod ekoloških zagađenja sredine. Zdravstveni problemi pacijenata bili su realni i očigledni, što znači da se nije radilo o klasičnoj hipohondriji (umišljanju). Međutim, lekari nikakvim pregledima i analizama u organizmima ispitanika nisu uspjeli da otkriju štetne materije, koje su smatrane za izazivače problema! Dr. H. Dreksler sa pomenutog univerziteta zaključio je da su probleme kod tih osoba izazvali psihološki uzroci. Drugim rečima, oni nisu bili otrovani ekološkim zagađivačima, već sopstvenim strahom! U Austriji su takođe uočeni slični problemi, pa povodom toga profesor bečkog univerziteta H. Rediger tvrdi da panika, brige i strah stvaraju efekte koji proizvode bolest. I ova istraživanja su, dakle, potvrdila da negativna osećanja i uverenja proizvode sasvim realne štetne efekte, pa se ona mogu takođe smatrati zagađivačima. Pojavu obolevanja ljudi zbog straha od ekoloških kontaminacija istraživači su nazvali ekohondrija (po analogiji sa hipohondrijom, tj. strahom od bolesti uopšte). Naravno, sve to ne znači da ljudska aktivnost ne utiče negativno na životnu sredinu. Svesni smo da postoje brojne ekološki štetne posledice moderne tehnologije i savremenog načina života, o čemu se sve više vodi računa. Međutim, strah, panika i brige nisu nikakva osnova za rešavanje ekoloških problema, jer oni i sami direktno truju onog ko ih "nosi" u sebi, i to bez obzira da li su realno zasnovani.

Nauka se danas bavi i efektima posebnih stanja svesti koja se postižu molitvom i meditacijom. Proteklih godina prilično se uspjelo u razjašnjavanju konkretnih uticaja takvih stanja na biokemiju ljudskog organizma. Nedavno je u Bostonu održana konferencija lekara i teologa, na kojoj su izneti neki rezultati takvih istraživanja. Dr H. Benson, profesor Harvardske medicinske škole, smatra da molitve, meditacije i razna "pasivna tretiranja sopstvenih misli" izazivaju specifične psihološke efekte. Za takve tvrdnje on kao dokaz navodi činjenice da se uz pomoć molitvi i meditacija mogu postići samoizlečenja obolenja za koja je inače neophodna odgovarajuća medicinska intervencija, često dosta skupa i komplikovana. Porod toga, on navodi i dokaze da ljudi koji upražnjavaju meditacije i molitve znatno ređe odlaze lekarima. Zanimljivo je takođe da je veliki broj neplodnih bračnih parova već posle nekoliko meseci "terapije" molitvama bio izlečen od neplodnosti. Dr Benson je kroz dvadesetogodišnja istraživanja stekao ogromna iskustva o lekovitom dejstvu promene mentalnih stavova ljudi obolelih od raznih vrsta bolesti i izloženih stresu. Njegov je generalni zaključak da je "mozak najbolji lekar", naročito za ljude koji iskreno veruju u postojanje Više Sile ili Boga. On je svojevremeno dobio dozvolu da prouči neobične priče vezane za tibetanske monahe, koji žive u Himalajima. Neosporno je utvrdio da su te priče tačne. Ovi monasi, recimo, na strahovitoj himalajskoj hladnoći

polunagi provode vreme bez ikakvih posledica, topeći pri tom sneg oko sebe! Dok satima sede i mirno meditiraju na temperaturi daleko nižoj od nule, temperatura njihovog tela je čak dosta viša od normalne. To znači da molitva i meditacija u ljudskom organizmu proizvode sasvim realne fizičke efekte, čak i one koji se naizgled koše sa zdravim razumom.

Dr Benson ni slučajno ne odbačuje zvaničnu medicinu i njene načine lečenja. On samo smatra, poput mnogih drugih savremenih naučnika, da ne mora postojati prepreke između nauke i dhovnosti, što njegova i druga slična istaživanja u stvari potvrđuju. I dr Benson, poput čuvenog američkog neuropsihijatra V. Džemsa, izvodi najopštiji zaključak da ljudski um poseduje ogromne moći, koje treba pravilno usmeravati. To je Velika Istina, milenijumima poznata onima koji znaju za MOC VERE, do koje danas sve veći broj istraživača dolazi i na polju racionalne nauke. Postoje, dakle, različiti putevi da se spozna Velika Istina o moćima uma.

U martu 1992. i januaru 1993. godine, izvršeni su eksperimenti uspostavljanja misaonog (telepatiskog) mosta između Beograda i ruskog grada Novosibirska, udaljenog više hiljada kilometara. Oba eksperimenta potvrdila su mogućnost telepatiskog prenošenja misli na velikim rastojanjima, a naročito zapažene rezultate dao je onaj drugi, obavljen 19. januara 1993. godine, dakle na hrišćanski praznik Bogojavljenje! Glavni organizatori eksperimenta bili su ruski naučnici, dr V. P. Kaznačejev i dr A. V. Trofimov, lekari i stručnjaci za naučnu parapsihologiju. Dr. Kaznačejev je član ruske Akademije medicinskih nauka, rektor medicinskog fakulteta u Novosibirsku i direktor Instituta za kliničku i eksperimentalnu medicinu. Dr. Trofimov je vodeći naučni saradnik Instituta za kliničku i eksperimentalnu medicinu Sibirskog odeljenja Ruske akademije medicinskih nauka. Obojica su autori velikog broja naučnih radova iz najrazličitijih oblasti. Oba eksperimenta dobila su veliki publicitet i u široj javnosti.

Zanimljivo je da je praznik Bogojavljenje namerno odabran za dan kada će biti izvršen drugi eksperiment. Autori eksperimenta znali su za veliki značaj ovog praznika u hrišćanskom svetu, kao i za neobična svojstva bogojavljenjske vodice i svih voda koje se tog dana zahvate na bilo kom mestu. Smatra se da su tog dana sve vode "ozračene" nekom vrstom pozitivne energije. Autori eksperimenta verovali su da se tog dana, uz pomoć religije kao duhovnog "kompasa", obnavlja veza mnogobrojnih vernika sa holografskim kosmičkim intelektom, što se odražava i na vodu, a što takođe može da pomogne boljem funkcionisanju telepatске veze. Rezultati eksperimenta potvrdili su njihova očekivanja. Iako to nije bio cilj eksperimenta, može se smatrati da je njime potvrđena i objektivnost osnove verovanja u neobična svojstva bogojavljenjskih svetih vodica i ostalih voda zahvaćenih na ovaj veliki praznik.

Iz svega izloženog može se zaključiti da ljudski um ima moć uticaja na biohemijske, pa čak i na fizičke procese. Ovo ne mora da čudi, ako se zna da pozadinu psihičkih procesa prati određena biohemijska i elektromagnetna aktivnost, a možda i još neki oblici trenutno nepoznatih fizičkih interakcija.

Imajući na umu da su složene i osetljive strukture molekulskih asocijacija vode sposobne da registruju veoma slabe elektromagnetne signale, sasvim je logično očekivati da će određena psihološka i duhovna stanja na njih takođe imati konkretne uticaje. Ako je, recimo, molitva sposobna da preko psihe utiče na bio-hemijske procese u organizmu, sasvim je normalno da će takvi procesi putem elektromagnetnih ili eventualno nekih drugih interakcija ostaviti "otisak" u *molekularnoj strukturi prisutne vode*. Kad se prilikom osvećenja vode "udruže", takvi uticaji sveštenika i prisutnih vernika, normalno je da se efekat pojačava. Ovo naročito dolazi do izražaja baš na Bogojavljenje, pošto se tad u hramovima (odnosno ispred njih) u toku osvećenja nalazi veliki broj vernika. Osim toga, činjenica je da tog dana veliki broj hrišćana širom sveta *veruje* u osvećenje vode i neobična svojstva koja će se time dobiti, što objektivno na isti način može uticati na sve vode, ma gde bile zahvaćene.

Prethodno objašnjenje može da posluži i kad je u pitanju efekat gubitka svojstava svetih voda pod uticajem sumnje, neverice i drugih negativnih misli i osećanja. Negativni naboji koje tada proizvodi psiha, izazvaće sasvim *suprotne* efekte od onih koji se postižu osvećenjem. Logično je pretpostaviti da će negativna stanja psihe voda takođe "upamtiti", što može imati štetne efekte. Sve se to lako može i eksperimentalno proveriti. Voda koja u staklenoj boci provede neko vreme u prisustvu osoba "nabijenih" negativnim emocijama, *štetno* će uticati na cveće koje njom bude zaliveno, slično kao i kad su takve osobe *neposredno* prisutne. Životinje će od dve vrste ponuđenih voda gotovo uvak radije piti onu koja *nije* bila izložena negativnim psihološkim uticajima. Što se ljudi tiče, može se reći da važi isti princip, ali treba znati da su *pozitivna* verovanja uvek odlična zaštita protiv negativnih psihogenih i drugih štetnih uticaja. Pod pozitivnim verovanjima ne podrazumeva se neprihvatanje i ignorisanje, već *pozitivne misli i osećanja, uz verovanje da štetni uticaji ne mogu naškoditi*. Ispravan je, recimo, sledeći način razmišljanja: "Verujem da postoje negativni i pozitivni uticaji, ali čvrsto verujem da sam upravo svojom verom i pozitivnim mislima apsolutno zaštićen od svih negativnih uticaja, a prijemčiv samo za pozitivne uticaje". Pored toga, treba imati na umu da su molitva i meditacija izvanredna zaštita od svih štetnih uticaja.

Sposobnost pamćenja psihogenih uticaja nije svojstvena samo vodi, već i raznim drugim materijama. Oduvek se npr. verovalo da takve uticaje sem vode mogu upamtiti plemeniti metali (prvenstveno zlato), kao i razne vrste dragocenih kristala (npr. dijamanti). U novije vreme razvila se posebna nauka koja se bavi takvim svojstvima materije, poznata pod nazivom *psihometrija*. Načelno se može smatrati da gotovo svaka materija ima psihometrijske sposobnosti, s tim što su kod većine supstanci one jako slabe. Iako psihometrija još uvek nije ozvaničena nauka, u narodu su efekti kojima se ona bavi oduvek bili poznati. Dobro se zna za efekat "baksuznih" i "srećnih" predmeta, koji se naročito može "osetiti" kad su u pitanju stvari od zlata i druge dragocenosti, kao i umetnička dela. Mnogi ljudi koji u to čak i ne veruju, jasno primete da im "krene nizbrdo"

kad nabave neki takav predmet, a situacija se popravi čim ga se oslobode. Podjednako se uočava i suprotna pojava, kad nabavka nekog predmeta donosi boljitak vlasniku. Moguće je i *pozitivno psihometrijsko "punjenje"* raznih predmeta, koje se npr. može izvršiti tako što se drže u blizini za vreme emitovanja jakih pozitivnih psihogenih uticaja (recimo prilikom molitve ili meditacije). Psihometrijska objašnjenja takvih pojava slažu se sa hidroničkim tumačenjima sličnih efekata kod vode. Inače, molitva i meditacija takođe predstavljaju odličnu zaštitu i od štetnih psihometrijskih uticaja.

Sa aspekta opšte hidroničke teorije, svako *pozitivno* psihogeno "punjenje" vode, u toku molitve, meditacije i drugih pozitivnih stanja uma, može se smatrati za *psihogeno oplemenjivanje*. Ono se praktično može sprovesti uvek kad se obična voda drži u blizini nekog ko "proizvodi" takva umna stanja. Ako se takva voda nakon toga pije ili čak samo drži u blizini, ona će delovati pozitivno. Istina, takva voda ne može biti zamena za molitvu ili meditaciju, ali može poslužiti kao sredstvo za produžetak i bolje iskoriscenje njihovih efekata. Pored toga, voda koja je držana u blizini nekog raspoloženog i veselog skupa, može takođe da ima *povoljne* uticaje, u smislu produžetka pozitivnih uticaja dobrog raspoloženja. Međutim, ovde takođe treba imati na umu da lepo raspoloženje ima pune efekte tek ako se neposredno doživljava.

Što se tiče molitvi i meditacije kao načina za efikasnu zaštitu od negativnih uticaja i pokretanje pozitivnih promena, valja reći da tu takođe ne pomažu nikakve samoobmane. Molitve i meditacije moraju da budu *iskrene*. Molitve svako može da odabere u skladu sa situacijom, svojom religijskom tradicijom, ili sopstvenim shvatanjima. *Podrazumeva se da pozitivne efekte imaju samo pozitivne molitve*. Što se tiče meditacija, svako može sam da odabere način meditiranja koji mu najviše odgovara. Može se, recimo, primenjivati *kontemplativna meditacija*, koja se obavlja tako što se intenzivno, ali opušteno, razmišlja o raznim stvarima, pojavama i ustrojstvu Sveta u celini, *na intelektualan i produhovljen način*. Pod kontemplacijom se, dakle, podrazumeva *umovanje*, pri čemu znanje i stepeng obrazovanja ne moraju biti od posebne važnosti (barem što se tiče meditativnih efekata). Kontemplacijom se u stvari služe *pravi mislioci* (filozofi, naučnici i neki umetnici), da bi postigli određene rezultate u svojim oblastima, pri čemu istovremeno imaju izvršnu meditativnu tehniku. Otud ne treba da čudi što su oni uglavnom *zadovoljni, raspoloženi i zdravi*. To je istovremeno objašnjenje zašto među *pravim* misliocima nema "usko specijalizovanih", već se obično radi o ljudima širokih shvatanja i interesovanja.

Videli smo da hidronika obuhvata i *efekte psihogenih uticaja na vodu*, što ujedno služi i kao efikasno objašnjenje izostanka pozitivnih uticaja raznih hidroničkih fenomena usled sumnji i negativnih verovanja. Međutim, valja reći da se uz pomoć "čiste" nauke barem za sada ne mogu objasniti svi *uticaji svetih i osvećenih voda*. Nauka takođe ne može da objasni ni *sve efekte pravih molitvi, pa ni meditacija*. Najbitnije je ipak da je "most" između nauke i duhovnosti konačno uspostavljen. Mnogim savremenim naučnicima već je sasvim jasno da *DUH nije nešto nerealno ili suprotstavljeno Materiji*, već da

PRAVU REALNOST NAŠEG SVETA NE MOŽEMO SHVATITI BEZ
NJEHOVE *DUHOVNE* SUŠTINE. Danas je već jasno da je takvo shvatanje
uslov *daljeg* naučnog i svakog drugog napretka.

18. TAJNE PODZEMNIH VODA

Danas se uz pomoć savremene tehnologije vrši prerada i prečišćavanje raznih vrsta voda, kako bi se postigao njihov odgovarajući kvalitet. Na ovaj način dobijaju se pitke vode za snabdevanje urbanih sredina, kao i tehničke vode namenjene industrijskim potrebama. Moguća je čak i prerada slanih (morskih) voda do kvaliteta koji zadovoljava ljudsku upotrebu, što je dosta skup i komplikovan proces, zbog čega se retko primenjuje. Za ljudske i tehničke upotrebe uglavnom se vrše pripreme i prerade slatkih voda. Te vode su najčešće rečnog ili podzemnog porekla.

Podzemne vode za čoveka su oduvek imale poseban značaj, jer se mnoge od njih mogu koristiti bez ikakvih prečišćavanja i priprema. Ovo je pogotovu bilo značajno u prošlosti, kad se nije raspolagalo mogućnostima za fizičko, hemijsko i biološko prečišćavanje voda. Čovek je tad morao da traži mogućnost za snabdevanje *prirodno čistim i kvalitetnim vodama. Takve vode i danas predstavljaju neprocenljivo bogatstvo.* Njihova čistoća i kvalitet proizvod su prirodnog procesa kruženja i filtracija koje se u tom procesu vrše, naročito prilikom prolaska kroz razne propustljive slojeve u zemlji. Podzemne vode mogu biti *hlade ili tople (termalne), zatim obične i mineralne.* Kod mineralnih voda nalaže se u visokom stepenu rašifovane razne vrste mineralnih materija, što je često za ljude veoma korisno. Inače, podzemne vode proučava *hidrogeologija*, koja predstavlja specijalizovanu oblast geologije.

Predmet hidrogeoloških proučavanja predstavljaju slobodne podzemne vode, kao i one vode koje su "zarobljene" u raznim mineralnim strukturama. I pored savremenih tehnika bušenja tla, geolozi su često prinuđeni da pojave i procese u Zemljinoj unutrašnjosti analiziraju i modeliraju teorijski, uz pomoć veoma složenih matematičkih modela, što umnogome podseća na istraživanja astrofizičara. Ni jedni ni drugi nisu u mogućnosti da se istraživanjima bave neposredno, ili "na licu mesta", već na bazi dostupnih posmatranja i uzorkovanja, uz primenu složenih teorijskih simulacija. Otud podzemne vode i za hidrogeologiju još uvek predstavljaju velike tajne.

Mesta na kojima podzemne vode same izbijaju na površinu nazivaju se *izvorima.* Postoje razne vrste izvora, zavisno od načina izviranja vode, mesta, količine itd. Naročito su značajni jači brdski i planinski izvori, koji najčešće daju hladnu i čistu vodu visokog kvaliteta. Takve vode obično se upotrebljavaju za piće bez ikakvih prečišćavanja i drugih tretmana. Međutim, čovek je odavno naučio da do podzemnih voda dopre i tamo gde one na površinu ne izlaze "dobrovoljno". To se postiže kopanjem ili bušenjem *bunara.* Značaj kvalitetnih pitkih voda ljude je oduvek nagonio na razmišljanje o njihovom pronalaženju i lociranju.

Ovo je u prošlosti predstavljalo naročit problem, jer je kopanje bunara predstavljalo dugotrajan i težak posao. Otud su nekad naročitu ulogu imali ljudi koji su se bavili otkrivanjem podzemnih voda. Narod ih je često zvao rašljarima, jer su kao "instrument" obično upotrebljavali obične drvene rašlje. Držeći rašlje za krajeve kretali su se po zemljištu, a nalazak na podzemnu vodu bio bi signaliziran pokretanjem rašlji. U prošlosti se verovalo da su u pitanju posebno obdareni ljudi, a zvanična nauka dugo vremena nije priznavala mogućnost takvog načina otkrivanja podzemnih voda. Međutim, danas je na tom polju mnogo toga promenjeno. Naravno, mnogi čitaoci već pogađaju - reč je o radiesteziji i radiestezistima.

Pod radiestezijom se podrazumeva sposobnost percepcije raznih zračenja i uticaja koji se ne mogu detektovati na uobičajeni način, tj. uz pomoć običnih čula i uobičajene merne tehnike. Pored toga, radiestezijom se naziva i kompletna oblast izučavanja ovih fenomena, mada se danas u tu svrhu često koristi i termin radiestezilogija. Može se, dakle, reći da je radiestezilogija nauka o radiestezijskim fenomenima. Takvi fenomeni ni do danas nisu svugde i sasvim prihvaćeni od strane zvanične nauke, što još uvek pruža mogućnost šarlatanima da se bave ovom oblašću. Međutim, činjenica je da veliki broj savremenih naučnika i obrazovanih ljudi prihvata u manjoj ili većoj meri postojanje radiestezijskih efekata kao fizikalno realnih fenomena.

U mnogim državama već odavno postoje udruženja radiestezista, koja deluju obično u sklopu inženjersko-tehničkih saveza, a na nekim univerzitetima osnovane su i katedre za izučavanje radiestezije. Mnogi naučnici i instituti vrše ozbiljna istraživanja u ovoj oblasti, koja jasno pokazuju da radiestezijski fenomeni nikako ne mogu biti proizvod slučajnosti ili umišljanja. Ozbiljni radiestezisti, visokog duhovno-intelektualnog i opšteobrazovnog nivoa, rade i u firmama kojima su potrebne njihove usluge. U nekim zemljama radiestezijski pregled zemljišta namenjenog stambenoj i poslovnoj izgradnji, postao je deo uobičajene prakse. Danas postoji dosta literature, koja se pitanjima radiestezije bavi na stručnom ili popularnom nivou, mada treba imati na umu da je dobar deo knjiga i tekstova iz ove oblasti sumnjivog kvaliteta, jer ih pišu i oni koji nemaju dovoljno stručnosti i obrazovanja. U radiesteziji, kao i u drugim oblastima, valja razlikovati prave poznavaoce od onih koji to nisu.

Savremena radiestezijska praksa podrazumeva upotrebu raznih rekvizita. Pored tradicionalnih drvenih rašlji, tu spadaju razne vrste radiestezijskih antena, metalnih rašlji i viskova. Pomeranje, pokretanje ili okretanje tih "sprava" u rukama radiesteziste signalizira prisustvo podzemnih vodotokova, mineralnih pegar, raselina i drugih poremećaja kontinuiteta materijalnog prisustva u zemlji. Radiestezija se bavi detekcijom ne samo podzemnih voda, već i drugih sadržaja koji se nalaze ispod površine tla. Staviše, danas se može govoriti i o radiesteziji u širem smislu, pošto neki od radiestezista tvrde da mogu detektovati zračenja kosmičkog porekla, ljudske psihe, forme i oblika koji su čak veoma udaljeni. Ima i onih koji radiestezijsku detekciju primenjuju u svrhu postavljanja dijagnoza obolenja, pa čak i kao prekognitivnu tehniku (tj. za predviđanje budućih

dogadaja). Naravno, ne može se sve to uvek prihvatiti kao tačno, ali ima i onih efekata koji su ne samo provereni, već i objašnjivi.

Moguće je, uostalom, da neki od ovih fenomena ne moraju imati direktne veze sa radiestezijom u užem smislu. Treba se setiti da neki ljudi imaju razvijenu sposobnost "čitanja" tuđe aure, o čemu je već bilo govora. Jedan od takvih ljudi je, recimo, Rus V. I. Safonov, čija je sposobnost dijagnostifikovanja obolenja, čak i "na daljinu", dugo vremena zbunjivala naučnike, jer je bilo očigledno da se nije mogla pripisati slučajnosti. Međutim, on nije koristio nikakve "instrumente", kako to čini većina radiestezista. Uostalom, poznato je da i neki radiestezisti rade bez ikakve opreme. Oni tvrde da čak i podzemne vode *neposredno* osećaju na ispruženim rukama, u vidu slabog peckanja, spontanog pomeranja mišića itd. Sve se to slaže sa modernim radiesteziološkim tumačenjima, prema kojima se sva radiestezijska pomagala smatraju za "displej", dok je *stvarni prijemnik* radiestezijskih signala *živa materija i ljudska psiha*. U pitanju su "čula" kojih nismo svesni.

Ovde se nećemo detaljnije baviti radiestezijskim metodama, jer to nije tema ove knjige. Ono što nas prvenstveno zanima, to je *odnos hidroničkih fenomena vode i radiestezijskih efekata*. Videli smo da je prvenstveni cilj radiestezije u užem smislu baš otkrivanje i lociranje podzemnih voda. Mogućnost takve primene radiestezije danas više i nije moguće osporavati, barem kad su u pitanju *pravi radiestezisti*. Traganje za podzemnim vodama ima dvojak značaj. Kao prvo, i danas su postupci bušenja dosta komplikovani i skupi, pa radiestezijski metod može da bude od ogromne koristi kod otkrivanja podzemnih vodotokova. Pored toga, oduvek se verovalo da nije zdravo provoditi *duže vremena* iznad podzemnih vodotokova i drugih materijalnih diskontinuiteta ispod površine tla.

Smatra se da je nekad čovek imao *prirodnu* sposobnost razlikovanja takvih mesta. Očigledno je, recimo, da životinje i danas imaju takve sposobnosti, s tim što postoje i takve vrste *kojima baš odgovaraju ona mesta koja su za čoveka štetna*. Međutim, čovek je pod naletom civilizacijskih tekovina i naivno-realističkih uprošćavanja u shvatanju Sveta uspeo da takve sposobnosti *potisne* i "zaboravi". Radiestezist je, dakle, čovek kod koga se takva sposobnost u izvesnoj meri zadržala i pojavila spontano, ili pak čovek koji je radiestezijski princip u sebi spoznao i aktivirao *kroz sopstveni duhovno-intelektualni razvoj*. U oba slučaja prijemnik radiestezijskih signala predstavlja sam radiestezist, a sva pomoćna sredstva koja on koristi imaju samo ulogu konkretne interpretacije primljenih uticaja.

U vezi s tim, treba pomenuti teoriju engleskog fiziologa Karpentera, staru više od jednog veka, koja se smatra opšteprihvaćenom kad je u pitanju tumačenje fenomena nesvesnih mišićnih pokreta. Po toj teoriji, pored svesnih pokreta ljudske muskulature postoje i oni koje ne izaziva volja, već *vera i vizuelizacija*, kao i neki unapred ugrađen program u podsvesti. Eksperiment kojim se ovo potvrđuje može svako da izvede. Ako napravimo visak tako što

ćemo bilo kakav lakši predmet (ekser, prsten itd.) povezati koncem, možemo izazvati njegovo okretanje u željenu stranu tako što ćemo jednostavno *zamisljati i verovati* da će on početi da se pokreće na taj način. Pri tom, naravno, visak treba držati u ruci i ne vršiti nikakve *namerne* pokrete. Mi, dakle, *ne želimo* da se visak pokreće, i ne činimo nikakve voljne pokrete, ali će naša *vera* u njegovo kretanje i *vizuelizacija* takvog kretanja ipak učiniti da se ono ostvari. Pod takvim uslovima naša muskulatura ruke i prstiju iz podsvesti će dobiti "nalog" da izvede mikropokrete kojih nećemo biti svesni, ali koji će ipak biti dovoljni da postepeno dovedu do pokretanja viska. Međutim, ako je u našu podsvest unapred ugrađen program koji određuje uslove pod kojima će biti izazvani ti nesvesni mikropokreti muskulature, kretanje viska biće izazvano onda kad se ti uslovi ispune. Radiestezist ima program koji se "uključuje" onda kad čeli je njegovog organizma *prime radiestezijske signale*. Tad će biti izazvano odgovarajuće kretanje viska, rašlji ili nekog drugog radiestezijskog pomagala, a neki te nesvesne pokrete i druge promene mogu da osete i bez takvih pomoćnih sredstava.

O hiperosetljivosti žive materije na razne uticaje već je bilo reči. Nauka danas raspolaže mnogim dokazima da je živa ćelija sposobna da prima i raspoznaje nadražaje koji su ispod svih "pragova" osetljivosti čak i najpreciznijih mehaničkih instrumenata i detekcionih uređaja. *Informacijski sadržaj* i karakter tako primljenih signala može biti od izuzetnog značaja. Pored toga, osnovano se pretpostavlja da živa materija ima mogućnost raspoznavanja i korišćenja čak i nekih još uvek nepoznatih oblika fizičkih interakcija. U istraživanjima pojava svakako se treba držati naučnih principa i realnog pristupa, ali nikako ne možemo smatrati da naši raspoloživi fondovi naučnih saznanja uvek moraju biti dovoljni za objašnjavanje svakog fenomena. *Nikako ne znači da ne postoji ono što još nismo upoznali ili proučili*. U tom smislu valja pomenuti još neke opštepoznate pojave, koje zvanična nauka još uvek ne može da objasni, barem ne onako kako se to u nauci očekuje.

Oni koji žive u trusnim područjima dobro znaju da se domaće i divlje životinje uznemire mnogo pre zemljotresa. U nekim zemljama čak se ponašanje nekih životinja koristi za blagovremeno *predviđanja* potresa. Nije jasno šta to životinje u stvari osećaju mnogo pre nego što su i najosetljiviji instrumenti u seizmološkim institutima sposobni da registruju bilo kakve promene. Primeri pacova koji napuštaju brodove kojima će se desiti brodolom, ili rudničke jame u kojima predstoji nezgoda, deluje još čudnije. Nema rudara niti mornara kome ovo nije poznato i koji o tome ne vodi računa. Zbog toga je čak uobičajeno da rudari pacove smatraju za prijatelje i "saradnike", koji ih blagovremeno *upozoravaju* na opasnost. Sasvim je nejasno kako, recimo, pacovi još u luci *predosete* brodolom koji će se dogoditi danima kasnije i hiljadama kilometara dalje. Takav brod onih bezglašvo napuštaju, što i mornarima može da posluži kao znak da još ne kreću na plovidbu. Ako se predosećanje zemljotresa još i može objašnjavati mogućnošću životinja da "uhvate" slabe signale pokreta u zemlji koji će dovesti do potresa, šta to onda "hvataju" brodski pacovi koji napuštaju brod više sedmica pre nego što upadne u strahovito nevreme, sudari se sa drugim brodom ili

naleti na ledenu santu? Nema zasad drugog objašnjenja, sem da je živa materija sposobna za neku vrstu komunikacije zasnovanu na fizičkim interakcijama koje ne možemo shvatiti na bazi uobičajenih prostorno-vremenskih predstava. Životinje reaguju instiktivno, jer su snabdevene programima koji reaguju automatski i na takvu vrstu komunikacije, dok je čovek takve programe blokirao i isključio sumnjom, nevericom i raznim drugim negativnim mislima i osećanjima, koje stvara u svesnom delu svoga uma.

Čak i objašnjenje radiestezijskih fenomena u najširem smislu ima neposredne veze sa hidroničkom teorijom vode, što se jasno može zaključiti iz prethodnog izlaganja. Hiperosetljivost molekulskih struktura vode direktno povezuje hidroničke fenomene sa raznim drugim pojavama, koje se takođe zasnivaju na tajnovitoj složenosti formi, što naročito srećemo kod žive materije. U tom smislu možemo povezati hidroničke i radiestezijske fenomene, naročito kad je u pitanju detekcija i uticaj podzemnih voda na živu materiju, što daje dobru osnovu za bolje razumevanje i objašnjavanje obe vrste pojava. Kao prvo, savremena radiesteziologija i formologija smatraju da se dobar deo radiestezijske osetljivosti može pripisati zračenju oblika, tj. formološkim uticajima, o čemu je prethodno bilo govora. Smatra se da podzemni vodotokovi, mineralne "pege", raseline i ostali diskontinuiteti imaju svoja zračenja oblika, koja mogu uticati na živu materiju. Ranije smo videli da hidronika prihvata realnost formoloških uticaja na vodu, što se i eksperimentalno lako dokazuje (piramidalna voda). Štaviše, hidronička teorija čak pomaže u formološkim tumačenjima, pa bi na osnovu principa simetrije bilo logično očekivati reverzibilan fenomen, tj. da i voda može proizvoditi formološke uticaje. Prema tome, jedan od uticaja podzemnih vodotokova na živu materiju ima hidroničko-formološki karakter.

Drugi način na koji podzemne vode mogu proizvoditi radiestezijske uticaje takođe je potpuno u skladu sa hidronikom. Već smo videli da su molekulske asocijacije vode podložne magnetnim uticajima, kao i da same takođe proizvode elektromagnetne uticaje. Već je bilo dovoljno govora kako elektromagnetno stanje molekulskih struktura vode može uticati na živu materiju, čak i onda kad voda i ta materija nisu u neposrednom kontaktu. Biološki elektromagnetizam takođe predstavlja realnost, za čije osporavanje više nema pravih argumenata niti razloga. U tom smislu sasvim je logično očekivati da će podzemni vodotokovi imati konkretna elektromagnetna uticaja na živu materiju, kao i da živa materija mora biti snabdevena sposobnošću prijema i raspoznavanja takvih uticaja, jer je i šamā nemoguća bez vode.

Realno je moguća i treća vrsta (ili možda grupa) radiestezijskih uticaja, zasnovanih na fizičkim interakcijama i energetskim oblicima koje nauka još uvek nije otkrila. Kao što smo videli, hidronika prihvata i eventualno postojanje takvih uticaja kao sasvim realnih međudejstava, pošto njihovo nepoznavanje nikako ne mora podrazumevati njihovu iracionalnost ili nepostojanje. Štaviše, već smo videli da mnogi hidronički fenomeni mogu biti zasnovani i na takvim interakcijama, koje bi sasvim logično pristajale složenim molekulskim

asocijacijama vode. Drugim rečima, voda sigurno ne može biti zaobidena ni onda kad budu otkriveni eventualno novi oblici energetskih i informacijskih interakcija.

Logično pitanje koje se često postavlja u vezi sa podzemnim vodotokovima tiče se njihove *različitosti* u odnosu na površinske vode i njene tokove. Mnogi se pitaju zašto radiestezijske efekte ispoljavaju samo podzemne vode? Kao prvo, treba reći da nadzemne vode takode nisu sasvim lišene takvih efekata, ali se u njihovom slučaju oni bitno drugačije ispoljavaju. Kao što smo videli, radiestezijski efekti predstavljaju *komplekse* različitih vrsta uticaja (formološki, elektromagnetni, strukturalni, kao i uticaji zasnovani na eventualno nepoznatim oblicima fizičkih interakcija). Pored toga, energetski nivo signala koji prenose takve uticaje suviše je nizak da bi izazivao konkretne fizičke uticaje, pa radiestezijski fenomeni, poput mnogih hidroničkih, imaju uglavnom *informacijsku* pozadinu, što znači da na živu materiju deluju unošenjem informacija. Kad se uzme u obzir takva strukturalnost i informatičnost radiestezijskih fenomena, može se pretpostaviti da iz nje proizilazi realna *osobnost* podzemnih voda u odnosu na nadzemne, koju živa materija odlično razlikuje. Inače, ovde valja napomenuti da podzemne vode i bez radiestezijskih fenomena za nauku još uvek predstavljaju veliku tajnu, što se ne može reći za nadzemne vodotokove. I pored toga što je savremena hidrogeologija odmakla u izučavanju podzemnih voda, ~~oni~~ i dalje zbunjuju i začuđuju. Pravci pružanja podzemnih vodotokova, njihova međusobna povezanost, sile koje ih često gone naizgled suprotno poznatim zakonima fizike itd. - sve to i dalje predstavlja predmet najozbiljnijih naučnih istraživanja.

Videli smo, dakle, da hidronička teorija pomaže i u razjašnjavanju radiestezijskih fenomena na sasvim realnim osnovama. Pored toga, radiestezijski i hidronički fenomeni imaju još jednu važnu sličnost. Reč je o uticaju ljudske psihe, odnosno njenog misaono-emocionalnog sklopa, što se može uočiti kod obe vrste fenomena. Prethodno je već bilo reči o tome kako negativne misli i osećanja mogu uticati na vodu, tj. na njena hidronička svojstva. Postoje sasvim analogni uticaji i kad je u pitanju radiestezijska. Da bi neko bio uspešan radiestezijski, on sam najpre mora *verovati* u radiestezijske fenomene, što znači da mora posedovati adekvatan duhovno-intelektualni i obrazovni nivo. Pored toga, radiestezijski mora *bude lišen negativnih misli i osećanja*, jer će u protivnom stvoriti *podsvesnu blokadu prirodnog programa za prepoznavanje radiestezijskih uticaja*. Osobe koje prate rad radiesteziste, ili su u toku tog rada sa njim u nekoj vrsti kontakta, takode moraju biti lišene sumnje i neverice u njegov rad, kao i drugih negativnih "proizvoda" psihe.

Niko ne može očekivati da će radiestezijski koga je, recimo, angažovao na otkrivanju podzemnih vodotokova, postići dobre rezultate ukoliko on kao naručilac ne veruje u mogućnost radiestezijske detekcije. Njegovi negativni psihogeni uticaji uticaće na radiestezistu slično kao što utiču na molekulske strukture vode. Radiestezijski će primati takve uticaje i biti onemogućen u prijemu radiestezijskih zračenja. Iako se radiestezijska detekcija može smatrati sasvim

realnom i dokazanom, pogotovu kad je u pitanju otkrivanje podzemnih voda, valja reći da će ona biti onemogućena kad radiestezist za nju nije podoban u duhovno-intelektualnom smislu, kao i kad osobe koje prate njegov rad izražavaju sumnju, nevericu i druge negativne misli i osećanja.

O svemu ovome postoje brojna istraživanja, od kojih sâm i sam mnoga obavio. Inače, kad su u pitanju podzemne vode, kvalitetan radiestezist može izvršiti veoma pouzdanu detekciju, što može biti od velikog značaja. Kako bi se predupredile eventualne greške, koje su realno uvek moguće, najbolje je prilikom radiestezijske detekcije angažovati dvojicu ili više proverenih radiestezista, pri čemu nijedan ne treba da bude upoznat sa rezultatima koje su dobili ostali. Tek kad se ti rezultati sravnju i uporede, može se izvući zaključak o po-dudarnosti njihovih nalaza. Naravno, ovo se ne čini zbog provere samih radiestezista, već radi maksimalnog eliminisanja mogućih grešaka. Jasno je, dakle, da radiestezijski fenomeni, kao i hidroničke pojave, imaju zajedničku i sasvim realnu objašnjavajuću osnovu. Nema potrebe ni za kakvom mistifikacijom. S druge strane, to što zvanična nauka još nije objasnila neke prirodne interakcije nikako ne znači da se može odricati realnost fenomenima koji se na njima zasnivaju.

19. KOMPLEKSNO OPLEMENJIVANJE VODE

Videli smo koje sve blagotvorne uticaje na žive organizme mogu imati magnetno oplemenjene, otopljene i dinamizovane vode. Takođe smo se upoznali i sa uticajima žive materije i ljudske psihe na vodu. Svi efekti o kojima je bilo reči imaju sasvim *realnu* osnovu i velike mogućnosti praktičnih primena. Baveći se istraživanjima hidroničkih fenomena vode došao sam na ideju da *kombinujem* različite hidroničke tretmane, pri čemu sam postigao veoma dobre rezultate. Takve kombinacije magnetnog oplemenjivanja, otapanja, dinamizovanja i eventualno drugih hidroničkih postupaka, nazvao sam *kompleksnim oplemenjivanjem vode*. Bilo je sasvim logično očekivati da će kombinacija različitih hidroničkih tretmana dati međusobno *dopunjujuću* (kompleksnu) kombinaciju pozitivnih efekata u smislu uticaja na žive organizme, uključujući i ljudski.

Prvi stepen kompleksnog oplemenjivanja čini kombinacija magnetnog oplemenjivanja i otapanja. Za tu svrhu potrebno je pribaviti pitku vodu *pozadane* fizičke, hemijske i biološke čistoće. *Najpre treba izvršiti magnetno oplemenjivanje vode*, onako kako je to ranije već objašnjeno. Potom se izvrši zamrzavanje iste vode u rashladnoj komori frižidera, ili u zamrzivaču. Najbolje je koristiti manje posude ili "šablon" za ledene kocke. Komadi leda otapaju se *pred uotrebu*, a otopljenu vodu pre upotrebe treba *ponovo* protočiti kroz magnetni oplemenjivač. Pošto se otopljena voda može mešati sa običnom na način koji je prethodno već objašnjen, magnetno oplemenjivanje u tom slučaju treba vršiti nakon mešanja. Već ovakvo kompleksno oplemenjivanje daje uočljivo *bolje* rezultate u odnosu na pojedinačno magnetno oplemenjivanje ili otapanje. Pozitivni uticaji predstavljaju kombinaciju blagotvornih dejstava *obe* vrste tretmana, o kojima je već bilo govora.

Kompleksnom oplemenjivanju *prvog stepena* može se dodati i *dinamizovanje vode*. Tađ je već reč o *kompleksnom oplemenjivanju drugog stepena*. Magnetno oplemenjivanje se i ovaj put vrši *na samom početku*, a zatim se vrši dinamizovanje, izlaganjem Sunčevim zracima. Može se ponovo izvršiti magnetno oplemenjivanje, a zatim zamrzavanje vode. Nakon otapanja preporučljivo je opet protočiti vodu kroz magnetni oplemenjivač. Inače, u *prvostepeno* kompleksno oplemenjivanje vode spada *bilo koja kombinacija dva hidronička tretmana*, pored već pomenutog kombinovanja magnetnog oplemenjivanja i otapanja. Tako je moguće kombinovati magnetno oplemenjivanje sa dinamizacijom, kao i dinamizaciju sa otapanjem. Naravno, bolje je po mogućnosti kombinovati veći broj tretmana, tj. kompleksno oplemenjivanje drugog ili višeg stepena. Za kompleksno oplemenjivanje bilo kog stepena može da se upotrebi i "živa" voda, dobijena elektrolitičkim putem na način koji je ranije opisan.

Kompleksno oplemenjivanje vode višeg stepena podrazumeva i primenu *zvučnog, bioelektromagnetnog i psihogenog oplemenjivanja*. Zvučno oplemenjivanje se vrši tako što se voda izloži dejstvu *pozitivnih kombinacija zvučnih talasa*. Kao što je već objašnjeno, u tu svrhu se mogu puštati sve one muzičke kompozicije koje i neposredno deluju *pozitivno* na živi svet i ljudsku psihu. Takve su uglavnom muzičke kompozicije skladnih ritmova, ispunjene u melodijskom i harmonijskom smislu, koje ne izazivaju nikakve negativne misli i emocije. Drugim rečima, takva muzika mora posedovati *pozitivan vibraciono-emocionalni sklop i izražen nivo duhovnosti*. Najbolje je odabrati onu muziku koja se uglavnom dopada duhovno-intelektualno evolutivnim osobama, tj. onima koji imaju izražene *sklonosti za razmišljanje i celovito shvatanje Sveta* i pojava u njemu. Pored toga, takvi ljudi takođe ne "proizvode" negativne misli niti osećanja. Zvanje i nivo obrazovanja s tim ne moraju imati veze.

Zvučno oplemenjivanje vode ne mora se vršiti isključivo puštanjem pogodnih muzičkih kompozicija. Izvanredne efekte daju snimci raznovrsnog *prirodnog ptičijeg cvrkuta*. Pored toga, odlični efekti mogu se postići ako se puštaju zvuci (ili zvučne kombinacije) *koje proizvodi sama voda* (šum talasa, izvođa, planinskog potoka ili reke, vódropada, blage prolećne kiše itd.). Voda, dakle, rado "sluša" i pamti sve one prijatne zvuke koje i sama pod određenim uslovima može da proizvede. Naročito dobre rezultate daju razne *kombinacije prirodnih zvukova*, kao što je, recimo, šum potoka u kombinaciji sa ptičjim cvrkutom i drugim glasovima prirode. Tu takođe spadaju idilične kombinacije *zvukova seoskog predvečerja ili jutra* (oglašavanje raznih domaćih i divljih životinja, šum potoka, ptičja pesma, zvuci zvona, vesela dečja pesma itd.). Ako su takvi zvuci kombinovani sa mirnom i emocionalno pozitivnom muzičkom kompozicijom, koja je po mogućstvu zasnovana na izvornim muzičkim elementima kraja u kome su snimljene prirodne zvučne kombinacije - *efekat može biti maksimalan!*

Dovoljno je da voda "sluša" takve zvučne kombinacije samo nekoliko minuta, pa da se osete njeni *blagotvorni efekti* čim se popije, pri čemu je isključena mogućnost šamooobmane i autosugestije. *Objektivno se oseća jako poboljšanje opšteg raspoloženja i opšta relaksacija organizma*. Možemo smatrati da *kombinovano zvučno oplemenjivanje* takođe spada u *kompleksno oplemenjivanje vode višeg stepena*, čak i kad nije u kombinaciji sa drugim hidroničkim tretmanima vode. Važno je takođe istaći da i *efekti kompleksnog zvučnog oplemenjivanja vode*, poput većine hidroničkih fenomena, mogu biti objektivno poništeni nevericom, sumnjom i drugim negativnim mislima i osećanjima, o čemu, kao što smo videli, postoji *realno* objašnjenje.

Bioelektromagnetno oplemenjivanje vode vrši se *pozitivnim uticajima* bioelektromagnetnog polja na vodu. Ono takođe u suštini spada u *kompleksna oplemenjivanja višeg stepena*, čak i kad se primenjuje *nezavisno* od ostalih hidroničkih tretmana, jer su bioelektromagnetni uticaji *sami po sebi* veoma kompleksni. *Pozitivne bioelektromagnetne uticaje proizvodi svaki zdrav organizam* (biljni, životinjski, ljudski). Već smo videli da voda prepoznaje, pamti i prenosi

biološki elektromagnetizam, što je u potpunosti u saglasnosti sa najnovijim naučnim teorijama, od kojih su mnoge već našle i praktične primene. I sam homeopatski način lečenja praktično se zasniva na takvim svojstvima vode.

Uzgrad, valja pomenuti i rad ruskog naučnika N. Buljenkova, objavljen 1988. godine, u kome je izneto zanimljivo otkriće o *strukturnalnoj analogiji vode u ljudskom organizmu i molekula dezoksiribonukleinske kiseline (DNK)*, koja predstavlja osnovni građivni materijal naslednog aparata! Što je najvažnije, otkriće je načinjeno potpuno nezavisno od istraživanja u vezi sa memorijom vode. Narocito je bitno da vodene strukture predstavljaju *holograme hromozoma* kao nosilaca genetskih informacija, pri čemu ti hologrami u vodi mogu biti prisutni u različitim razmerama, a da pri tom *normalno prenose genetsku sliku organizma*! Ovo predstavlja osnovu *holografske teorije*, ali i suštinu memorije vode, što jasno ukazuje na fizikalnu *srodnost* različitih hidroničkih pojava, kao i na opravdanost jedinstvene hidroničke teorije.

Uzgrad valja pomenuti da je odavno, uz teoriju biološkog polja A. Gurviča, bila postavljena i teorija o holografskim karakteristikama bioplazme. Obe teorije dugo vremena bile su neopravdano zapostavljene. Međutim, otkriće biološkog energetskog omotača (aure), odnosno bioelektromagnetnog polja (reč je o istoj biofizičkoj manifestaciji), o čemu je već bilo reči, nedvosmisleno je potvrdilo opravdanost teorije o biološkim poljima, dok je otkriće memorije vode posredno potvrdilo biološku holografsku teoriju. Inače, ozbiljna naučna istraživanja holografsko-memorijskih pojava u živom svetu sproveo je ranije pomenuti ruski naučnik G. Š. Berezovski (1979. god.), kao i nemački lekar D. Knap (1985. god.). Potom je ruski istraživač dr V. Sarčuk razradio i praktično primenio sposobnost biološkog polja da memoriše i prenosi razne vrste informacija. On je razvio metod lečenja i dijagnostifikovanja obolenja pomoću *biološki aktivne tehnosti*, čiju osnovu u stvari predstavlja voda, tj. njena sposobnost pamćenja i prenošenja informacija. Vidimo, dakle, da danas interakcije vode i bioloških polja organizama uopšte ne moraju izgledati čudne i neverovatne. Upravo na takvim interakcijama zasniva se *bioelektromagnetno oplemenjivanje vode*.

Voda u principu prenosi negativne, kao i pozitivne informacije. Pod oplemenjivanjem se podrazumevaju isključivo *pozitivni* uticaji. Prema tome, o bioelektromagnetnom oplemenjivanju možemo govoriti samo onda kad voda od nekog organizma prima pozitivne bioelektromagnetne uticaje. U suštini, pozitivne bioelektromagnetne informacije produkuje *svaki zdrav i vitalan organizam* (biljni, životinjski i ljudski). Svaka voda koja izvesno vreme provede u blizini takvog organizma, biće u manjoj ili većoj meri bioelektromagnetno oplemenjena. U vezi s tim, javljaju se i određeni praktični problemi. Osnovna teškoća sastoji se u tome što u slučaju oplemenjivanja vode ljudskim i životinjskim bioelektromagnetnim poljem tehnički nije lako realizovati držanje vode u neposrednoj blizini organizma. Zatim, ljudska *psiha* takođe vrši uticaje na vodu, koji mogu biti kako pozitivni, tako i negativni. Zato se ne može *svaka* fizički zdrava i vitalna osoba smatrati *pogodnom za bioelektromagnetno oplemenjivanje vode*, bez

obzira što to sama želi. Treba takođe imati na umu da će sumnja, neverica ili neko drugo negativno osećanje ili misao bilo koje osobe koja je na neki način uključena u postupak oplemenjivanja, značajno ili sasvim poništiti pozitivne efekte. Otud je bioelektromagnetno oplemenjivanje najzahvalnije vršiti uz pomoć *biljki*.

Biljno oplemenjivanje vode vrši se tako što se pogodno i dobro zatvorene posude i boce, napunjene običnom pitkom vodom, *drže u neposrednoj blizini zdravih biljaka*. Posude i boce mogu biti od stakla, keramike i drugih nemetalnih materija. Eventualno se mogu koristiti i posude od metala koji nemaju feromagnetna svojstva. Najbolje je ako se oplemenjivanje vrši *u vreme pune vegetacije*, tj. u proleće. Oplemenjivanje se može vršiti i u leto, ali isključivo *pre nego što počne venjenje biljaka i lišća*. U jesenjem periodu *ne treba vršiti oplemenjivanje*, čak i kad su u pitanju zimzelene biljke. Zimski period je takođe *nepovoljan*, mada se tada već može vršiti bioelektromagnetno oplemenjivanje, pogotovu u drugoj polovini zime, ali isključivo na zimzelenom drveću i ukrasnom bilju, kao i na listopadnom drveću za koje se sa sigurnošću zna da nije uginulo i da je zdravo.

Za biljno bioelektromagnetno oplemenjivanje mogu se koristiti praktično sve vrste biljaka, kako divljih - tako i onih koje uzgajaju ljudi. Boce i posude sa vodom mogu se držati u polju, među usevima žitarica, industrijskog i drugog bilja, u povrtnjacima, zasadima cveća i drugog ukrasnog bilja itd. Mora se voditi računa da boce sa vodom ne budu među biljkama *u vreme dubrenja, prskanja herbicidima i drugih agrohemijskih mera*. Takođe treba imati na umu da boce sa vodom *moraju biti savršeno dobro zatvorene*, kako u njih ne bi dospеле razne nečistoće ili hemijska jedinjenja kojima se tretiraju poljoprivredne kulture. Međutim, najbolje je bioelektromagnetno oplemenjivanje vode *uopšte ne vršiti među poljoprivrednim kulturama koje se tretiraju agrohemijski*. Za tu svrhu ipak su najbolje razne divlje biljke, koje nisu izložene nikakvim agrotehničkim merama.

U principu, najbolje rezultate daje bioelektromagnetno oplemenjivanje vode na drveću, odnosno u šumama. Pogodno je svako živo i potpuno zdravo drvo, bez sasušenih grana i uginulog rastinja u neposrednoj blizini. Boce sa vodom postavljaju se pored samog drveta, ili se *pricvršuju neposredno uz stablo*. Nije preporučljivo da se boce postavljaju u krošnju ili vezuju za grane, *kako* zbog slabijih rezultata, tako i radi bezbednosti, jer se mogu otkaciti i pasti. Nije ograničen broj boca koje se mogu privezati uz stablo, niti je limitirana ukupna količina vode, već je to zavisno od veličine stabla i boca, kao i od načina postavljanja. Poželjno je da sve boce budu postavljene neposredno uz stablo. Vreme koje voda treba da provede pored stabala zavisi od godišnjeg doba i drugih faktora, ali se može smatrati da iznosi *minimalno 24 časa*, kako bi oplemenjivanje uopšte imalo efekat. Međutim, *duže vreme daje sigurnije i bolje efekte*, pa se može uzeti da vodu uz drvo treba držati *od 3 do 7 dana*, a u slučaju zimskog oplemenjivanja čak i desetak dana.

Voda oplemenjena na ovaj način može se višestruko razblaživati običnom pitkom vodom. Gornja granica nije pouzdano utvrđena, ali možemo smatrati da ne treba ići na razblaživanja veća od 1:100. Uostalom, s obzirom da postupak praktično ništa ne košta, bioelektromagnetno oplemenjena voda ne mora se uopšte razblaživati. Inače, ovaj način oplemenjivanja vode može se primenjivati *na voćkama, ukrasnom i divljem drveću*. Najbolje efekte daje bioelektromagnetno oplemenjivanje koje se obavlja *u prirodnim uslovima*, kao što su recimo *seoski voćnjaci i šume*. Kod šumskog bioelektromagnetnog oplemenjivanja treba voditi računa *da u šumi nema previše sasušenog drveća i rastinja*, kao i da u blizini stabala na kojima se vrši oplemenjivanje vode nema uginulog drveća u prečniku od tridesetak metara.

Bioelektromagnetno oplemenjivanje može biti kombinovano i sa drugim hidroničkim tretmanima (magnetno oplemenjivanje, dinamizacija, otapanje itd.), pri čemu će efekti biti znatno bolji. Redosled hidroničkih postupaka ovde nije od posebnog značaja, ali je najbolje *da se voda magnetno oplemeni pre bioelektromagnetnog oplemenjivanja*. Ne smeta da se to učini i između samih postupaka, kao i neposredno pred upotrebu. Ukoliko se bioelektromagnetno oplemenjivanje vode vrši *u prirodnoj sredini* (recimo u šumi), tad obično uz njega ide i *veoma kvalitetno zvučno oplemenjivanje*, zbog prisustva prirodne zvučne "mešavine" (ptice, insekti, potoci itd.). Ukoliko postoji takva mogućnost, najbolje je za bioelektromagnetno oplemenjivanje upotrebiti *dobru izvorsku vodu* koja izvire u samom ambijentu u kome se vrši oplemenjivanje. *U principu, za svako oplemenjivanje najbolje je koristiti kvalitetne bunarske i izvorske vode.* Međutim, ono što zaslužuje posebnu pažnju jeste činjenica *da neke prirodne (naročito izvorske) vode već imaju hidronički kvalitet i pozitivne efekte kakve se na "urbanim" vodama teško mogu postići čak i kompleksnim oplemenjivanjima najvišeg stepena.* Razlog je u tome što su takve vode *u prirodnoj cirkulaciji* prošle visok stepen najprirodnijeg mogućeg kompleksnog oplemenjivanja, a da pri tom nisu imale prilike da apsorbuju razne štetne informacije. Međutim, *danas nema dovoljno takvih hidronički savršenih voda*, pa su kompleksna oplemenjivanja, zasnovana na hidroničkim postupcima o kojima je ovde reč, veoma efikasan i *prirodan* način da od svake čiste pitke vode načinimo "izvorsku".

Bioelektromagnetno oplemenjivanje ipak nema jedini cilj da poboljšava hidronički kvalitet "urbanih" pitkih voda, kako bi one na taj način predstavljale zamene za dobre izvorske vode. Uopšte se ne može smatrati suvišnim ako se bioelektromagnetno oplemenjivanje, kao i drugi hidronički tretmani, vrše i nad visokokvalitetnim prirodnim vodama. Pozitivan uticaj oplemenjivanja, ukoliko je obavljeno na zadovoljavajući način, *može biti uočljiv čak i trenutno!* Bioelektromagnetno oplemenjena voda pozitivno utiče na sve žive organizme, *a naročito na ljudski.*

Naravno, i bioelektromagnetno oplemenjivanje zaslužuje temeljna medicinska istraživanja, ali se sa sigurnošću može reći da su njegovi efekti *isključivo pozitivni* (razume se, pod pretpostavkom da je pravilno sprovedeno). Ako se pije bioelektromagnetno oplemenjena voda, *jačaju odbarebene*

sposobnosti i značajno se podiže opšta vitalnost organizma. Naročito je uočljiv efekat realnog podmlađivanja, što je posebno izraženo kod upotrebe vode koja je oplemenjivana na mladim i vitalnim stablima! Efekti bioelektromagnetnog oplemenjivanja umnogome podsećaju na uticaj magnetnog oplemenjivanja vode, s tim što je vreme potrebno za njihovo ispoljavanje obično znatno kraće. Tako se, recimo, može dogoditi da neko ko prvi put popije malo kvalitetne bioelektromagnetno oplemenjene vode, odmah oseti znatne i sasvim realne pozitivne promene u psihičkom i fizičkom smislu! Inače, treba reći da se efekti bioelektromagnetnog oplemenjivanja takođe poništavaju ako se voda zagreje iznad temperature od 65°C.

Psihogeno oplemenjivanje vode zasniva se isključivo na pozitivnim uticajima ljudske psihe. Kao što smo već videli, takvi uticaji takođe imaju realnu fizičku pozadinu i za savremenu nauku već ne predstavljaju ništa neobično. Pozitivne psihogene uticaje emituje svako ko pozitivno misli i oseća. Kao što je već bilo reči, takvi se uticaji, recimo, emituju prilikom osvećenja vode, iako se efekti osvećenih voda ne mogu svoditi isključivo na psihogeno oplemenjivanje. Međutim, možemo reći da svaka osoba (ili, još bolje, više osoba) koja misli i oseća isključivo pozitivno, može izvršiti psihogeno oplemenjivanje vode, ako takva voda u njenoj blizini provede izvesno vreme. Po svoj prilici, za psihogeno oplemenjivanje to vreme nije od posebnog značaja, pa može biti dovoljno i samo nekoliko minuta da bude uspešno, pod uslovom da osoba (ili osobe) koja oplemenjuje vodu vrši zaista snažnu psihogenu emisiju. Čak ni samo rastojanje te osobe i posude u kojoj se nalazi voda ne mora imati poseban značaj, ali je bitno da posuda ipak bude u relativnoj blizini osobe koja emituje pozitivne psihogene uticaje, zato što u okruženju može postojati i mnoštvo raznih štetnih uticaja koje treba nadjačati. Naravno, svaka sumnja, neverica ili ma koje drugo negativno osećanje ili misao, poništiće efekte psihogenog oplemenjivanja vode, bez obzira da li je upućena od osobe koja oplemenjuje, slučajnog posmatrača, ili potencijalnog korisnika. Iako psihogeno oplemenjena voda može da pokazuje pozitivne rezultate čak i nakon većih zagrevanja, ipak se ne preporučuje njeno grejanje iznad 65°C.

Već smo videli da voda pored pozitivnih pamti i prenosi i negativne uticaje, što važi i za zračenja ljudske psihe. Štaviše, negativni psihogeni uticaji izazvani sumnjom, nevericom ili bilo kojom negativnom mišlju i osećanjem, mogu delimično ili sasvim poništiti bilo koji hidronički efekat. Tako će, recimo, nečija sumnja "uspešno" eliminisati rezultate magnetnog, bioelektromagnetnog, zvučnog ili kompleksog oplemenjivanja ma kog stepena, o čemu je već bilo dovoljno reči. Jasno je, dakle, da negativne misli i osećanja proizvode štetne uticaje koje će voda ne samo upamtiti i preneti, već su takvi uticaji sposobni da čak ponište već sadržane pozitivne informacije. Naravno, pozitivne misli i osećanja takođe mogu da eliminišu negativne informacije i "nadjačaju" štetne uticaje, pa se i to može smatrati jednim od ciljeva psihogenog oplemenjivanja vode, kao i drugih hidroničkih postupaka.

U vezi s tim treba napomenuti da postoje razni negativni kultni i magijski postupci, "analogni" osvećenju vode, pri kojima se proizvode izrazito negativne

misli i osećanja, pa se u takvim slučajevima nikako ne može govoriti o osvećenju vode u pravom smislu te reči. Osvećenje je postupak koji ima isključivo pozitivne ciljeve i obavlja se u prođuhovljenoj i misaono-emotivno isključivo pozitivnoj atmosferi, pa su zbog toga i efekti osvećenih voda isključivo pozitivni. To se, međutim, ne može reći za neke druge postupke, u kojima se oduvek baš voda koristila kao idealno sredstvo za prenošenje negativnih psihogenih uticaja. Treba podsetiti da su pozitivne misli i osećanja najbolja moguća zaštita protiv takvih (kao i drugih) negativnih uticaja. U tom smislu savršeno sredstvo zaštite predstavlja psihogeno oplemenjena voda, a naročito osvećene vode, kako kada se piju - tako i kad se samo drže u blizini.

Psihogeno oplemenjivanje vode može se obaviti tako što će se pogodna posuda sa pitkom vodom držati makar i kraće vreme u blizini osobe za koju znamo da emituje pozitivne psihogene uticaje. Problem je ipak u tomo što retko možemo biti sigurni u kojoj meri neko zaista "proizvodi" takve uticaje i koliko zaista u njih veruje. Zato je najbolje da psihogeno oplemenjenu vodu svako sam "proizvodi" za sopstvene potrebe, kao i za potrebe ukućana i poznanika koji u takva svojstva vode ne sumnjaju. Na taj način ostvariće se potpun efekat, jer je korist dvostruka: pozitivni uticaji koje sami proizvodimo momentalno će pozitivno delovati, a biće memorisani i u vodi, čime ćemo realizovati njihovo produženo i pojačano dejstvo. Sve što treba da uradimo, to je da u vreme molitve, meditacije, kontemplacije, duhovno-intelektualnog promišljanja i svih drugih stanja u kojima ne proizvodimo nikakve negativne misli niti osećanja - u svojoj blizini jednostavno držimo posudu sa pitkom vodom. Zavisno u kojoj su meri naši pozitivni uticaji izraženi, psihogeno oplemenjivanje vode biće izvršeno brže ili sporije, odnosno u manjoj ili većoj meri. U svakom slučaju efekti će se vremenom pojačavati, a uz to ćemo naučiti kako da stvaramo pozitivne misli i osećanja, od čega se imaju neprocenjive koristi. Inače, ako se dogodi da psihogeno oplemenjivanje bude "pokvareno" nekom našom iznenadnom negativnom misliju ili osećanjem, kao i nepredviđenim dolaskom osobe u čije pozitivne uticaje ne možemo biti sigurni, najbolje je da vodu bacimo, a ceo postupak (sa novom vodom) ponovimo kad budemo imali bolju priliku.

Psihogeno oplemenjivanje takođe se može kombinovati sa svim ostalim hidroničkim postupcima oplemenjivanja vode. Time se dobijaju kompleksna oplemenjivanja najvišeg stepena. Najbolje je ako se svi hidronički postupci obavljaju pre psihogenog oplemenjivanja.

Treba reći da se ovim takođe u značajnoj meri poboljšavaju opšta hidronička svojstva vode. Kvalitetno psihogeno oplemenjivanje veoma je celishodno sprovesti čak i na najkvalitetnijim izvorskim vodama. Treba, međutim, imati na umu da je bolje ne vršiti psihogeno oplemenjivanje, nego ga obaviti na "sumnjiv" način.

Što se tiče osvećenih voda, treba reći da njima u principu nije potrebno kombinovanje sa hidroničkim postupcima oplemenjivanja. Međutim, najviši mogući stepen i najbolji kvalitet kompleksnog oplemenjivanja postiže se kombinacijom svih pomenutih hidroničkih tretmana na visokokvalitetnoj vodi i

uz angažovanje *osoba visokog stepena pogodnosti*. Pod tim se podrazumevaju *osobe visokog duhovnog nivoa, provereno pozitivnih misli, osećanja i postupaka, psihički i fizički zdrave i po mogućstvu mlade*. Time se postiže da oni koji obavljaju poslove u toku kompleksnog oplemenjivanja vode u stvari i sami aktivno doprinose procesu u svakom smislu. Za vodu koja je na ovaj način kvalitetno kompleksno oplemenjena *zaista se može reći da ima čudotvorne osobine*.

20. VODA - UNIVERZALNI ELIKSIR

Oduvek su mnogi ljudi maštali o čudotvornom sredstvu koje će im obezbediti besmrtnost i trajnu mladost, i uz pomoć koga će "obične" metale i eventualno druge materije moći da pretvaraju u zlato. Alhemičari, kojima je tražanje za takvim sredstvom bilo "profesija", najčešće su govorili o "filozofskom kamenu" ili "kamenu mudrosti", kao glavnom cilju svojih istraživanja. U prošlosti je za takvu neobičnu materiju često korišćen i naziv *eliksir*. Savremena nauka raspolaže načinima za transmutaciju atomskih jezgara i stvaranje veštačkih hemijskih elemenata, ali "kamen mudrosti" za kojim su tragali alhemičari *zvanično* do danas nije pronađen. U međuvremenu, eliksirom je nazivana svaka materija koja ima bitna lekovita svojstva, sposobnost podmlađivanja organizma i druge osobine važne za dug i zdrav život. Naravno, ne treba posebno naglašavati da se danas, kao i u prošlosti, ovaj naziv često koristi neopravdano i u čisto komercijalne svrhe. Međutim, s obzirom na sve neobične osobine i hidroničke efekte, *voda po svoj prilici ima pravo da ponese naziv univerzalnog eliksira života, zdravlja, mladosti i lepote*.

Narod je oduvek bio svestan značaja vode za život, i to ne samo u smislu njene količinske dovoljnosti, već i u smislu njenog kvaliteta. U prošlosti je prilikom naseljavanja nenastanjenih područja više vođeno računa o zdravoj vodi i vazduhu, nego o klimatskim uslovima i mogućnostima ishrane. Umivanje lica, pranje ruku i kupanje, u većini kultura nema samo higijenski značaj, već i kulturni status. Mnogi ljudi, u nedostatku dovoljnih količina vode, pribegavaju barem simboličnom kvašenju lica i ruku, makar to nemalo nikakve higijenske efekte. Međutim, ni tada se ne može potceniti *hidronički efekat apsorpcije štetnih informacija iz psihe i organizma*, što je narod odvajkada intuitivno osećao. U seoskim domaćinstvima koja vodu za piće zahvataju na bunarima ili izvorima, i danas se praktikuje da se "stara" voda ujutru baci i zameni svežom. Iako se to čini po tradiciji i navici, postupak ima puno opravdanje, utemeljeno na *hidroničkoj* teoriji: "stara" voda u toku stajanja može *apsorbovati* razne negativne uticaje, koje npr. ukućani mogu da emituju čak i u snu, pa je bolje ako se ona ujutru *zameni "novom"*. Pored toga, treba znati da je voda odličan apsorber *štetnih geopatogenih* uticaja, te je zbog toga njeno držanje u stambenim i radnim objektima veoma blagotvorno, ali je samim tim poželjna i njena blagovremena zamenjena. Čak i u urbanim sredinama mnogi ljudi pre uzimaju vodu za piće *instiktivno* najpre na slavini ispuste manju količinu, pogotovu kad slavina nije otvarana duže vreme. Iako se to ponekad čini radi istakanja zagrejane i uzimanja hladnije vode, navika je ipak suviše rasprostranjena da bi se mogla objasniti "konkretnim" razlozima. Međutim, ovaj postupak takođe ima *hidroničko* opravdanje, identično kao i u slučaju bacanja "stare" vode iz kuće.

Odvajkada se u raznim kulturama znalo za *preventivna i zaštitna* svojstva kvalitetnih voda, kao i za *terapijske sposobnosti vode*. Smatralo se da su dobre pitke vode *odlična zaštita od bolesti i raznih štetnih uticaja*. Pored toga, nekim vodama pripisivane su i sposobnosti *lečenja* raznih obolenja. *Reč je pre svega o mineralnim i geotermalnim vodama* (tzv. banjske vode), ali i o raznim naizgled "običnim" vodama, kod kojih su otkrivena izvesna lekovita svojstva. Već odavno postoji i zvanično priznata oblast medicine, *hidroterapija*, koja se, bavi proučavanjem i primenom terapijskih postupaka zasnovanih na vodi. U hidroterapijske svrhe koriste se ne samo banjske, već i obične vode, npr. za spravljanje obloga i sprovođenje kupki.

Hidronika pruža mogućnost za ogromno proširivanje terapijskih i preventivnih metoda zasnovanih na sasvim običnim vodama. Već smo videli da razni hidronički tretmani sprovedeni nad vodom značajno poboljšavaju njena svojstva u smislu uticaja na žive organizme, uključujući i ljudski. Oplemenjivanja i drugi poštupci o kojima je bilo reči, ukoliko se korektno sprovedu, od vode stvaraju *eliksir* zaista neobičnih svojstava. Kao što smo već videli, voda je *životovorna materija*, koja je *prirodno predodređena* za to. Na njenim memorijskim sposobnostima praktično se već odavno zasniva *homeopatski način lečenja*, kao i prethodno pominjan terapijsko-dijagnostički metod zasnovan na biološki aktivnoj tečnosti. U tom smislu može se reći da je hidronička terapija i dijagnostika primenjivana čak i zvanično znatno pre stvaranja uslova za formiranje jedinstvene hidroničke teorije. Naravno, ovde nije reč ni o kakvom propagiranju alternativnih medicinskih postupaka, a pored toga smatram da zvanična medicina nipošto ne treba da se potcenjuje i zaobilazi. Međutim, činjenica je da *hidronički fenomeni imaju punu realnost*, kao i osnovanu mogućnost primene u medicini i zdravstvenoj preventivi, pa bi zbog toga bila neophodna opsežna medicinska istraživanja, koja će, ukoliko se sprovedu korektno i nepristrasno, samo potvrditi hidroničke terapijsko-dijagnostičke i preventivne sposobnosti vode, pa čak otkriti i mnoštvo novih mogućnosti u tom smislu.

O lekovitom uticaju *hidronički tretiranih i oplemenjvanih voda* do sad je bilo dovoljno reći. Međutim, ovde će biti više govora o *hidroničkim terapijskim i preventivnim sposobnostima vode koja nije bila podvrgnuta nijednom hidroničkom postupku*. Naravno, u pitanju su *čiste i ispravne pitke vode* kakve se svakodnevno koriste za piće, pripremanje hrane i higijenu. Što je voda *prirodno* kvalitetnija, to su veće i njene *prirodne hidroničko-terapijske i preventivne sposobnosti*. Kao što smo videli, takva svojstva vode ljudi su delimično koristili i u najranijoj prošlosti, iako nisu bili svesni njihove suštine.

Jedan od *osnovnih hidroničkih terapijsko-preventivnih postupaka* predstavlja *kupanje, umivanje ili samo kvašenje delova tela običnom nezagrevanom vodom*. To ne znači da se moraju upotrebljavati isključivo hladne vode, jer mnogima to može biti škodljivo zbog opšteg zdravstvenog stanja i nenaviknutosti organizma. Međutim, primena ovih postupaka podrazumeva upotrebu vode koja nije bila zagrevana previše, *naročito ne preko 65°C*, pošto iznad ove temperature voda postaje hidronički "mrtva". Nije preporučljivo mešanje *preterano*

zagrejana voda sa hladnom u cilju dobijanja zadovoljavajuće temperature, jer će previše zagrejana (i hidronički "umrtvljena") voda štetno uticati i na onu hladnu (hidronički ispravnu) vodu.

Kupanje hidronički pogodnom vodom ne mora se upražnjavati u isključivo higijenske svrhe, već se može primenjivati i mimo uobičajenog kupanja. Preporučljivo je da se obavi bar jednom sedmično, i to najbolje u formi tuširanja ili kvašenja celog tela, u trajanju od najmanje 3 minuta. Važno je pri tom čvrsto verovati u blagotvornu svrsishodnost ovog postupka. Takođe je važno primeniti i adekvatnu vizuelizaciju, kao efikasan način psihogenog pojačanja pozitivnih efekata. Vizuelizacija se može vršiti tako što za vreme tuširanja slikovito zamišljamo kako naše telo i psihi napuštaju sve negativnosti i štetnosti u vidu neke prijava tečnosti koju voda odnosi, dok u naše telo i um iz čiste vode prodiru blagotvorni uticaji u vidu neke čiste i svetle materije. Naravno, svako može i sam da usvoji neki sličan i pogodan način vizuelizacije. Za one kojima to dopuštaju navike i zdravstveno stanje, nije loše makar i kratkotrajno tuširanje potpuno hladnom vodom, barem u letnjim mesecima. Razume se da se pri tom mora voditi računa o temperaturskom kontrastu, tj. ne izlagati se naglo preterano hladnoj vodi. Naročito je preporučljivo tuširanje nakon kupanja u bazenima i drugim javnim kupalištima sa zatvorenom cirkulacijom vode. To je potrebno koliko iz higijenskih razloga, toliko i zbog toga što nikad ne možemo biti sigurni s kime je sve voda u kupalištu dolazila u kontakt i kakve je pri tom informacije "pokupila". Zbog toga ni prilikom ovakvih tuširanja voda ne treba da bude preterano topla, kako bi bio sačuvan njen hidronički kvalitet.

Umivanje lica, pranje ruku ili samo kvašenje delova tela hidronički pogodnom vodom najmanje jednom dnevno (prvenstveno ujutru), takođe daje izuzetno pozitivne efekte, a primenjuje se na sličan način kao i "hidroničko" tuširanje, dakle uz potpunu veru u svrhovitost i pozitivnu vizuelizaciju. U ove svrhe najbolje je koristiti prirodno hladnu vodu, a oni koji to zbog zdravstvenog stanja i navika ne mogu - treba da upotrebljavaju vodu koja barem nije previše zagrejana. Nakon uobičajene lične higijene, dovoljno je makar i kratkotrajno umivanje lica i "pranje" ruku, recimo u trajanju od oko jednog minuta. Vizuelizacija se primenjuje na sličan način kao kod kompletnog tuširanja. Veoma je korisno i puštanje vode da teče preko obeju šaka, ili preko jedne i druge naizmenično, u ukupnom trajanju od barem pola minuta. Pri tom se vizuelizuje oćicanje svih negativnosti iz našeg tela i psihe u vidu nekorisne i nečiste materije (slične, recimo, iskorišćenom automobilskom ulju), koju voda odnosi sa naših ruku u nepovrat. Nakon takvog "pranja" u trajanju od tridesetak sekundi treba obe ruke "otresti" nekoliko puta, pa ih ponovo vratiti pod vodu, vizuelizujući ovaj put da iz vode, preko ruku, u naš um i telo dospevaju blagotvorni uticaji u vidu čiste i sjajne materije, koja prodire i ispunjava svaku ćeliju i svaki "kutak" našeg kompletnog bića. Principijelno je moguće jednu ruku permanentno držati pod mlazom vode, a drugu iznad glave, vizuelizujući isticanja štetnosti preko ruke izložene vodi, i doćicanje blagotvornih uticaja kroz ispruženu ruku, s tim što nakon tridesetak sekundi treba promeniti uloge ruku.

Sva "hidronička" kupanja, umivanja i kvašenja veoma brzo daju pozitivne efekte, naravno - pod uslovom da se primenjuju korektno i dosledno, tj. sa poverenjem i bez negativnih misli i osećanja. U principu, svaki čovek može da se navikne barem na kratkotrajno umivanje i kvašenje ruku prirodno hladnom vodom, ili makar vodom koja nije previše zagrejana. Međutim, svrhovitost ovakvih postupaka neće biti ispunjena ukoliko se shvate kao mrska obaveza, već samo ako se prihvate kao nešto korisno i drago, čijih smo blagotvornih uticaja potpuno svesni. Pod takvim uslovima ovi postupci će za nas postati omiljeni i dati izuzetno pozitivne rezultate, koje ne bih detaljnije komentarisao pošto svako može sam da ih proveri. Nema nikakvog razloga da nam više znači navika jutarnjeg pijenja kafe, čaja, čašice alkoholnog pića, ili paljenje prve cigarete - nego nešto od čega umesto kratkotrajnog zadovoljstva možemo očekivati veliku korist za naše opšte zdravlje.

Pijenje kvalitetne i prirodno hladne vode (naročito izvorske) takođe je samo po sabi zdravo, čak i kad nad tom vodom nisu vršena nikakva oplemenjivanja. Ako za to postoje posebni razlozi, takve vode se eventualno mogu malo i postepeno zagrejati za piće, recimo do sobne temperature. Još jednom treba podsetiti: u hidroničkom smislu čaša dobre izvorske vode vredi više nego pun lonac najboljeg čaja ili najkvalitetnije supe! Istini za volju, prokuvavanje vode čija je bakteriološka čistoća sumnjiva, ili koja se daje maloj deci i bolesnicima, takođe nije bez izvesnih hidroničkih efekata. Pored uništavanja bakterija, sa hidroničkim "umiranjem" vode nestaju i štetne informacije koje je sadržala. U pojedinim situacijama (deca, bolesnici) i to može biti bolje nego prenošenje eventualno, štetnih informacionih sadržaja, koji se mogu naći u vodama sumnjivog hidroničkog kvaliteta čak i onda kad se smatraju ispravnim u fizičkom, hemijskom, pa i u bakteriološkom smislu. Pored toga, prokuvana i destilovana voda nakon hlađenja ponovo ispoljava izvesnu sposobnost pamćenja i prenosa bioloških i nebioloških informacija, što se, recimo, koristi kod terapijsko-dijagnostičkih postupaka zasnovanih na biološki aktivnoj tečnosti. To praktično znači da pijenje i druge upotrebe prokuvanih voda mogu u hidroničkom smislu imati čak i terapijske efekte, jer i takve vode mogu barem apsorbovati izvesne štetne informacione sadržaje. Inače, treba reći da je gubitak pravog hidroničkog kvaliteta dobre pitke vode poznat i iz svakodnevnog iskustva. Svako može primetiti da zagrejanjoj pa ponovo ohlađenoj vodi ipak "nešto nedostaje", iako ne možemo primetiti konkretne razlike u boji, mirisu i ukusu.

Pijenje sveže i kvalitetne vode treba da bude redovna navika. Dobru vodu ne mogu zameniti nikakvi drugi napici, bez obzira na zadovoljstvo koje nam pričinjavaju. Nakon jutarnje lične higijene, dan treba početi ispijanjem čaše obične pitke vode, po mogućstvu što boljeg kvaliteta. To valja učiniti pre prve kafe i cigarete, kao i drugih uobičajenih civilizacijskih navika. Obroke je takođe najbolje završiti ispijanjem barem nekoliko gutljaja čiste vode. To je ujedno i efikasan način za samokontrolu onih koji uzimaju preterane količine hrane. Treba samo imati toliko čvrstine karaktera da se obrok prekine "kad je najukusniji" i da se popije čaša vode. Nakon toga većinom neće biti osećaja gladi, pa ni

posebnog interesovanja za nastavak obroka. Pored toga, mnoge kvalitetne prirodne vode (naročito izvorske) poboljšavaju apetit ako se piju *pre* uzimanja obroka, pa mogu odlično koristiti onima čiji je apetit neprirodno smanjen.

Jasno je, dakle, da čak i sasvim obične vode, pored toga što su neophodne za život, imaju ogrōman terapijski i preventivni značaj. Ovo tim pre važi za vode nad kojima su izvršeni hidronički tretmani (oplemenjivanje), kao i za prirodno kvalitetne vode. S obzirom na širok spektar pozitivnih osobina i zaista čudnovatih - ali *realnih* - svojstava, s pravom možemo vodu smatrati ne samo za životvornu materiju, već i za univerzalni i najprirodniji mogući eliksir! Međutim, to ipak ne treba shvatiti doslovno i površno. Naše duševno i fizičko zdravlje uglavnom je proizvod naših sopstvenih misli, osećanja i postupaka, sa čim se slaže i savremena medicina. Za one koji tu *veliku istinu* ne žele da prihvate niko ne može načiniti eliksire i "čarobne štapiće" za zdrav, dug i kompletn život. Svaki takav pokušaj bio bi nedopustiva "prečica", slična onoj koju u duhovnom samorazvoju neki pokušavaju da naprave pomoću aparata za "instant produhovljenje" i raznih sumnjivih i naivno aranžiranih "tehnika" za relaksaciju i "duhovno samoostvarenje".

Benvenist je sa svojim saradnicima pred ekipom francuskog časopisa "Misterije" izveo zanimljiv eksperiment, kojim je pokazao da je informacije sadržane u vodi moguće *preneti i pojačati pomoću provodnika i elektronskih pojačala*. Tom prilikom je izrazio nadu da *na bazi takvih saznanja* možemo očekivati temeljnu promenu čitave civilizacije. Time bi bio omogućen prenos najrazličitijih bioloških informacija *elektromagnetnim putem*, pa bi lekove bilo moguće *slati na magnetnim karticama*, a hemijska sredstva za zaštitu bilja *emitovati radio-talasima!* Dodao je još i to da će možda jednog dana neko moći *sintisajzerom* da konstruiše molekule!

Zaista, otkrića o kojima je ovde reč na neki način najavljuju *velike naučne i civilizacijske promene*. Kad se uzme u obzir *hidronička teorija*, možemo dodati da nisu neophodne čak ni magnetne kartice i čipovi, pošto je voda *sama prirodno sposobna* da pamti i prenosni informacije. U tom smislu možemo očekivati da će u budućnosti lekovi i biološko-hemijska sredstva biti u *informacionom obliku "pohranjeni" u običnoj vodi!* To bi, naravno, olakšalo posao proizvođačima, kao i potrošačima. Uostalom, videli smo da je danas već moguće "punjenje" vode različitim informacionim sadržajima, kao i razni hidronički tretmani oplemenjivačkog karaktera, pa možemo smatrati da je budućnost o kojoj se ovde govori *u hidronici već počela da se ostvaruje!* A što se tiče Benvenistovog predviđanja o elektronskom kreiranju molekula, koje će se mnogima učiniti veoma korisnim i primamljivim, nadajmo se da nam TVORAC barem neće dopustiti preterivanje u tom smislu. Onog dana kad dostignemo *odgovarajuću duhovno-intelektualni nivo*, više nećemo imati potrebe za otkrićima *uz pomoć kojih stvaramo propadljive i često nakaradne promene u Svetu kojim smo okružili i čiji smo deo.*

21. ZAKLJUČAK O VODI I LJUDSKOJ PRIRODI

Ovim zaključnim poglavljem nemam nameru da osporim pravo čitalaca na donošenje sopstvenih zaključaka o pročitanoj knjizi. Jednostavno smatram potrebnim da celinu ovog izlaganja zaokružim još nekim napomenama. Pored toga, želim da pomognem u otklanjanju eventualnih nedoumica u vezi sa predstavljenom materijom, koje se mogu pojaviti kod nekih čitalaca. Naročito želim da istaknem mogućnost daljeg naučno-istraživačkog rada u ovoj oblasti. Hidronika je nova multidisciplinarna naučna oblast, čijem daljem razvoju mogu da doprinesu stručnjaci raznih usmerenja, ali i svi ostali koji je ozbiljno shvate. U tom smislu, možemo očekivati nove verifikacije otkrića o kojima je ovde bilo reči, kao i rezultate novih istraživanja, o kojima zasad možda i ne razmišljamo.

Nerazuman je potcenjivački i nihilistički stav prema dostignućima moderne nauke, jer ona predstavlja grandioznu tvorevinu ljudskog uma i značajnu etapu na putu duhovno-intelektualnog razvoja čovečanstva. Taj put smo sami odabrali i moramo ga izdržati. Činjenica je, međutim, da *nije moguć dalji ozbiljan napredak nauke zasnovan na mehanicističkoj i naivno-realističkoj slici Sveta*. Nesposobnost zvanične nauke da objasni paradokse i anomalije prisutne svuda - od fizike, do ekonomije i astronomije - više se ne može i ne sme ignorisati. Ali to nikako *ne znači povratak na staro*, na animističke tradicije prednaučnog perioda, niti na umno i duhovno mutna "učenja", koja u "prazan prostor" savremene nauke proturaju razne samozvane "duhovne" vođe i "učitelji". *Ljudski um i duh sposobni su za svesno razumevanje istinske stvarnosti i suštine*, pa čoveku na putu duhovno-intelektualnog razvoja nisu potrebna "učenja" zamagljena tobožnjim "tradicionalnim filozofijama", lažnom duhovnošću i pseudoreligioznim stavovima. Savremena nauka će, dakle, u cilju daljeg napretka i prevazilaženja protivurečnosti, morati da prihvati *racionalan pomak ka Pravoj, DUHOVNOJ, Suštini Sveta*. To nikako ne znači negaciju *realne svetske suštine*, već *samo drugačiji pristup u shvatanju realnosti*. U tom smislu ne treba da čudi što voda kao životovorna materija - sa svim svojim anomalijama, paradoksima i neobičnim sposobnostima - predstavlja idealnu mogućnost da se *naučno* dokaže neophodnost drugačijeg sazajnog pristupa u tumačenju našeg Sveta i pojava u njemu.

Svi smo svedoci VELIKE PROMENE i *Velikog Ujedinjenja prave duhovnosti i istinske nauke*, hteli to da priznamo ili ne. Međutim, u takvim promenama bolje je biti *učesnik nego svedok*, a najgore je ignorisati *neminovnost i stvarnost Promene*. *Lažni sjaj i propadljivost materijalnih bogatstava i moći predstavlja suštinu obezduhovljene realnosti*. *Nema više vremena za eksperimente - lekcije jednom konačno moraju biti naučene!* Očekivali smo Veliko Ujedinjenje "duboko" u strukturi materije, u jezgri atoma i mnoštvu elementarnih

čestica. Očekivali smo ga daleko u kosmičkim prostranstvima. Istina, Ono postoji u atomima kao i u kosmosu, ali postoji i u nama kao i svuda oko nas. Postoji u najneobičnijoj običnoj supstanci - u vodi.

Sposobnost vode da pamti, prenosi i zaboravlja informacije jeste kontraverzno otkriće sa gledišta naivno-realističkog poimanja stvarnosti. Međutim, ta sposobnost danas je naučno dokazana, pa oni koji se ovom problematikom ozbiljno bave više u to i ne sumnjaju. Jedinstvena hidronička teorija, koja je u ovoj knjizi promovisana, daje racionalno prihvatljiva objašnjenja hidroničkih pojava, uključujući biogene i psihogene uticaje na vodu. Već smo videli da danas nema razloga za sumnju u realnost i fizikalnu objašnjivost i takvih uticaja. U tome i jeste osobenost ove knjige. Ovde se po prvi put takvi uticaji ne samo jasno priznaju, već i objašnjavaju na realnim i fizikalno prihvatljivim osnovama. Sve to lepo može da posluži kao izvanredna potvrda i objašnjenje moći ljudskog uma, tj. istinskih moći zasnovanih na veri i pozitivnim mislima i osećanjima.

Zvanična nauka se dugo vremena opirala prihvatanju takvih istina, štiteće se navodnom naučnom objektivnošću. Međutim, ta objektivnost je zasnovana na mehanicističkim i naivno-realističkim uprošćavanjima, koja već odavno ne mogu da posluže kao zadovoljavajući objašnjavalački okvir pojava. Zvanična medicina je odavno otkrila vezu zdravstvenog i psihološkog stanja čoveka, kvantni fizičari su shvatili da se odvijanje kvantno-talasnih procesa i ponašanje čestica ne može proučavati odvojeno od posmatrača. Iako ih mnogi još uvek osporavaju, danas su psihogeni uticaji prihvaćeni od strane svakog duhovno i intelektualno istinski evoluiranog čoveka. Nepriznavanje istinskih i suštinskih ljudskih moći, zasnovanih na veri i pozitivnim mislima i osećanjima, tj. na odsustvu neverice, sumnje i negativnih misli i osećanja, može da znači samo jedno - intelektualnu i duhovnu inferiornost, bez obzira na materijalno bogatstvo, ugled, društveni položaj, zvanja, akademske titule i sve druge lažne i propadljive moći kojima se eventualno raspolaže.

Svaka naša aktivnost, misao i osećanje vredi samo onoliko koliko doprinosi našem ličnom, porodičnom i opštem duhovno-intelektualnom napretku! Čak ni naši svakodnevni i uobičajeni poslovi nisu bez značaja u tom smislu, jer obezbeđenjem egzistencije stvaraju preduslove za duhovno-intelektualni napredak, ali valja imati na umu da nijedna obezduhovljena aktivnost, misao ili osećanje nema vezu sa našom Svrhom i Suštinom. Sreća je stanje našeg uma i duha koje možemo postići SAMO ako naš nivo propadljivih zemaljskih moći i bogatstava nije viši od našeg duhovno-intelektualnog nivoa! Otud bogatstvo i društvena moć i ugled, kao i siromaštvo i odsustvo svakog ugleda i moći, sami po sebi nisu preduslov sreće, već samo njihova korelacija sa duhovno intelektualnim nivoom formuliše takve preduslove.

Ova knjiga ima podjednake šanse da se ne dopadne dvema različitim i čak dijametralno suprotstavljenim kategorijama čitalaca. U prvu kategoriju spadaju oni koji se pred čudesnom realnošću našeg Sveta povlače u iracionalnu

tamu pseudomisticizma i lažne duhovnosti. Oni u svemu vide potvrdu ništavnosti i nesvršishodnosti Sveta, a njihova shvatanja i objašnjenja pojava predstavljaju davno prošlo vreme u razvoju ljudske misli i duhovnosti. Drugu kategoriju čine oni koji se od novih saznanja nepotrebno štite naivno-realističkim nevericama i sumnjama, obično izjavljujući da veruju samo u ono što "vide", zaboravljajući pri tom da u nama samima i oko nas postoji mnoštvo fizički realnih pojava koje ne možemo čulno konstatovati. Obema kategorijama vreme neumitno ističe, te radi njih ionako ne vredi pisati knjige. Zbog toga ipak ne treba brinuti, pošto svako ko želi može da promeni svoja shvatanja i razmišljanja, da se oslobodi nepotrebnih sumnji, neverica i negativnih misli i osećanja. Upravo takvim čitaocima, bistrog uma i širokog duha, namenjena je ova knjiga. Oni od nje mogu imati ogromne koristi, kako u praktičnom - tako i u opštem duhovno-intelektualnom smislu. Otud onima koji su knjigu pročitali nepažljivo i selektivno, ili uz sumnje i nevericu, preporučujem čitanje ponovo, ali ovaj put pažljivo, temeljno i sa poverenjem.

Mnogi mislioci do danas su se bavili pitanjem protivurečnosti verovanja i sumnje. Paradoks se sastoji u međusobnom isključenju i istovremenom podrazumevanju ovih pojmova. Vera (ili verovanje) isključuje sumnju (i obrnuto), ali samo verovanje podrazumeva i postojanje sumnje, pa makar i samo načelno. Drugim rečima, kad se kaže "verujem", pri tom se podrazumeva i mogućnost sumnje i neverovanja, barem kod nekog drugog. Zvanična nauka praktično od ovog nastanka pokušava da definiše realnost stvari i zbivanja nezavisno od verovanja, što na prvi pogled izgleda sasvim logično. Međutim, može se reći da takav način razmišljanja više nije saznavno produktivan. Aktuelni naučni realizam i objektivizam još uvek se zasniva na odvojenosti fenomena od posmatrača ili korisnika. Iako je danas već sasvim jasno da je takva odvojenost veštački proizvod mehanicističkih i naivno-realističkih pojednostavljenja, još uvek se smatra da naučni i opšti progres može biti zasnovan isključivo na proučavanju i korišćenju pojava koje su nezavisne od naših moralnih, psiholoških i opšteduhovnih predispozicija. Usisivač, frižider, automobil i druge naprave moraju svakog da služe podjednako dobro, bez obzira na karakter i duhovno-intelektualne predispozicije korisnika, čak i onda kada su ukradene. Međutim, dalji opšti napredak čovečanstva sa ovakvim načinom razmišljanja ozbiljno je doveden u pitanje. Već je sasvim jasno da najvažniji globalni planetarni problemi, poput nestašice energenata i hrane, neće na taj način moći da budu rešeni. Njihovo rešavanje moraće da podrazumeva promene u svesti, tj. duhovno-intelektualni napredak.

Konačno je došlo vreme da se prihvati činjenica postojanja fenomena koji zavise od vere i opšteg stanja uma i duha posmatrača i korisnika. U takve fenomene očigledno spadaju hidroničke pojave, o kojima je u ovoj knjizi bilo reći. Neobični efekti vode poslužili su, dakle, da se na konkretan način dokažu istinske moći ljudskog uma, zasnovane na veri i pozitivnim mislima i osećanjima, koja savremeni čovek gotovo uopšte i ne koristi. A upravo te moći su izvor mogućnosti istinskog prevazilaženja svih ličnih i kolektivnih problema. U tome

leži i objašnjenje neuspjeha "objektivnih" provjera raznih fenomena iz domena *graničnih područja nauke*, kao što su ekstrasenzorne percepcije, nekonvencionalna izlječenja, levitacija, telekineza itd. Iako o takvim pojavama ima dosta *objektivnih* svedočanstava, njihove zvanične naučne provjere teško uspevaju upravo zbog *neverice* "objektivnih" učesnika u eksperimentu. Tako često ispada da su u pravu i naučnici koji osporavaju takve fenomene, *jer se oni u njihovom prisustvu zaista ne dešavaju*, kao i oni koji u te pojave *veruju*, pošto se one *isključivo* u njihovom prisustvu *sasvim realno odvijaju*!

Postavlja se pitanje kako bi se pod takvim pretpostavkama mogla dokazati *realna objektivnost neke pojave*. Međutim, pre odgovora na ovo pitanje može se postaviti još jedno, koje u izvesnoj meri rešava dilemu: *čemu uopšte služi* dokazivanje realne objektivnosti shvaćene na uobičajeni način? Zašto bi se nekom ko u *nešto* ne veruje *to* uopšte moralo dokazivati? Nije li prostije da taj koji ne veruje promeni način razmišljanja, nego da mu se izvode eksperimenti koji u njegovom prisustvu ionako verovatno neće uspeti? Zaista, nije li sasvim logično što se mnogi hidronički fenomeni i efekti oplemenjivanja vode neće ispoljiti u prisustvu *onoga ko u njih ne veruje*, *zašto bi osvećene vode pomogle onom koji sumnja u njihove moći*, *zašto bi neiskrena molitva delovala*, *zašto bi nekom pomogao lek ili terapija u čije dejstvo ne veruje*, *zašto bi ... itd?* Istina je da se mnogo pojava u Prirodi i društvu odvijaju nezavisno od naše pojedinačne volje i vere. *Iako možemo priznati određenu datost zakonitosti pojave, nikako se ne može govoriti o njihovoj potpunoj nezavisnosti od naših misli, osećanja i dela*. Treba se setiti "efekta leptirovih krila" iz *teorije haosa*, po kome zamah leptirovih krilaca na jednom kraju Planete može proizvesti oluju na drugom. Zašto onda naše misli i osećanja, naročito kad su udružene sa srodnim mislima i osećanjima mnoštva drugih ljudi, ne bi *takođe na određen način mogle informacijski uticati na razne prirodne pojave, makar mi toga i ne bili svesni?* U *najmanju ruku, uz objektivnu naučnu realnost pojava moramo prihvatiti i činjenicu* da *postojanje i odvijanje mnogih efekata zavisi i od toga da li se (i koliko) u njih sumnja ili veruje*. Hidronički efekti su odličan način *da se to i dokaže*. Voda je životvorna materija, čije će neobične sposobnosti biti *od ogromne koristi svakome ko ih ozbiljno shvati i u njih veruje*. U tom slučaju od nje se lako može napraviti *eliksir zaista čudotvornih svojstava*, o čemu je već bilo reči.

Ova knjiga predstavlja hibridno štivo koje nije lako okarakterisati i svrstati u neki od postojećih žanrova. Kao inženjer i fizičar, imao sam nameru da napišem originalnu naučnu studiju, ali sam morao da je popularizujem kako bi od nje mogla da ima koristi šira čitalačka publika. Međutim, ono što može da dovede u zabludu neke čitaoc jeste izvesno potenciranje na *duhovnoj suštini* hidroničkih fenomena i Sveta u celini. Greška bi bilo pomisliti da je reč o delu okultnog, spiritualnog ili mističkog karaktera. To provlačenje *duhovne suštine* kroz gotovo čitav tekst, posledica je prihvatanja upravo *takve suštine kao realne pozadine hidroničkih fenomena i Sveta u celini*. Nije, dakle, reč ni o kakvoj namernoj mistifikaciji fizikalno sasvim realnih fenomena. Mišljenje da *Duhovna*

Suština predstavlja Pravu Realnu Osnovu Sveta danas nije strano naučnicima i obrazovanim ljudima. Ono što su mnogi nekad intuitivno osećali i u to bezuslovno verovali, danas je već dokazala i ozbiljna visoka nauka.

Inače, ovakva razmišljanja ni u prošlosti nisu bila strana visokoumnim ljudima. U tom smislu, valja se setiti našeg čuvenog filozofa Branislava Petronijevića, autora "Principa metafizike" i niza drugih značajnih dela iz oblasti filozofije i prirodnih nauka. U svom manje poznatom delu "Spiritizam", on je još početkom ovog veka zauzeo racionalno i realno stanovište u objašnjavanju raznih neobičnih pojava. Zanimljivo je da Petronijević ne ignoriše nijednu od tih "natprirodnih" pojava, ali smatra da su sve racionalno objašnjive već na bazi tadašnjih naučnih saznanja. Istini za volju, mi ne možemo tvrditi da su čak i današnja saznanja iz domena fizike i ostalih nauka dovoljna za celovito objašnjenje "paranormalnih" fenomena, pa se takvo razmišljanje u ono vreme ipak moralo smatrati hrabrim i vizionarskim, pogotovu što je poticalo od uglednog univerzitetskog profesora i svetski priznatog filozofa. Međutim, najinteresantnije je Petronijevićevo mišljenje "da je ovaj naš materijalni svet samo prividno materijalan a u stvari duhovan svet, da su poslednji njegovi sastavni delovi duhovna a ne materijalna bića". Brojna savremena naučna otkrića sve više su potvrđivala ovo Petronijevićevo mišljenje, koje u stvari predstavlja paradigmu njegovog tumačenja neobičnih pojava. Danas smo veoma blizu momentu kad ni zvanična nauka više neće moći uopšte da sumnja u *Duhovnu Suštinu Sveta*, što nikako ne znači negaciju njegove realnosti, već samo podizanje te realnosti na viši nivo razumevanja.

Savremena naučna otkrića govore nam da za *Suštinom* podjednako valja tragati unutar atoma i elementarnih čestica, u složenosti žive materije, kao i u zadivljujućoj Harmoniji Kosmosa. *Holografski princip opšte svesadržajnosti prisutan je svud*, pa zbog razumevanja Sveta ne moramo tragati za njegovim krajnostima. U "dubini" materijalnih struktura nailazimo na čuda i paradokse, na fascinirajuću i neshvatljivu složenost - umesto otkrića prostih čestica, koje bi predstavljale najsitnije "opeke" materije. S druge strane, iz začuđujuće složenosti živog sveta i nesagledivih kosmičkih prostranstava iskristalisale su se *zadivljujuće zakonitosti harmonije*. Otud naši pokušaji da svet shvatimo kroz pojednostavljenja ne mogu dati rezultate. Međutim, rezultat neće dati ni tumačenje po mračnim uglovima iracionalnosti i lažne, prazne duhovnosti. Samo zdrav i racionalan, ali duhovno-intelektualno evoluiran pristup, može dati prave "rezultate u shvatanju našeg Sveta i pojava u njemu.

Život je proizvod složenosti, ili je složenot proizvod života. Nije ni važno šta je uzrok, a šta posledica, bitno je da se ne može govoriti o uprošćenom životu. Uprošćavanje, raščlanjavanje, deljenje, *raspadanje* - to su pre atributi prestanka života. Francuski mislilac Ž. Bodrijar u jednom svom eseju veli da nove energije više ne treba tražiti "u daljem raščlanjavanju materijalnih struktura, već u bezuslovnom uslozňjavanju formi". Zaista, "ušavši" u slično atomsko jezgro fizičari su otkrili mogućnost dobijanja ogromnih energija, koje se, istina, mogu korisno upotrebiti, ali koje ipak zastrašuju. Istini za volju, prema važećim

naučnim teorijama fuzioni nuklearni procesi predstavljaju izvor energije zvezda, uključujući i naše Sunce koje putem zračenja snabdeva energijom i našu Planetu. Nuklearni energetske procesi nisu, dakle, neprirodni *sami po sebi*, ako su dovoljno udaljeni od živog okruženja. Činjenica je da smo zbog iscrpivosti planetarnih energetskih resursa na neki način i prinuđeni da koristimo nuklearnu energiju, ali se problem energetske deficita čak ni time ne rešava. Dobro je poznato da su i rezerve nuklearnih goriva ograničene, pa se postavlja pitanje šta posle toga?

Ali Bodrijarovu misao ipak možda ne treba uzimati bukvalno. Uslozňjavanje struktura samo po sebi ne mora biti izvor energije u doslovnom smislu, već možda izvor *organizacije i informacija* koje će, pored ostalog, pomoći i u rešavanju problema planetarnog energetske deficita. Očit primer predstavlja *svekoliki živi svet naše Planete*, koji upravo kroz svoju složenost realizuje fantastičnu samoregulišuću ravnotežu energetskih transformacija. Kad imamo u vidu začuđujuću složenost molekulskih asocijacija obične vode, koja se može porediti i sa strukturom molekula DNK u živoj materiji, možemo opravdano očekivati da nam i voda na neki način pomogne u *rešavanju energetskih problema*. Naravno, svakom je poznato da voda ne predstavlja gorivo u doslovnom smislu, ali to ne znači da ne može poslužiti *kao nosilac informacija* o energetskim transformacijama i svojevrsan regulator energetskih procesa. Složenost struktura ne mora biti izvor energije u bukvalnom smislu, ali zato može biti izvor nečeg mnogo važnijeg, a to su - *informacije*.

Na ovom mestu moram se osvrnuti na kazivnja naših poznatih proroka Miloša i Mitra Tarabića, koji su u prošlom veku živeli u selu Kremna, nedaleko od Užica. Dobar deo tih proročanstava je, kao i obično, uopšten, nejasan, vremenski neodređen i neprecizno lociran, što daje mogućnost različitih i proizvoljnih tumačenja. Međutim, naročito kod Mitra Tarabića, za razliku od drugiti poznatih proroka (ili "proroka"), nalazimo i neke vrlo jasne vizije dalje budućnosti, koje su se u novije vreme ostvarile sa preciznošću koja se nikako ne može pripisati slučajnosti. Ovaj nepismeni srbijanski seljak iz devetnaestog veka živeo je daleko čak i od tadašnjih razvijenih civilizacija, ali je ipak precizno predvideo pronalasku poput telegrafa, telefona, televizije, električnih centrala itd. - naravno, služeći se pri tom sopstvenom terminologijom, pošto tada o takvim stvarima ništa nisu pretpostavljali čak ni najobrazovaniji ljudi. Predvideo je takode i izgradnju železnice u užičkom kraju, koja je tad već postojla daleko u razvijenom svetu, ali o kojoj nepismeni seljaci u tadašnjoj srbijanskoj zabiti nisu mogli ni da sanjaju. Verovatnoća ostvarenja takve vizije, gledano iz ondašnjeg ugla, bila je mnogo manja od ostvarenja eventualnog sna nekog današnjeg stanovnika afričkih džungli o izgradnji kosmodroma u blizini njegovog staništa.

Vrhunac proročkih sposobnosti Mitra Tarabića predstavlja *izuzetno precizno predviđanje* izgradnje reverzibilne hidroelektrane, sa velikom akumulacijom na planini Tari, nedaleko od Kremna, u vreme kad ni najveći umovi sveta o tome nisu mogli da imaju nikakve predstave.

U preciznim zabeleškama Tarabićevah kazivanja, koje je vodio revnosni sveštenik Zaharije, tvrdnja da će reka Drina poteći uz planinu Taru, i to onda kad se poklope dva velika hrišćanska praznika, Veliki Petak i Đurđevdan, graničila se sa zdravom pameću i decenijama služila skepticima kao najpouzdaniji "argument" protiv tačnosti ovih proročanstava (iako su se mnoga u međuvremenu već ispunila). Kao prvo, poklapanje ova dva velika praznika smatralo se nemogućim, a tok vode uz strmu i visoku Taru donedavno se u najboljem slučaju mogao jedino pripisati čistoj fantaziji. Međutim, 1983. godine poklopili su se *u istom danu* Veliki Petak i Đurđevdan, a *iste godine* u rad je puštena reverzibilna hidroelektrana na Drini, kojom prilikom su džinovske turbine počele da potiskuju vodu kroz specijalni tunel, prokopan uz Taru, kako bi akumulaciono jezero na njenom vrhu bilo napunjeno! Time je i ova, nekad toliko neverovatna, vizija kremanskog proroka bila *u celosti ispunjena*. Nejasno je odakle nepismenom srbijanskom seljaku tako fantastične sposobnosti preciznog predviđanja budućih nučnih i tehničkih otkrića, o kojima u to vreme nikakvu predstavu nisu mogli imati ni najobrazovaniji ljudi. Činjenica je, međutim, da je baš u toj vrsti predviđanja imao neverovatan uspeh.

Ova knjiga se ne bavi prorocima i proročanstvima, ali su prethodne napomene o vizijama Tarabica date sa ciljem da se shvati njihova ozbiljnost i značaj, barem što se tiče predviđanja naučnog i teničkog napretka. Ovde prevashodni značaj imaju neka druga predviđanja Mitra Tarabića, za koja opravdano možemo pretpostaviti da će takođe biti ispunjena, možda već u bliskoj budućnosti. Tako on jednom kaže kako će u budućnosti (u odnosu na njegovo vreme) svetom vladati neka bolest kojoj se neće znati lek, iako će biti dosta onih koji će govoriti da znaju. "Lutaće ljudi sa mislima okolo i naokolo, a nikako neće moći da nađu pravi lijek, a on će Božjom pomoću biti svude oko njih i u njima samima", veli Tarabić. On zatim tvrdi da će ljudi bušiti "bunare u zemlji" kako bi iz njih vadili "zlatu koje će sve okretati, te im davati svetlost, hitrinu i snagu". Međutim, "zemlja će tugom proplakati", pošto će na njenoj površini biti mnogo više tog "zlata" ("boljeće je rane od tih rupetina", veli ovaj kremanski prorok). Tarabić dalje kaže kako će ljudi kopati "de treba i de ne treba", kako bi dospeli do te "sile", koje će, međutim, biti *svuda oko njih* i koja "samo što neće umjeti da zbori i da im kazuje: daj, uzmite me, zar ne vidite da sam tuj, *svude oko vas*". Ljudi će se, po Tarabiću, tek posle mnogo godina setiti "ove sile prave", koje će biti i "u samijem ljudima", pa će shvatiti da su činili ludost "sa tjem svojim rupetinama" i kajati se što to ranije nisu spoznali, "jerbo je to dooznanje sasvijem prosto". Međutim, glavna prepreka ovom otkriću biće *mnogi mudraci i njihove knjige*, koji će "mišljati da sve znaju i da sve umiju", a ljudi će činiti i razne druge gluposti misleći da sve znaju, "a ništa znati neće". Mitar Tarabić dalje veli kako će u ljudskim dušama biti nečeg goreg i od nečastivog, jer će "verovati da je sva ta njiova omama istina prava, a nje u njiovijem glavama biti neće" (svi citati su iz knjige D. Golubovića i D. Malenkovića, "Kremansko proročanstvo", "Nova knjiga", Beograd, 1987., 3. izdanje, str. 178. i 179., podvlačenja u citatima su moja).

Ne treba mnogo mudrosti da se u ovim Tarabićevim vizijama prepozna naše vreme, tj. period besomučnog eksploatisanja raznih energenata (ugalj, nafta, gas, nuklearna goriva), koji se vade iz zemlje. Masovno korišćenje podzemnih energetskih resursa počelo je u prošlom veku, a u novije vreme posebno je uzelo maha. Zaista, već mnogo godina vadimo iz zemlje razna "zlata" koja nam daju "svjetlost, hitrinu i snagu", ili savremenim rečnikom rečeno - *energiju* u raznim oblicima. Što se tiče opakih bolesti, u njima čovečanstvo nažalost ni danas ne oskudeva, pa čak ni u onima za koje mnogi misle da znaju lek, iako "niko ništa znati neće". Poznato je da zvanično priznati metodi lečenja ne daju zadovoljavajuće rezultate kod najtežih obolenja danšnjice, a o "isceliteljima" i nadrilekarima "univerzalnog" tipa i da ne govorimo. U ovim svojim vizijama Tarabić je nedvosmisleno oslikao *upravo naš vek*, ili, bolje rečeno, jednu od najturobnijih strana ovovekovne stvarnosti! Na svu sreću da je predvideo i *prevazilaženje tih problema*, i to na vrlo jednostavan, elegantan i prirodan način. Štaviše, ljudi će naći rešenje za sve bolesti i energetske probleme *u sebi i svugde oko sebe*, pa će se kajati što to nisu pre spoznali, pošto je "to doznajanje sasvim prosto"! S obzirom da su se slična Tarabićeva proročanstva do sada jasno ispunjavala, nema razloga da se sumnja ni u otkriće te univerzalne "sile", koja se nalazi *svuda oko nas i u nama*. Međtim, ovo predviđanje nije precizno vremenski locirano, pa ga treba shvatiti i kao *opomenu obdarenog čoveka da se požuri u traženju tog univerzalnog rešenja najvećih ljudskih i planetarnih problema*. Ali, pogledajmo najpre šta bi se moglo podrazumevati pod tom čudotvornom i sveprisutnom *moći*, koju još nismo (ili možda *ne znamo da jesmo!*) otkrili. Moguće je da Tarabić svojim jezgrovitim ali ipak oskudnim rečnikom nije uspeo preciznije da opiše tu neobičnu "silu", ili možda vizija nije sadržala dovoljno jasan prekognitivni impuls u vezi preciznijeg racionalnog shvatanja *te Bogomdane moći*.

Kad se uzme u obzir sve ono o čemu je u ovoj knjizi bilo reči i zatim uporedi sa prethodno komentarisanim predviđanjima Mitra Tarabića, *može se zaključiti da taj "pravi lijek" i univerzalnu silu predstavlja - VODA*. Da, "obična" voda, sa svim svojim *paradoksima, anomalijama, čudima i misterijama*, o kojima je ovde bilo reči. Pored toga, nije li baš voda prisutna manje-više *svuda oko nas* (u zemlji i na zemlji, u atmosferi, u svakoj biljci i životinji), a naročito *u nama*, pošto čini najveći deo naše telesne mase? Zaista, najneobičnija i u živim organizmima najprisutnija supstanca istovremeno je i najozbiljniji kandidat za "pravi lijek" iz Tarabićevog proročanstva. Već smo videli da je zahvaljujući hidroničkim efektima, a naročito sposobnosti pamćenja, od obične vode već moguće napraviti *pravi čudotvorni eliksir*, pod uslovom da se tome pristupi *ozbiljno i sa poverenjem*.

Ne tvrdim da sam ovim otkrio univerzalni i pravi lek iz Tarabićevog proročanstva, jer sve te neobične osobine vode nije izumeo niko od nas koji se njima bavimo, nisu ih izumeli ni drugi ljudi, *već one objektivno postoje*. Jedno ipak sigurno znam: nije verovatno da će neko bilo kad napraviti *pravi eliksir* ili univerzalni lek u vidu bilo kakve supstance, a da tu važan činilac ne bude *voda!*

I to ne samo važan, već nezaobilazan i verovatno najvažniji. Otud su možda svi dosadašnji pokušaji pronalaženja univerzalnog životnog eliksira i završavali neuspehom, baš kao i traganje za lekovima protiv najtežih bolesti. U takvim nastojanjima voda je korišćena eventualno kao uzgredna materija, dok se za njene prave sposobnosti nije znalo, ili su bile ignorisane. Međutim, sasvim je logično da životvorna i u živom svetu opšteprisutna materija ima *maksimalne i prirodne izgleda* na istinsku lekovitost i čudotvornost. Štaviše, ona je ta svojstva imala oduvek, ali ih ljudi nisu bili svesni.

U ovoj knjizi objašnjeni su načini na koje se već sad od vode može napraviti svojevrstan eliksir. Međutim, postavlja se pitanje kako to voda može zameniti “zlatu” koje će davati svetlost i snagu, tj. prirodne energetske resurse, do kojih sada dolazimo kopajući “bunare” i “rupe” u zemlji? Istina je da protok vode pokreće turbine u hidroelektranama, a zagrejana vodena para pomera klipove parne mašine i obrće parne turbine. Međutim, u svim tim slučajevima voda predstavlja samo *radno telo*, koje isključivo *posreduje u procesima energetskih transformacija i prenosa*. Ona *sama po sebi* ne sadrži energetske potencijale, što znači da ne predstavlja gorivo, niti energent bilo koje vrste. Ovo je zvanični stav nauke i svakodnevne prakse, kome se danas nema šta prigovoriti. Međutim, to nikako ne znači da saznanja o neobičnim fenomenima vode i njenoj složenoj strukturi ne mogu biti korisno upotrebljena i za rešavanje aktuelnih energetske probleme. Kao što je ranije već napomenuto, ne znači da složenost i tajnovitost molekularnih struktura vode ne može biti iskorišćena u nekim novim energetskim procesima. Voda je ionako učesnik u svim prirodnim i tehničkim transformacijama.

Prilikom apsorpcije Sunčeve energije u procesu fotosinteze kod biljaka, pod dejstvom fotona Sunčeve svetlosti najpre dolazi do razlaganja vodenih molekula. Svi metabolički i uopšte biohemijski procesi kod biljaka, životinja i čoveka odvijaju se uz prisustvo i učešće vode, ili barem uz njenu pojavu u produktima procesa. U termotehničkim i termoenergetskim postrojenjima voda se koristi kao radno telo i prenosnik energije, kao rashladno sredstvo toplinskih i drugih mašina, pojavljuje se kao produkt sagorevanja goriva itd. Ni rad nuklearnih postrojenja nije zamisliv bez vode (procesi hlađenja i prenosa toplote, usporavanje protona i kontrola reakcija u nuklearnim reaktorima pomoću “teške” vode). Nemoguće je govoriti o bilo kakvoj energetskoj transformaciji na našoj Planeti *u kojoj voda ne igra neku ulogu*, koja može biti i posredna, ali nikad nije nevažna. To se ne može reći ni za jednu drugu supstancu, jer čak ni kiseonik, bez koga je nezamislivo sagorevanje i svi drugi oksidacioni procesi, nije obavezan pratilac energetskih procesa (hidroenergetika i nuklearna postrojenja, recimo, ne koriste kiseonik). Zašto onda ne bi bilo moguće da se “ključ” za pronalaženje te “sile”, koja bi ljudima davala “svjetlost, hitrinu i snagu”, nalazi *baš u vodi*?

“Sila prava” o kojoj govori Tarabić nalazi se svuda, pa i “u samijem ljudima”. Ne mora biti reč o vodi u doslovnom smislu, već možda njenim neobičnim svojstvima, među kojima se krije barem putokaz za *pravilno i prirodno*

rešenje energetske potreba, ili za razumnu i odgovarajuću upotrebu postojećih energetske oblika. Moguće je i da će nam baš voda i njeni fenomeni pomoći da otkrijemo neke još uvek nepoznate mogućnosti za dobijanje korisnih oblika energije. Po Prigoginu, određen stepen nereda spontano počinje da stvara red, po teoriji haosa složenost je preduslov evolutivnosti i uredenosti, a po Bodrijaru nove energije trebalo bi tražiti "u bezuslovnom ulančavanju formi". Evolucija živog sveta i razvoj svakog pojedinačnog živog bića odvija se suprotno drugom zakonu termodinamike, tj. suprotno silama entropije (nereda). Ono što važeće naučne teorije i zakoni smatraju nemogućim, *odvija se pored nas i u nama*; bez tog i takvog odvijanja ne bi nas ni bilo! Lično smatram da obična voda, sa složenošću svojih molekulskih struktura i svim neobičnim efektima koji prate tu složenost, svakako može da pomogne u nalaženju jednostavnog načina za prevazilaženje energetske problema čovečanstva.

Iz svega što je dosad rečeno jasno je da praktično nijedna druga supstanca nema šanse kao voda da postane univerzalni lek i sredstvo koje će, barem indirektno, pomoći u prevazilaženju energetske problema. Iako ima i drugih široko rasprostranjenih materija, nijednoj se ne može pripisati tolika opšta sveprisutnost, istovremeno u neživoj i živoj materiji. Pored toga, vodu posebno favorizuje opšti planetarni značaj, sposobnost kretanja, transformisanja i prostorno-vremenski neograničene cirkulacije na Planeti. Ipak, najvažniji argument u korist vode svakako je *mnoštvo neobičnih osobina, paradoksa i fenomena* (od kojih posebno valja naglasiti sposobnost pamćenja), koje ne susrećemo ni kod jedne od mnoštva drugih poznatih supstanci. Međutim, ako u nešto ne možemo biti sigurni u vezi Tarabićevih predviđanja, onda je to odgovor na pitanje da li se pod tim "pravim lekom" i "silom pravom" uopšte mora podrazumevati nekakva materija, ili nešto čemu ne možemo pripisati materijalnost u užem smislu (tj. onako kako se ona obično shvata).

Činjenica da se i "pravi lek" i "sila prava" po Tarabiću nalaze svuda oko nas i u nama samima, jasno upućuje da se najverovatnije u oba slučaja radi o jednom te istom sredstvu, ma šta se pod njim podrazumevalo. Ali, ako pretpostavimo da nije reč o vodi (iako ona, kao što smo videli, zasada ima najveće šanse), ili ako pretpostavimo da uopšte nije reč o supstanci, onda je logično postaviti pitanje šta bi se još moglo podrazumevati pod tim čudotvornim lekom i univerzalnom silom? Smatram da u tom slučaju pod tom *sveprisutnom i sveopštom moći* treba podrazumevati *moći našeg uma, zasnovane na veri i pozitivnim mislima i osećanjima*. Možemo pod tim takođe podrazumevati i *Pravu Suštinu Sveta*, ili *Opšti Kosmički Duh i Intelikt*, možemo smatrati da je reč i *BOŽANSKOJ Suštini i Blagodati*, koja je u svemu i u nama. Ali ma šta od ovoga bilo u pitanju, bez obzira šta pod *Tim* tačno podrazumevamo i kakve apstraktne nazive koristimo, tu PRAVU I OPŠTU MOĆ ionako ne možemo postići bez VEROVANJA i odgovarajućeg DUHOVNOG NIVOJA izgađenog na pozitivnim mislima, osećanima i delima.

Neki ljudi su oduvek znali da koriste bar neke od tih neobičnih moći sopstvenog uma. Prethodno smo već videli da se time već poodavno počela

baviti i nauka, što je narčito uzelo maha u novije vreme. Na kraju, ovde smo videli da mnogi hidronički efekti vode zavise *od verovanja i misaono-emotivnog stanja uma*. Štaviše, videli smo da voda ima sposobnost apsorbovanja, pamćenja i prenošenja čak i takvih (psihogenih) uticaja, proizvedenih misaono-emocionalnim stanjima uma. Uz to valja još jednom napomenuti da su svi ti efekti sasvim *realni* i racionalno objašnjivi, a jedini problem javlja se kad ih eventualno treba pokazati (ili dokazati) nekom ko u njim *ne veruje, sumnja, ili stvara druge negativne misli i osećanja*. U tome i jeste suština nesporazuma i neuspeha eventualnih pokušaja dokazivanja, koji se obično dešavaju kad neko ko u *nešto* veruje pokušava da *ono u šta veruje* dokaže skeptiku, tj. onom koji sumnja ili ne veruje. Ove činjenice mora biti svestan svako ko želi da dokazuje skepticima pojave koje zavise od verovanja i misaono-emocionalnog stanja onih koji te pojave posmatraju, ili sa njima imaju neke druge veze.

Ako, dakle, pretpostavimo da voda predstavlja univerzalni lek i silu iz Tarabićevog proročanstva, moraćemo prihvatiti činjenicu da je njena čudotvornost i efikasnost zavisna *od verovanja i misaono-emotivnog stanja ljudi*. Ukoliko, međutim, prihvatimo drugu mogućnost, tj. da čudotvorni lek i sveprisutnu pokretačku silu predstavljaju *same Bogomdane i sa našeg aspekta praktično bezgranične moći ljudskog uma*, tad opet moramo imati u vidu da *verovanje i stanje ljudskog uma voda odlično raspoznaje, pamti i deluje u skladu s tim*. U oba slučaja, dakle, *dolazimo do jedne te iste SUŠTINE, na kojoj se zasniva VELIKA ISTINA O NAŠIM PRAVIM MOĆIMA ZASNOVANIM NA POZITIVNOM VEROVANJU!*

U svojim predviđanjima Mitar Tarabić kao glavnu prepreku "da se do ovijeh doznanja dođe" navodi "mlogo raznijeh mudraca, koji će preko svojijeh knjiga mišljeti da sve znaju i da sve umiju", ali kad doznaju pravu istinu "ondakar će ljudi uvidjeti u kakvoj su zabludi bili, slušajući ove njiove mudrace". On dalje veli kako će ljudi činiti i svakakve druge gluposti, misleći da sve znaju i umeju, "a znati ništa neće" (izvor citata prethodno je već naveden). Za razumevanje ovih vizija ne treba mnogo umovanja. I ovde prepoznajemo moderno doba, tj. vreme našeg (dvadesetog) veka. Pored besomučnog trošenja milionima godina stvaranih prirodnih bogatstava, čovek zaista čini i mnogo drugih gluposti, a u "mudracima" koji smatraju da sve znaju čovečanstvo odavno ne oskuđeva. Ne može se osporavati civilizacijski i naučno-tehnološki napredak, ali se mora priznati da *on kao takav* nije rešio mnoge velike probleme čovečanstva, a stvorio je čak i neke nove, koji se ne mogu potcenjivati. Nestašica hrane, ratovi, bolesti, iscrpivost energetskih i drugih prirodnih resursa - sve su to planetarni problemi koji *još uvek* nisu prevaziđeni. Sem toga, oni koji su u prilici da koriste brojne tekovine savremene civilizacije plaćaju te krhke i prolazne udobnosti ekološkim zagađenjima sopstvene sredine, otuđenošću od Prirode i sopstvene suštine, kao i neprirodnom (stresnom) dinamikom savremenog načina života. A iza svega toga krije se težnja ka propadljivim, kratkovekim zadovoljstvima (koja se, uzgred, stalno "izmiču" ka nečem novom i trenutno nedostižnom) i ljudska taština, prazna potreba da se bude "veći" i "bolji" od drugih, da se ostalima stalno nešto dokazuje i pokazuje, i to na pogrešan i izopačen način.

Jasno je, dakle, svakom ko zna da misli - *u svemu tome nešto nije u redu i MORA se menjati!* Toj PROMENI niko se ne može suprotstaviti, jer će takvim suprostavljanjem sebe udaljiti od Prave Svetske Suštine i samog sebe nezamislivo kazniti! A ta Prava Suština može se dosegnuti razumevanjem, tolerancijom, pozitivnim mislima, osećanjima i delima, i našim istinskim sposobnostima zasnovanim na bezuslovnoj i čvrstoj VERI. Međutim, svi smo svedoci da mnogi savremeni "mudraci" još uvek ignorišu ovu Veliku Istinu i uporno plasiraju neke svoje kratkoveke "istine" i naivne načine za "tumačenje" Sveta. Tu, nažalost, spadaju mnogi zvanično priznati naučnici mehanicističke i naivno-realističke orijentacije, kao i brojni nadrinaučnici i pseudomistici koji proturaju nekakva "zamućena" i sumnjiva "znanja". Svima im se da oprostiti, pošto oni, bez obzira na titule i zvanja koja neretko imaju, nisu ni svesni svojih zabluda. Međutim, ti zagovornici prolaznih i sumnjivih "istina" najčešće uzimaju pravo bezobzirnog nametanja sopstvenog mišljenja i osude onih koji imaju drugačija shvatanja, što često sputava istinski duhovno-intelektualni napredak čovečanstva. Takvo pravo se ipak ne može imati, a svako ko to čini najviše šteti samom sebi, makar toga i ne bio svestan.

Svet u kome živimo najbolji je mogući, i u tom smislu Tvorcu se ne mogu upućivati kritike. Svi problemi proizvod su naših grešaka, u prvom redu pogrešnih misli, postupaka i osećanja, a pogotovu pogrešnih uverenja i ignorisanja naših istinskih moći, zasnovanih na veri. Pozitivna VERA i njena "rođena sestra", istinska NADA, njsigurniji su način za postizanje svakovrsnih uspeha, prave sreće i stvarnog napretka pojedinaca, porodice, ljudskog društva i čovečanstva u celini.

U suštini to i nije nešto nepoznato i novo. Nije takođe nepoznata ni MOĆ SVEOPŠTE LJUBAVI, kao neposredne OSNOVE pozitivnih verovanja, misli, dela i osećanja, koja čini suštinu Večne Istine. Najvišu Suštinu našeg Sveta, a time i nas samih, ne možemo pojmiti bez Istinske Vere, Nade i Ljubavi, koje istovremeno predstavljaju i neše istinske, neprolazne MOĆI. Iako je, nažalost, mnogo ljudi ignoriše, ova Velika Istina odavno je poznata i proverena.

U inače složenoj simbolici Biblije, Istina o moćima Vere, Nade i Ljubavi data je jasno, jednostavno i nedvosmisleno. Na taj Božji Dar Isus Hrist je jasno ukazao ljudima. Sva čuda koja je činio, a na prvom mestu Njegovo Uskrsnuće koje predstavlja OSNOVU HRISĆANSKE VERE, jasan su dokaz te Velike Istine, putokaz za izlazak iz propadljive, kratkoveke "stvarnosti" i način za dostizanje Istinske, Neprolazne Suštine. Oproštaj grešnici, ozdravljenje teško obolele žene i vraćanje vida slepom čoveku Hrist je objašnjavao na isti način - VEROM. Govorio je u tim prilikama: "...vjera tvoja pomože ti..." (Luka 7, 50; 8, 48; 18, 42;). O značaju i istinskoj moći vere Hrist je slikovito i jasno govorio i svojim učenicima. Kad je po Njegovoj zapovesti usahlo besplodno smokvino drvo, učenicima je dao sledeće objašnjenje: "ako imate vjeru i ne posumnjate ne samo smokveno učinićete, nego i gori ovoj ako rećete: digni se i baci se u more, biće." (Matej 21, 21;). Kad Njegovim učenicima nije pošlo za rukom isceljenje jednog mladića, Hrist je to učinio momentalno, a njima objasnio zašto to oni nisu

postigli:”... za nevjerstvo vaše. Jer vam kažem zaista: *ako imate vjere koliko zrno gorušično, reći ćete gori ovoj: prijedi odavde tamo, i prijeći će, i ništa neće vam biti nemoguće.*” (Matej 17, 20;). A kad su učenici tražili da im Hrist doda vere, od Njega su dobili ovaj odgovor: “kad biste imali vjere koliko zrno gorušično, i rekli biste ovome dubu: iščupaj se i usadi se u more, i poslušao bi vas.” (Luka 17, 6;).

Vidimo, dakle, da je Biblija u suštini Knjiga Velikih Istina. Hristovo Učenje je neoborivo i neprolazno. Nažalost, ima ljudi koji važnost biblijskih interpretacija, pa i samo Hristovo Učenje, izlažu sumnjama i osporavanjima. Ova knjiga se ne bavi religijskim i teološkim pitanjima, ali u njoj jednostavno po prirodi stvari nije bilo moguće zaobići *Biblijske Istine i Suštastvenost Hristovog Učenja*. Ja ne želim da menjam ničija shvatanja i ubedenja, pa mi, shodno tome, nije cilj da vršim neku prinudnu i veštačku sintezu nauke i religije. Štaviše, lično smatram da bi takva sinteza bila veštačka radi toga što je *i sam rascep* među naukom i religijom *neprirodan i nepotreban*. Za to se u ovoj knjizi može naći dosta dokaza, a ništa što je ovde napisano nema za cilj da dira u bilo čija religiozna opredeljenja, kao ni u bilo čiju sliku Sveta, bez obzira na čemu je zasnovana. U ovoj knjizi govori se o *Velikim i Večnim Istinama*, do kojih se, eto, može doći i *proučavanjem neobičnih fenomena vezanih za vodu*.

Do iste suštine može se doći proučavanjem bilo kog drugog fenomena, *ukoliko se ono ne zaustavi na nivou naivno-realističkih pojednostavljenja i mehanicističko-redukcionističkih pretpostavki*. Mnogi velikani svetske nauke i drugi obrazovani ljudi upravo na taj način i jesu došli *do sopstvene spoznaje Suštinskih Istina*. Postoje oni koji imaju *sopstvene puteve duhovno-intelektualnog napredovanja*, zatim oni kojima za prihvatanje Velikih Istina nikad nisu trebali dokazi, kao i oni koji se ničim ne mogu ubediti u neopravdanost i štetnost sopstvenih naopakih shvatanja. Međutim, *Tvorac* je ljudima dao *slobodnu volju*, tu *Božansku, Iskru u čoveku*, dozvolivši im čak da je okrenu i protiv Njega? Zašto? Nije li Mu bilo prostije da nas načini bezgrešnim i poslušnim od početka? Ovakva pitanja često se mogu čuti, a oni koji ih postavljaju gube iz vida da su ideje o ropskoj poslušnosti i potčinjenosti proizvod *ljudske gluposti i taštine*, a nikako Božje Milosti i Savršenstva. Takva pitanja postavljaju se upravo zbog toga što imamo slobodu da grešimo, pa onda Svet i sebe počinjemo da posmatramo iz ugla *sopstvenih grešaka i zabluda*.

Tvorac je ljudima dozvolio ne samo da greše i upadaju u zablude i protivurečnosti neprihvatanja Velikih Istina, već da ne veruju ni u Njegovo Postojanje! Pokušajmo samo da zamislimo kako bi se osećao neki naš dobročinitelj kad bismo sva njegova dobročinstva omalovažili, pa još proglasili i njegovo nepostojanje! Nema sumnje, *Bog je najveći “demokrata” koji se da zamisliti!* Poverio nam je čudesan Svet i dao ogromne moći zasnovane na Veri, Nadi i Ljubavi, a mnogi od nas svega toga se *svojevoljno* odriču. *Niko ne može biti zadovoljan i srećan ako se pored ljubavi opredeli za mržnju, pored vere za sumnju, pored nade za beznađe, pored večnosti za propadljivost, pored mudrosti za glupost!* Koji je putnik pametniji: onaj što je izabrao mukotrpno tumaranje po bespuću ili onaj koji se *ka jasnom cilju* uputio kraćim i sigurnijim putem?

Odgovor je svakom jasan, ali mnogi pokušavaju da baš u duhovno-intelektualnom bespuću pronađu "*prečice*" ka sopstvenoj sreći i prosperitetu čovečanstva, uz to još i omalovžavajući *onaj Pravi Put*, tj. put bistrog uma i otvorenog duha, na kome se nalaze naše istinske vrednosti i moći - *put pozitivnih verovanja, misli, osećanja i dela*. Za svoj izbor svako snosi posledice, ali, srećom, postoji i mogućnost povratka na *Pravi Put*. Nemojmo previše čekati da tu mogućnost iskoristimo. Uostalom, Svet *stvarno* možemo da menjamo samo menjajući sebe, naravno - u *pozitivnom smislu*.

Realni hidronički fenomeni otkriveni kod sasvim obične vode takve su prirode da direktno vode do *Velikih Istina o našem Svetu i nama*, koje su sve odreda date u Bibliji, ali i u nekim drugim velikim i svetim knjigama. Kao što je već napomenuto, ne radi se ni o kakvom namernom povezivanju tih pojava sa biblijskim tumačenjima, već o nečem što uostalom i nije nepoznato. *Istina, po prvi put se u jednoj knjizi na principijelno objašnjiv i realno prihvatljiv način povezuju izvesne fizikalno realne osobine neke supstance se manifestacijama određenih stanja ljudskog uma*. Međutim, te manifestacije i *same imaju realnu suštinu*, sasvim prihvatljivu i sa aspekta zvanične nauke. Kao što je već napomenuto, neke fizičke manifestacije ljudskih psihičkih stanja već odavno se koriste i u zvaničnoj medicinskoj praksi, a to je ipak samo "vrh ledenog brega". Njihova fizička realnost nije ništa manja od realnosti koja se označava brojnim savremenim fizikalnim pojmovima, kao što je, recimo, "čestično-talasni dualizam", "realni vakuum", "zakrivljenost prostora", "talasni paket", "linije sile" itd. Zaista, savremena fizika daje nam već danas dovoljno argumenata da proglasimo pun fizikalni realitet psihogenih uticaja, a time i *pravih moći ljudskog uma*.

Videli smo da ove spoznaje, do kojih, eto, dolazimo i putem nauke, u stvari predstavljaju Velike Istine date u Bibliji, odnosao u apostolskim Jevanđeljima. Međutim, u raznim civilizacijama i kulturama oduvek je bilo ljudi koji su takve sposobnosti koristili u pojedinim situacijama, makar i ne bili svesni njihove prave suštine i svrhovitosti. U prednaučnim animističkim i paganskim kulturama verovalo se u mnoštvo različitih bogova, duhova, demona i raznih drugih materijalnih i nematerijalnih entiteta, kojima su obično pripisivane natprirodne moći, ali i tipično ljudske osobine. Tako je ispadalo da bogovi i duhovi mogu biti dobri i zli, da se čak međusobno sukobljavaju, prepiru i obračunavaju poput ljudi, ali da ih valja umilostiviti prinošenjem žrtava i raznim ritualima. Tadašnji plemenski vračevi i sveštenici u stvari su se koristili moćima vere, koje su kod saplemenika izazivali i pojačavali svim tim ritualima, mada ni sami toga nisu bili svesni. Međutim, nikako se ne može reći da sve to nije imalo i konkretnih efekata. U nekim krajevima sveta i danas se upražnjavaju izvesni rituali i metodi lečenja čiji se rezultati naizgled kose sa *zdravim razumom*, ali se lepo mogu objasniti ljudskim moćima zasnovanim na *bezuslovnoj veri u ishod*, tj. na potpunom odsustvu sumnje i bilo kakvog dovođenja u pitanje svrsishodnosti i ostvarenja cilja. Verovanje učesnika i posmatrača takvih rituala, postupaka i terapija obično je toliko jako da željeni ishod ponekad ne može da bude pokvaren ni sumnjama ponekih osoba (recimo naučnika, novinara itd.), koje dolaze iz

savremenih i urbanih civilizacija da te fenomene registruju ili proučavaju. Tako se dešavalo da se pred neutralnim ili čak sumnjičavim posmatračima događaju neverovatne stvari, o kojima bi oni tada prikupili niz uverljivog dokaznog materijala. Neke od tih pojava već odavno su kao senzacije obišle svet.

Setimo se bosonogih domorodaca koji hodaju po usijanom kamenju, na čijoj temperaturi bi momentalno izgorele cipele sumnjičavih posmatrača. Zatim, pre više godina svet je obišla vest o neobrazovanom latinoameričkom seljaku, koji teške hirurške intervencije vrši bez ikakve medicinske opreme i znanja, ali *bezbolno i sasvim uspešno*. Takvih slučajeva bilo je i ranije, a najveće interesovanje nauke i javnosti svakako su pobuđivali tzv. *filipinski "hirurzi"*, nepismeni ljudi bez trunke medicinskih znanja, koji bolesnike "operišu" na licu mesta, *potpuno golim rukama*. Zapanjeni posmatrači imali su prilike da vide kako takvi "lekari" svojim rukama, bez ikakvih pomagala, prodiru direktno u telo pacijenta, otud čak vađe čitave organe i nakon odgovarajuće svojeručne "obrade" ponovo ih na neobjašnjiv način vraćaju na svoje mesto! Na inače potpuno svesnom pacijentu nakon takvih intervencija ne bi ostajali nikakvi tragovi, *a on bi nakon toga bio potpuno izlečen, sasvim bezbolno i bez dodatnih terapijskih postupaka*. Naravno, s razlogom se može pretpostaviti da mnoge ovakve i slične priče predstavljaju plodove nečije mašte i senzacionalističkih potreba, ali postoji dovoljno svedočanstava *koja se mogu uzeti kao pouzdana*. Uostalom, i prethodno pomenuta sposobnost tibetanskih monaha da u molitvi i meditaciji na surovoj hladnoći provedu više sati bez ikakvih štetnih posledica, održavajući čak telesnu temperaturu na znatno višem nivou nego što je normalno, takođe predstavlja svojevrsnu manifestaciju moći bezuslovnog verovanja.

Mnogi ljudi nisu uopšte svesni koliko primera za potvrdu moći zasnovanih na verovanju i odsustvu sumnje možemo sresti i u svakodnevnom životu. Treba ponovo pomenuti placebo efekat (dejstvo lažnih lekova), kao i noćeo efekat (odsustvo dejstva pravih lekova), koji po svojoj suštini takođe predstavljaju manifestacije ljudskih moći zasnovanih na veri, odnosno na destrukciji sumnje i neverovanja. Otud čak i mnogi savremeni lekari prihvataju tezu da je vera u pozitivan ishod ono što stvarno leči, a negativno verovanje (tj. verovanje u neuspeh terapija), sumnja i neverica uopšte - ono što umanjuje efikasnost lečenja, dovodi do neuspeha i čak izaziva obolenja. Zaista, savremena nauka ni sama nije suprostavljena mišljenju da su negativna verovanja, misli i osećanja osnova bolesti pojedinaca i društva u celini.

Poznato je da je u stanju hipnoze svesni deo uma "uspavan" i time onemogućen za uobičajeno poimanje stvarnosti. Pod hipnozom svako u suštini ostaje *ono što jeste* i u takvom stanju principijelno je nemoguće nekoga navesti na ono za šta *u suštini* nije sposoban i *što zaista ne želi*. Međutim, sugestije date osobama u stanju hipnotičkog sna mogu imati *sasvim realne manifestacije*, kako pozitivne, tako i negativne. Sve to u principu govori o *moćima vere*, pošto u izmenjenim stanjima svesti ono što nazivamo svesnim delom uma nema punu aktivnost, pa time ni mogućnost stvaranja uobičajenih blokada zasnovanih na sumnji, neverici i unapred prihvaćenim verovanjima. Ako osobi pod hipnozom,

koja drži običnu olovku, hipnotizer sugerše da se u njenoj ruci nalazi vreo metalni predmet, ubrzo nakon toga pojaviće se sasvim *realne* opekotine, koje će se zadržati i nakon hipnotičkog sna. Izvedeno je do danas u svetu dosta sličnih eksperimenata, pa se ovakvi i slični efekti smatraju sasvim *realnim manifestacijama bezuslovnog verovanja hipnotisane osobe*. Drugim rečima, i u potpuno svesnom stanju isti efekti bi mogli biti proizvedeni pod uslovom potpunog odsustva sumnje, ali bi u takvom stanju bilo gotovo nemoguće nekog ubediti da u ruci umesto olovke drži ugrijan metalni predmet. Danas se hipnoza primenjuje i u terapijske svrhe, gde osoba u stanju hipnotičkog sna prima od hipnoterapeuta sugestije koje u njoj samo i u njenom životu treba da izazovu *pozitivne promene*. Otud je veoma bitno da hipnoterapiju primenjuje *stručno* lice, sa izgrađenim *pozitivnim stavovima* prema životu, ljudima i Svetu uopšte.

Cirkuski artisti ne kriju da se u svojim tačkama naveliko služe hipnozom. Međutim, ne svode se svi njihovi trikovi na hipnotičko "uspavljivanje" publike i neku vrstu obmana. Iluzije, recimo, ne mogu biti snimljene na filmske i video trake, ali dobro znamo da postoje prosto neverovatne tačke čiji realitet ne može biti doveden u pitanje. Njih ne samo što je moguće snimiti, već i bilo koja druga provera jasno govori o *realnom dešavanju*. Daska sa mnoštvom gvozdениh klinova koji se zarivaju u telo fakira, elegantan let artista na trapezu koji se kosi sa zakonima fizike, "gradevina" sačinjena od mnoštva kolutova i cilindara bez međusobnog povezivanja, na čijem vrhu stoji čovek oslanjajući se samo na jedan prst ruke, levitacija (lebdjenje) ljudi i predmeta i mnogo sličnih tačaka - sve su to svakako manifestacije veštine, fantastične uvežbanosti i nekih artistskih "poslovnih" tajni, ali i još nečeg: njihove bezuslovne vere u uspeh, kao i odsustva sumnje posmatrača u predviđen ishod tačke. Odlazeći na takve predstave gledaoci unapred *veruju* da će izvođačima poći za rukom da izvedu ono što su naumili, ne ulazeći u način na koji će to biti ostvareno i koja se tehnika krije iza toga. Niko, recimo, ne odlazi u cirkus očekujući neuspehe artista, jer bi u tom slučaju sam odlazak bio bespredmetan, već upravo predviđajući i *verujući* da će se tamo dešavati ono što se inače smatra nemogućim. Sva ta udružena verovanja i odsustvo sumnji u suštini pomažu da se i odigra ono što je predviđeno, ma kako to izgledalo neverovatno. Tu još na scenu stupa i *stara biblijska istina da se teško može "biti prorok u svom selu"*, o kojoj je govorio i Hrist, a koja ima opštu važnost. Malo ko će poverovati svom komšiji da će izvesti nešto neobično, ali stvari već stoje sasvim drugačije ako je u pitanju nepoznat čovek koji tvrdi da to može. Ovo čak važi i kad su u pitanju neki poslovi koji se inače ne smatraju neobičnim ili nemogućim. Mnogi ljudi često bezrazložno više veruju lekarima i majstorima koje ne poznaju.

I pored toga što je čak i svakodnevnica puna primera realnih manifestacija verovanja, mnogi takvu realnost negiraju zbog navodne neobjašnjivosti načina na koji se fizički realizuju takvi uticaji psihe na realne pojave i procese. Kao što smo ranije videli, nemoguće je danas negirati *fizički realitet* brojnih manifestacija stanja ljudskog uma, koji se već i praktično primenjuje. Pored toga, nemogućnost merenja i indikacije manifestacija prirodnih pojava, uz

pomoć nama raspoložive opreme i merne tehnike, nikako ne znači njihovo nepostojanje, niti čak momentalna neobjašnjivost dovodi u pitanje istinsku realnost samih pojava. Svaka neobjašnjivost predstavlja privremeno stanje nauke i svekolikih ljudskih umnih aktivnosti. U vezi fenomena o kojima je ovde bilo reči nauka danas može da ima barem prilično jasne i realno prihvatljive predstave, čak i kad nije moguće na bazi postojećih saznanja formirati odgovarajuće egzaktno teorijske modele pojava.

Ako ljudska moć vere može "pomerati planine", to nikako ne mora značiti da sama čovekova psiha može proizvesti toliko jake fizičke manifestacije da se njihov uticaj na pojavni fizički svet neposredno ispolji u vidu određene sile, energije ili bilo kakve direktne akcije. Manifestacije ljudskog uma imaju fizički realitet, u tome se možemo složiti, ali njihov istinski uticaj na prirodne pojave i procese ne mora biti energetski neposredan, već mu se može pridati prvenstveno informacijski karakter. Jaka i sumnjom nepomućena ljudska misao može proizvesti realne impulse, u kojima su sadržane informacije za odgovarajuće usmeravanje i usklađivanje prirodnih dešavanja u smeru realnog ostvarenja situacija u koje se bezuslovno veruje i koje su jasno vizuelizovane. Tu se jasno očituje zakon lavinskih efekata, čija opšta važnost lako može da se uoči i kod mnogih drugih pojava, o čemu je ranije već bilo reči. Pored toga, u proučavanju kvantno-talasnih fenomena fizika je već odavno došla u paradoksalne situacije, koje jasno ukazuju na neodvojivost eksperimentatorove svesti od ishoda samog eksperimenta. U traganju do najsitnijih i osnovnih delića materije došlo se do moštva elementarnih čestica i čudnih zakona njihovog ponašanja, u kojima se rastače realnost shvaćena na klasičan zdravorazumski način. Sem toga, nijedna poznata čestica, uključujući i kvarkove kao gradivne elemente nukleona, ne može se smatrati najsitnijim delićem "tvrde" materije, niti je moguće dokazati da će otkriće takve fundamentalne čestice ikad biti načinjeno. Prema tome, sve ukazuje da se razlaganjem materije neminovno ide ka nekoj suštini koja se razlikuje od uobičajeno shvaćene realnosti - *ka DUHOVNOJ suštini* koja čini *Pravu Realnost Sveta*, daleko *stvarniju* od uobičajeno shvaćene pojavne realnosti. U tom smislu uopšte nije čudno što stanja ljudskog uma mogu prouzrokovati realne manifestacije i na nivou događaja i fizički realnih pojava. *Time se ujedno objašnjava i realna potreba pozitivnih verovanja, misli i osećanja, koja, uz pozitivna dela, daju pozitivne rezultate kao osnov istinske ljudske sreće.*

Kad se sve što je ovde izloženo posmatra u celini, neobična svojstva obične vode ne moraju izgledati čudna i misteriozna. S obzirom na opšti značaj vode, sasvim je logično unapred pretpostaviti da njene osobine ne mogu biti razmatrane a da se ne dotakne *Viša Suština, kao Zajednička Osnova pojavnih realnosti našeg Sveta.* Uzgred valja napomenuti da je danas i nedostatak kvalitetnih pitkih voda jedan od globalnih problema čovečanstva. Istini za volju, područje Balkana je jedno od onih gde ima dosta *prirodnih voda* visokog kvaliteta i pozitivnih svojstava. Međutim, to ipak ne umanjuje globalni svetski značaj problema vezanih za kvalitetno vodosnabdevanje stanovništva. U tom

smišlu već u bliskoj budućnosti mnoga od saznanja hidronike moći će konkretno da pomognu u prevazilaženju problema u vezi sa poboljšavanjem kvaliteta i stepena blagotvornosti voda. Međutim, dotad ipak hidroničke fenomene vode može da koristi *svako ko želi*. Saznanja predstavljena u ovoj knjizi treba u tome da pomognu, ali to nikako ne znači da se mogu smatrati dovoljnim i zaokruženim. Prostor je svakako otvoren za mnogo novih istraživanja i razmišljanja, koja će verovatno dati dosta novih korisnih rezultata.

Neobične sposobnosti transformacija zajedničko su svojstvo uma i vode. Isto važi i za pamćenje. Ne treba onda smatrati neobičnim ako voda može da nam pomogne u svesnom razumevanju Sveta i sebe. Govoreći o vodi i njenim svojstvima, mi u stvari govorimo o sebi i svom umu.